

ஸ்ரீ
ஸ்ரீரெனெ ஸாரீரெனெ ஸாரீரெனெ

6654

திருப்புல்லாணி மான்மியம்.

இது

வடமொழியிலிருந்து தமிழில்

எழுதப்பட்டது.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நால் நிகையடி,
சென்னை - 600090.
மதுரை

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாஸையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1914.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீரெக நாசாந - ஜாயகலே.

ஸ்ரீரெக வாசுதேவ வாசுதேவஸ்காயநலே ||

திருப்பல்லாணி மான்மியம்.

மு க வு ரை .

உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் யாவற்றுள்ளும், மானிடப்பிறளியே சிறந்தது. அதனையடைதலே ஆன்மீகோடிகள் கிட்டுதற்கரிய பெருமபேறும். இப்பிறவியைப் பெற்றதின பயன் யாதெனின், வேதங்கள் கூறும் அன்பு, அருள், வாய்மை, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்கள் பொருநதப்பெற்று, பெரியோர்க்கிடத்தில் வணக்கம் பாராட்டி, பகவானிடத்தில் இடைவருத அன்பு செலுத்தி, வேதசாஸ்திரங்களைத் திப் பரஞானம் பெற்றுக் கருமபாசத்தினின்றும் ஜன்மபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு, எம்பெருமான திருவடி நீழலையடைவதையே லோகத்தினுள் மனத்தாய்மையுடன் முத்திமார்க்கத்தில் நடப்பதேயாம் இவ்வொழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு ஒருவன் சரியாய் நடப்பதற்கும், எவ்வித இடையூறு நேரிடினும் சற்றேனும் நமுவ விடாமல் அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும், தூண்டுகோலாயிருப்பதும் முடிவில் என்றமழிபாப் பேரின்பவிட்டைக் கொடுப்பதும் சர்வேசுவரனுடைய தியானமும் வழிபாடுமே.

ஐகதீசனுக்குப் பரம் வியூகம் விபவம் அந்தரியாமித்வம் அர்ச்சையென்னும் ஐந்தது சுவரூபங்களுண்டென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அவற்றுள் எல்லாவலகங்களினுஞ் சிறந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் விஜாநதிக்கரையில் செம்பொன்செய் கோயிலில், திருமாமணி மண்டபத்தில், ஸ்ரீ பூமி நீளாசமேதாய்த் திருவனந்தாழ்வான் மீது இனிது வீற்றிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்துத் துதிக்கும் அந்தமில்லின்பத்தை யடைபவர் திவ்விய சரீரம்பெற்ற நித்தியரும் முக்தருமே யாவர். வாசுதேவன், சங்கருஷணன், பிரத்தியும்நன், அநிருத்தன் என்ற நான்கு வியூகரூபங்களையுங் காணப்பெறும் பேரின்பந்தேவர்க

ளுக்கேயுரியது. இராம கிருஷ்ணாதி யவதாரங்களாகிய விபவாநுபங் களைச் சேசித்தல், அக்காலத்தில் மானிடப்பிறவி எடுத்து அப்பரம புருஷர்களைக் கண்ணாரக் காணும் பெருமபாக்கியத்தையுங் கொடுக்க வல்ல பூர்வஜன்ம புண்ணியபலத்தாலன்றி வேறெதனாலும் முடியாது. எல்லாம் வல்ல முழுமுதற்கடவுள் பிரபஞ்சத்தையே தன்னுடைய சரீரமாகக்கொண்டு அநதரியாமிபாய் எங்கும் நீக்கமுற வியாபித்து நிற்கின்றார். இவ்வுண்மை வேதாந்தங் கற்றுத் தெளிவடைந்த ஞானிகளுக்குத் தெரியுமேயல்லாது, சாமானியர்களுககுத் தெரிதல் மிகவுங்கஷ்டம். இவையாவற்றையுந் திருவுள்ளத்திற் கொண்டே யாவரும் தமமையெளிதில் வழிபட்டுப்படிமாறு கடம் வியத்தமான தும், தேவருஷி முகலானவர்கள் தவம்புரிந்து சித்தியடைத்தது மான அநேக தலங்களில் ஜீவர்களிடத்துண்டாகும் நிர்ஜீமதுக கிரு பையால் திவ்ளிய மங்களவிககிரஹ விசிஷ்டனாய், சர்வேசுவரன் எழு ந்தருளியிருக்கின்றார்.

இவ்வுண்மைகளை நாடிபே பரத்தைச சக்கரவாளகிரியைச்சூழ்ந் திருக்கும் நன்னீர் நிறைந்த பெரும்புறக்கடலுக்கும்; விபூகத்தைத் திருப்பாற்கடலுக்கும்; விபவத்தை மழைபொழிபுங் காலத்தில் நீர் புரண்டோடும் நதிகளுக்கும்; அநதரியாமியைப் பொழிந்த ஜலம் நிலத்துடன் சார்ந்து ஆங்காங்கு சுரந்திருப்பதற்கும்; அர்ச்சையை மழைபெய்தகாலத்திற் பலவழிகளாலும் எக்காலத்திலும் பயன்படும் படி தேக்கிவைத்த நீர்நிலைகளுக்கும் பெரியோர்கள் உவமித்திருக் கிறார்கள்.

மேற்கூறியவாறு உலகரகஷணத்தின் பொருட்டு எம்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய பலதலங்களினும், ஆழ்வார்க ள் மங்களா சாஸநம்பெற்ற தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள சிறந்தன. அவற்றுள்ளும் மேன்மையுற்றது, பாண்டி நன்னாட்டில், தெற்குச் சமுத்திரக் கரையிலிருப்பதும், ஆதிசேது, தர்ப்பசயனம், திருப் புல்லாணி என்ற பல திருநாமங்களால் விளங்குவதும்,

“வள்ளம்மாயன் மணிவண்ண னென்மான் மருமிடம்
கள்ளீவீழும் மலர்க்காவியும் தாமடந் கைதையும்
புள்ளுமள்ளற் பழனங்களுஞ் சூழ்ந்த புல்லாணியே.”

என்று திருமங்கையாழ்வாரால் துதிக்கப் பெற்றதுமான புல்லாரண்
ணியக்ஷேத்திரம் இவ்விடத்தில் புல்லர், கண்ணுவர், காலவர் என்
னும் முனிபுங்கவர்கள் தவம்புரிந்து முத்திபெற்றார்கள் இழிவான
யக்ஷஸ்திரீகளாகும்படி சாபமடைந்த தேவகன்னியரெழுவர் சாபவி
மோசனம் பெற்று இயற்கை வடிவுறார்கள். இத்தலத்தில் சக்கர
வர்த்தித் திருமருநும, தர்ப்பாசனத்திற பள்ளிகொண்டருளினார்;
ஐனூர்த்தனனையே எப்போதும் வணங்கிக்கொண்டும், அவனது தீவ்
விய நாமங்களையே நாவாரத்தினித்துக் கொண்டுமிருந்த புல்லர் முத
லான ருஷிகள் ஐக்கநாதனைச் சரணமடைந்து பரமபதம் பெற்றார்
கள்; இராவணன் தமபி விபிஷணன் இராகவனைச் சரணம் புகுந்து
இலங்கை யரசுக்குரியவனாகி, நெடுங்காலமாகத் தனது இஷ்டங்களை
பெல்லா மனுபவித்துக்கொண்டு செங்கோற் செல்வனாய் விளங்கி
வருகிறான்; இராமரும் வருணனுதவியாற் சேதுபந்தனஞ்செய்தார்;
கடற் கடவுளும் கருணைக்கடலான தாசரதியைச் சரணமடைந்து,
அவருடைய கிருபைக்குப் பாத்திரனாகி, தான்செய்த குற்றத்தை
மன்னிக்கப் பெற்றுத்தனது சபாவநிலை யடைந்தான். ஆகையால்
இங்கே சரணாகதி தருமத்தை யனுஷ்டிக்கிறவர்கள் நான்கு புரு
ஷார்த்தங்களையும் அடைவார்கள்.

பார்த்த மாதிசிரத்தில் பாவங்களனைத்தையும் போக்கவல்ல
சேதுவும், தம்மிடம் நீராடுவோரது மேலழுக்கைப்போ லுன்மாதை
யும் நீக்க வல்ல தூய்மையுடைய தர்மதீர்த்தம், பிரம்ம தீர்த்தம்,
ஹமஸ தீர்த்தம், சக்கரதீர்த்தம், வருணதீர்த்தம், அக்ஸ்திய தீர்த்
தம், இராம தீர்த்தம், கண்வந்தி, ஷ்ரீரத்தி, ஹிரண்ய நதி என்ற
தீர்த்தங்களும் இங்கிருக்கின்றன. நாராயணனது சொரூபமே
பென்று சாஸ்திரங்களாற் கூறப்படுவதும், தம்மைக்குறித்துத் தவம்
புரிந்த புல்லர் முதலிய இருவர்களுக்கும், பிரம்மனுக்கும் தன்னு
டைய மூலத்தில் பரமாத்துமா பிரசன்னராகும் பாக்கியம் பெற்றதும்,
உலகெலாம் தன்னைத் தெரிசித்துக் கடைத்தேறும் பொருட்டுப் பரம
கருணையால் பகவான் தனதடியில் அர்ச்சாரூபியாய் எழுந்தருளி
யிருக்கப் பெற்றதும், தன்னீழலில் நாகப்பிரதிஷ்டை செய்வோர்க்கு
மக்கட்பேறுண்டாக்கும் சக்தியையுடையதும், மிக்கபரிசுத்தம் பொரு
ந்தியதுமான அசுவத்த விருக்ஷம் இந்தக்ஷேத்திரத்தி லிருக்கிறது.

இவையாவற்றையுங் கருதிப் இத்தலத்தை முக்கிரமம், சிரிவர்க்கப்பிரதம் என்று ஆன்றோர்கள் சொல்லியிருக்கிறாள்.

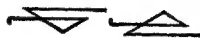
இத்தகைய சிறப்பும் தூய்மையும் வாய்ந்த இத்தலத்தினை மான்மியம், சகல கல்யாணகுண கணபரிபூர்ணான எம்பெருமான், இவ்வுலகத்திலுள்ள உயிர்களையாவும் பிறத்தும், இறந்தும், பல்வேறுஜன்மங்களை யெடுத்தும், துகக்கதுளாழ்ந்து உழுவவதை நோக்கி அவர்கள் அழிவில்லாத வீட்டின்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டும் என்றவியல்பையெழும் பெருங்கருணையால், உயிர்கள் நல்வழிவழிகளைப் பகுத்தறிந்து சுசிலர்களாய் நடந்துகொள்ளும் பொருட்பெயர்மனங்குப தேசித்தருளிய அனாதியான வேதத்தின் வழிநூல்களாகவும், யாவரும் எளிதிலுணர்த்தற்கேற்றதாகவும், ஸ்ரீ வேதவியாச முனிவரறசெய்யப்பட்ட பதினெண் புராணங்களிலொன்றாகிய ஆக்கினேய புராணத்தில் புலன்கோசவருணனையில், கூ அத்தியாயங்களில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வடமொழிலமைந்த இத்தலபுராணத்தை, திருப்பல்லாணியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ உப. வே. நல்லான் சகரவர்த்தி அனந்தாசாரிய ஸ்வாமி மொழி பெயர்த்துச் சொல்ல, அதை உரைத்தது, விஷயத்தில் வேற்றுமைவில்லாமல் சிறிது சுருக்கியும் தொகுத்து யாவர்க்கும் விளங்குமாறு தமிழ் நடையில் இதை எழுதப்பட்டது. இவ்வசன் கிரந்தத்தை செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபராயிருந்தவரும், தமிழ் லெக்ஸிகன் கமிட்டி வித்வானுபிரப்பவருமான என் நண்பர் மு. இராகவையங்காரவர்கள் ஒப்புக்கோக்கி அச்சிட்டுத் தவியதற்கு நன்றி பாராட்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்.

நடாதூர்

டி. ஸி. ஸ்ரீதிவாஸன்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராஜாநாஜாயகஜம்

[திருப்பல்லாணிப்பதிகங்கள்]

திருமங்கையாழ்வார திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரியதிருமொழி

ஒன்பதாம் பத்து - ௩-வது திருமொழி.

(கலி விருத்தம்).

சங்கராபரணம்—ரூபகதாளம்.

- க. தன்னை நைவிக்கலேன் வலவினையென் தொழுதுமெழு
பொன்னை நைவிக்குமிப் பூஞ்செருந்திமணி நீழல்வாய்
என்னை நைவித்தெழில் கொண்டுகன்ற பெருமானிடம்
புன்னைமுததம் பொழில் சூழ்நகழகாய புல்லாணியே.
- உ. உருகெருளுசே நினைத்திங் கிருந்தென் தொழுதுமெழு
முருகு வண்டுண் மலாக்கைகையின் நீழலில் முன்னொருநாள்
பெருகு காதன்மையென னுள்ளமெய்தப் பிரிந்தானிடம்
பொருது முநநீக்கரைக்கே மணியுநது புல்லாணியே.
- ஊ. ஏதுசெய்தால் மறக்கேன் மனமே தொழுதுமெழு
தாதுமல்கு தடஞ்சூழ்பொழில் தாழ்வர் தொடர்ந்துபின்
பேதைநின்னைப் பிரியேனினி யென்புகன் றுனிடம்
போது நாளுங்கமழும் பொழில்குழற் தழகாயபுல்லாணியே.
- ச. கொங்குண்வண்டே கரியாக வந்தான் கொடியேற்குமுன்
நங்களீசன் நமக்கே பணித்தமொழி செய்திலன்
மங்கை நல்லாய் தொழுதுமெழு போயவன் மன்னுமூர்
பொங்குமுந் நீர்க்கரைக்கே மணியுநது புல்லாணியே.

௩. உணரி லுள்ளஞ் சுடுமால் வீணையேன் தொழுதுமெழு
துணரிநாமல் நறும்போது நம்குழ்குழற் பெய்துபின்
தணரிலாவி தளருமென அன்பு தநகானிடம்
புணரியோதம் பணிமல மணியுநது புல்லாணியே.
௪. எள்கி நெஞ்சே நினைந்திங் கிருந்தென் தொழுதுமெழு
வள்ளல்மாயன் மணிவண்ண நெனமான் மருவுமிடம்
கள்ளவிழும் மலர்க்காவியும் தூமடற் கைதையும்
புள்ளுமள்ளற பழனங்களுஞ் சூழ்ந்த புல்லாணியே.
௭. பரளி நெஞ்சே தொழுதுமெழு போயவன் பாலமாய்
இரவு நாளாமினிக் கண்துயிலாதிருந தென்பயன்
விரவிமுத்தம நெடுவெண் மணல்மேற்கொண்டு வெண்திரை
புரளியன்னப் புதஞ்செய்து வந்துநது புல்லாணியே.
௮. அலமுமாழிப் படையுமுடையார் நமக்கன்பராய்
சலமகாகித் தகவொன் றிலர்நாந் தொழுதுமெழு
உலவுகானற கழியோங்கு தண்பைம் பொழிலூழிசை
புலவுகானற களிவண்டி னம்பாடு புல்லாணியே.
௯. ஓதிநாமங் குளித்துசசி தன்னு லொளிமாமலர்
பாதநாளும் பணிவோம நமக்கே நலமாதவி
லாதுதாரா நெனிலுந்தரு மன்றியும் மன்பராய்ப்
போதுமாதே தொழுது மவன்மன்னு புல்லாணியே.
- ௧௦ இலங்கு முத்தம் பவளக்கொழுந்து மெழில்தாமரைப்
புலங்கள்முற்றும் பொழில்குழந் தழகாய புல்லாணிமேல்
கலங்கவில்லாப் புகழான் கலியனொலி மாலை
வலங்கொள்தொண்டர்க் கிடமாவது பாடில் வைகுந்தமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்,

ஸ்ரீ:
ஷை நான்காந்திருமொழி

கலிவிருத்தம்.

நாம போதி ராகம்—அடதாளம்.

- க. காவார்மடற பெண்ணையன்றி லரிஞாலும்
ஏவாயி னாடியங்கு மெஃகற கொடிதாலோ
பூவார் மணங்கமழும் புல்லாணி கைதொழுதேன்
பாவா யிதுநமக்கோர் பான்மையே யாகாதே.
- உ. முன்னங் குறஞருவாய் மூவடிமண் கொண்டனாத
மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப பொன்பயந்தேன்
பொன்னங் கழிக்கானற புள்ளினங்காள புல்லாணி
அன்னமாய் நூலபயந்தார்க் காங்கிதனைச் செப்புமினே.
- ங. வவ்வித் துழாயதன்மேற செனற தனிரெஞ்சம
செவ்வி யறியாது நிறகுங்கொ னித்திலங்கள்
பவ்வத் திரையுலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்
தெய்வச் சிலையார்க்கென் சிந்தைநோய் செப்புமினே.
- ச. பரிய விரணியன தாக மணியுகிரால்
அரியருவாய்க் கீண்டா னருள்தந்த வாநமக்கு
பொருதிரைகள் போந்துலவு புல்லாணி கைதொழுதேன்
அரிமலர்க்கண் ணீர்ததும்ப வந்துகிலும் நில்லாவே.
- ரு. வில்லா விலங்கை மலங்கச் சுரந்துரந்த
வல்லாளன் பின்போன நெஞ்சம் வருமளவும்
எல்வாரு மென்றன்னை யேசினும் பேசிடினும்
புல்லாணி யெம்பெருமான் பொய்கேட் டிருந்தேனே.

- கூ. சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய்மறைந்தான்
 அழன்று கொடிதாடி யஞ்சுடரிற் றுனமொல்
 செழுந்தடம்பூஞ் சோலைசூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன்
 இழந்திருந்தே னென்ற னெழில்நிதமுஞ் சங்குமே.
- எ. கனையா ரிடிசூரலின் கார்மணியி னாவாடல்
 தினையேனு நிலலாது தீயிற் கொடிதாலோ
 புனையார் மணிமாடப் புல்லாணி கைதொழுதேன்
 வினையேன்மேல் வேலையும வெந்தழலே விசுமே.
- அ. தூம்புடைக்கை வேழம வெருவ மருப்பொசித்த
 பாம்பி னனையா னருள்தந்த வாநமக்கு
 பூஞ்செருந்தி பொன்சொரியும புல்லாணி கைதொழுதேன்
 தேம்ப விளமபிறையு மென்றனக்கோர் வெந்தழலே.
- கூ. வேதமும் வேள்வியும் விண்ணு மிருசுடரும்
 ஆதியு மானு னருள்தந்த வாநமக்கு
 போதலரும் புனனைசூழ் புல்லாணி கைதொழுதேன்
 ஓதமு நானு முறுகா திருந்தேனே.
- கூ. பொன்னலரும் புனனைசூழ் புல்லாணி யம்மானை
 மின்னிடையார் வேடகைநோய் கூர விருந்ததனைக்
 கன்னவிலுந் திண்டோட் கலிய னொலிவல்லார்
 மன்னவராய் மண்ணாண்டு வாளுளு முன்னுவரே.

நீருங்கையாழ்வார் நீருவடிகளே சாணம்.

மீ
கிருப்புல்வஸத் தலத்தின்மீது

கீர்த்தனை.

இராகம் சுருட்டி-தாளம் அட சாப்படி.

பல்லவி.

தொலவூல கினிற்றி நடு புல்லைத் தலமகமை
சொலவூதற கெளந்தாகு றோ.

அனுபல்லவி.

அலனிநுட் பகல்வர வழைத்ததெர்ப்பா தனா
ஆதிஜெகன் னாதரோப ற்பாதுமவந்தருளடலா (தொ)

சுரணங்கள்.

- க. ஆதிபு மான ரனாதியாய் வளர்தலா
அன்னமாய் னூல்பயின மவருவந தருடலம
மாதெய்வச் சிலைபெருமாள் மாலாய்வந தருடலம
மருவுபுல்லாணி யெமபெ நுமான வந்தருடலம (தொ)
- உ. புல்லர் கண்வர் காலவர் பூஜை புரிந்த தலம
பூமேலிருநத நாய்ச்சியார் தாமேவி வளர்தலம
குல்லை மலர்கள் சூழிக் கொடுத்தா ளுமெததலம்
கோசலேசர் தர்ப்பையிற சயனஞ்செய் தருடலம் (தொ)
- ங. தர்மதீர்த்த மமச தீர்த்தம் ராமதீர்த்தம்
சக்கரதீர்த்தம் வருணதீர்த்தமகத்திய தீர்த்தம்
இரணியநதி கண்வநதிஷ்டீரநதி சேதுவென்
நேற்றமா யீரைந்து புண்ணியதீர்த்தஞ் சிறந்ததலம்(தொ)

௪. ஆதி சேதுமூலத்திற காதியாய் வளர்தலம்
அரியுரு வாய்த்திரு வரசு செழித்ததலம்
நீதிவீடணர்க்கிலங்கை யாதீன மருடலம்
நிருபன் வருணன்வந்து சரண்புகுந் திருந்தலம் (தொ)
௫. வாணோர்பணி சுவஸ்திக ஸிமானஞ் சிறந்ததலம்
மணிமண்டப கோபுர மாமதிட் சிறந்ததலம்
நானங்கமழ் பாண்டி நாட்டில் நாலாநதிருப்பதித்தலம்
ஞானந தருமால்சன்னி தானநதந் தருடலம் (தொ)
௬. அருள்சேருந் திருமங்கை யாழ்வார் துதித்ததலம்
*அன்பாய் வீரராகவன்றன் பாடற கருடலம்
திருவளர் முதனூராம லிங்க சேதுபதிக்குச்
செங்கோல கொடுத்தரு டிலங்கி விளங்குந்தலம் (தொ)

*இந்தக்கீர்த்தனையையும், இன்னும் இததலத்தின்பேரில மிகவும் சுவை
பொருந்திய பாடல்களையும் செய்தவர், திருப்பல்லாணியில் வெகுநாள்க்கு
முன்னிருந்த விஷ்ணுபக்தரான ஸ்ரீவீரராகவய்யங்கா என்பவர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:-

புல்லர் ரணிய மான்மியம்.

அவதாரிகை.

சீயாசமஹாரிஷி, தம்மால் செய்யப்படுகிற புல்லாரணிய மான்மியமானது, யாதோர் இடையூறுமின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டும், தம்முடைய சிஷ்யர்களும் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமென்ற கிருபா நோக்கத்துடனும், புல்லாரணியத்தில் திருக்கோயில் கொண்டே முந்தருளியிருக்கிற தம் இஷ்டதேவதையான ஸ்ரீஜகந்நாதன்வணக்கமான மங்களத்தைச் செய்கிறார்.

கடவுள் வணக்கம்.

ஸவருபங்களில் என்றும் பிரிவற்றவராயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருடன் கூடியவராயும், எவற்றிற்கும் காரணபூதராயும், உலகங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும், வேதார்தங்களால் தேடத்தகுந்த நித்தியபூதிஎன்றுசொல்லப்படுகிற பரமபதத்தின் வைபவத்தையுடையவராயும், அநேகவித புஷ்பங்கள் விஹ்னித்து எங்கும் நறுமணங் கமழப்பெற்ற புல்லாரணியத்தை யடைந்து நெடுங்காலமாகத் தம்மைக் குறித்து அரும்பெருந்தவமியற்றும் புல்லமஹரிஷிக்குத் தம்முடைய தரிசனாதிகளால் பேரானந்தத்தை விளைவித்தவராயும், அடியார்கள் துயரை அரிக்குந் தன்மையால் ஹரி என்கிற திருநாமத்தையுடையவராயுமிருக்கிற சர்வேஸ்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் 'நம்மை ரக்ஷிக்க கடவன்.

கருணைக்கடலாயும், அப்பிராகிருதமான சுபாஸ்பதத்திருமேனி யுடன் கூடினவராயுமிருக்கிற தெய்வச்சிலையார் என்ற பகவான் பெரிய பிராட்டியாருடன் நம்முடைய ஹிருதய காலத்தில் ஆளிர்ப்ப விக்கக்கடவர்.

புல்லாரணிய வாசிகளாயும், ஸ்ரீயப்பதியான தெய்வச்சிலையார் திருவடிகளில் இடையறாத அன்பைச் செலுத்தி, அவ்வரைத்தரிசித்துத் தொழும் பாக்கியம் பெற்றவர்களாயும் இருக்கிற பிராமணோத்தமர் கள் சர்வோத்தகிருஷ்டர்களாயிருக்கக் கடவர்கள்.

தர்ப்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கிற ஸ்ரீ ஜகந்நாதன், என்னால் சொல் லப்படுகிற புல்லாரணிய மான்மியம் நன்குமுடியும்படி இரகசிக்கக் கடவர்.

பிரஸ்தாவனை.

திருமாவின் திருநாடுத் தாமரைமலரில் உதித்து வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரால், தம்மை வேண்டிய முனிவர்கள் தவமபுரிவதற்குத் தக்கதோரிடத்தை நிலவுலகத்தில் விளக்கிக்காட்டும் பொருட்டுச் செலுத்தப்பட்ட சக்கரமபோன்ற த்ருபணாவளையம் வந்து தங்கப் பெற்றதால் கைமிசம் என்ற பெயரையடைந்த ஆரணியத்தில், ஒரு காலத்தே முற்றததுபந்த செளனகாதிருவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்களில் முடியும்படியான சத்திரயாகத்தைத் தொடங்கிச் செய்து வந்தார்கள். அக்காலத்தில் மஹாநுபாவரான அவவிருவிகள் திருமா லின் திவ்வியசரித்திரத்தைக் கேட்கவிரும்புற்று, அவ்யாகசாலையில் எழுந்தருளியிருந்த பெளராணிகரான சூதரை நோக்கி அஞ்சலியஸ் தர்களாய் “தேவரீர் எல்லாத் தலங்களையும் தரிசித்திருக்கிறீர்; எல் லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்திருக்கிறீர்; ஆகையால், பரவு வார்தமக்குப் பரகதியளிக்கும் தலங்களில் உத்தமமானது தேவரீரால் சேவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கேட்கப்பட்டிருந்தாலும், மானிடர் மலங் களை யொழித்துப் பிறவித்துன்பத்தைப் போக்கடிக்கும் தன்மைய தாய்ச் சிறப்புவாய்ந்த தீர்த்தம் தேவரீரால் ஸ்நானம்செய்யப் பெற் றிருந்தாலும் கேட்கப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றைப்பற்றி, இந்திரியங் கள் பலவேறு வழிப்பட்டிருக்கும் எங்களுக்கு யாகத்தின் மத்திய

காலங்களில், தெளிவாய் விளம்பியருளல் வேண்டும். கல்லான மன மும கசிந்துருகும் வண்ணம் அவைகளைப்பெடுத்து வருணிப்பதிற சிறந்த யோக்கியதையமையப்பெற்ற தேவரீரே, சமஸ்தபுராணங் களுக்கும் ஆதார பூதராயிருக்கிறீர். அதலால், உம்மிடத்தினின்றும் யாதொரு பகவத்கதையைக் கேட்டதாதிரத்தில் நாங்கள் சரத்த்கால சந்திரனைப்போல் அழுக்கறறுபரிசுத்தர்களாவோமோ அக்கதையை எங்களுக்கும் கூறியருளல்வேண்டும்” என்று பலவாறு முகமனியம் பிக் கேட்டார்கள்.

இவ்வாறு கேட்ட முனிவர்கள் பொருட்டு ஆத்மஞானியான சூதர் பின்வருமாறு சொல்லவற்றார்.

நான் வியாசபகவானிடத்தினின்றும் ஒரு விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டேன். அது மனிதர்களின் மலங்களைப் போக்கவல்லது; எல்லாப் புண்ணியபலத்தையும் கொடுக்கக்கூடியது. அது கேட்டோர் களுக்கும் பாபரீதியை நுகரும் அவர்களுடைய இஷ்ட பூர்த்திசெய்ய யத தருந்ததான, தெற்குச் சமுத்திரக்கரையிலிருக்கிற புல்லாரணிய மென்கற பிரசித்திபெற்ற தலத்தைப்பற்றியது.

முதல் அத்தியாயம்.

[புல்லருஷிவரலாறு.]

புண்ணியபூமியான இப்பரதகண்டத்திலே, தெற்கு சமுத்திரக் கரையில் புல்லாரணியமென்ற பிரசித்தி பெற்றதும், சகலபாவங் களையும் போக்கவல்லதும், மங்களகரமானதுமான ஓர்வனமிருக்கிறது. முத்தும் பவளமும் மிகுதியாய் உள்ள அக்கடலின் கரையிலுள்ள மணல் வெளிகளும், மணற்குன்றுகளும், அவைகளிலடர்ந்துண்டா யிருக்கும் காட்டுமரங்களும், அவற்றின்மேற் புரண்டுவருகிற கட லைகளும், நீர்க்கழிகளும், அருகில் வளர்ந்திருக்கும் தாழஞ்செடி களும் பார்வைக்கினிய காட்சியைத் தருகின்றன. அவ்வனம்புன்னை, மா, பலா, தெங்கு, பனை, கிந்தாலம், கமுகு, கர்ணிகாரம் முதலான அநேகவித விருகஷங்களடர்ந்தும், அம்மரங்களைப்பைங்கொடிகளாணை வதால் மனமகிழ்ச்சிதரும் கொடிவிடுகள் ஆங்காங்கே யமைந்தும், நேத்திரானந்தத்தை விளைவிக்கும் நீர்ப்பூக்கள் மலர்ந்து மமணியுமா

யிருக்கும் நிர்மலமான நீர்ச்சுனைகளாலும், பக்கங்களில் மல்லிகை முல்லை மகிழ் இருவாட்சி பாதிரி ரோஜா முதலிய புஷ்பங்கள் பூத்து எங்கும் மணங்கமழ்கின்ற மனோகரமான சோலைகளாலும் அலங்காரமாகவும் இருக்கிறது. அங்கேயுள்ள மிருகங்கள் கொஞ்சமேனும் அச்சத்தராமலும், கிட்டுவோர்க்குச்சிறிதுநு துன்பஞ்செய்யாமலும் மிகவும் சரிந்தமுடையனவாயிருக்கின்றன. தெய்வசிருஷ்டியின் சிறப்பை மானிடர்க்கறிவிக்கும்பொருட்டே படைக்கப்பட்டவையென்று சொல்லுதற்கேற்ற பலநிறமும் இனியரூரலும் உடைய பகழிகணங்கள் தம் கானத்தாற் சிரவணனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. இவற்றின் மத்தியில் உலகப்பற்றை விட்டு இர்திரிய நிக்கிரஹஞ் செய்து தவம்புரிந்து கருமசம்பந்தத்தினின்று விடுபட்டு வீட்டைந்து பகவான் திருவடித் தொண்டொன்றையே கருதி வைதீகக் கிரியைகளிலும், பகவதத்யானத்திலும் தங்கள் காலத்தைக் கழித்துவரும் முனிபுங்கவர்கள் ஆச்சிரமங்களமைத்துக்கொண்டு ஆங்கு வசிக்கிறார்கள்.

இவ்வண்ணம், எல்லாவுலகங்களுக்கும் பிரீதிகரமாயிருக்கும் தவவனத்தில், உயிரகரிடத்தே கருணையும், ஈசனிடத்திற் பக்தியும் உடைய புல்லர் என்னும் ஓர் ருஷி இருந்தார். அவர், அதிகாலையிலெழுந்து, நாராயணஸ்மரணை செய்து சக்கரதீர்த்தத்தில் விதிபபடி நீராடி, ஓமமுதலியவைகளை முடித்துவிட்டு, ஐம்புலன்களையும் அவற்றின் பொறிகளின்வழிப் போகவொட்டாமறறடுத்து, சித்தத்தைச் சர்வவியாபகஞான வாசுதேவனிடத்திற் செலுத்தி நிஷ்டையிலிருப்பார். ஆத்மஞானியான புல்லர் தவத்திலிருப்பதையும், பர்ணசாலையினருகில் நிற்கும் மரங்களினின்று பூக்கள் உதிர்த்து கீழே கிடப்பதையும், மரக்கிளைகள் இனியகனிகளை யேந்திநிற்பதையும் நோக்குகையில், அவ்வனதேவதை அரியதவமியற்றும் முனிவரை அருச்சித்துக் களைப்பாற்றும்பொருட்டுக் கனிவர்க்கங்களைக்கொண்டு உபசரிப்பதுபோலிருக்கும். இவ்விதமாக, ஸ்ரீவைகுண்டபதியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை, ஹிருதயகமலத்தில் தியானப் பண்ணிக்கொண்டு அனுவளவேனும் பாவச் செயல்களின்றி மிகவும் சிறப்பாக ஆயிரத்து முந்நூறு வருஷம் தவம்புரிந்தார். அவ்விடத்தில் கிளைகள் நீண்டுவளர்ந்து பரவியதும் மிகவும் பெருத்ததுமான அசுவத்த விருக்ஷமொன்றிருக்கிறது.

உண்மையடியார்களிடத்தில் மாறாத நேயமுடைய எம்பெருமான், தம்மையே பிரதிபாதிக்கும் திருமந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டு நெடுங்காலமாய்ச் செய்துவரும் புல்லரின் மாதவத்தை யங்கீகரித்து, அவருக்குத் தமது காட்சியையளித்துக் கடைத்தேற்றத் திருவுளங்கொண்டு தேவியர் மூவரோடும், சதுர்ப்புஜங்களுடனும், பஞ்சாபுதங்களுடனும் ஸ்ரீவதஸூம கௌஸ்தபம் வனமாலே விளங்கவும் பீதாம்பரமும் திவ்வியபரணங்களும் தரித்தும், அவ்வனமுமுவதையும் தமது காந்தியாற் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, முனிவர்கள் ஊர்துவ மூலமாகச் சொல்லுகிற அரசினடியில், அத்தவப்பெருஞ் செல்வர் முன்னே ஆவிர்ப்பவித்தாரா, மஹாத்மாவான புல்லர் தம்முன் பிரஸநமான பரம்புருஷனைக் கண்படைத்த பெரும்பயனடையக் கண்டு பேருவகையுற்று, கண்களினின்றும் ஆனந்த நீர்பெருக, அப்பெருமானுடைய கிருபானோக்கமாகிய பேரின்பக் கடலுளாழ்ந்து, அளவிலாப் பிரீதியுடன் தர்ப்பங்களாலாகிய மிகவும் ரமணீயமான ஓர் ஆஸனம் சமர்ப்பித்து “வாஸுதேவனே ! சாஸூதனே, ஞானானந்தஸ்வரூபனே, நிர்மலனே, நித்தியனே ! சரணம். கேசவாதித்துவாதசமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருப்பவனே ! ஆயிரம் சிரசுகள் ஆயிரம் நேத்திரங்கள் ஆயிரம் திருவடிகளையுடையவனே ! சரணம். மச்சகூர்மவராகாதியவதாரங்களை உலக நன்மையின் பொருட்டுச் செய்தோனே ! கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் மததியிலிருக்கும் சம்பள கிராமத்தில் விஷ்ணுயசஸ் என்பவருக்குப் புத்திரராயவதரித்துக் கலிமுடி விற நீமையையொடுக்கி நீதியை நிலைநிறுத்தப்போகும் கால்கியமூர்த்தியே ! சரணம்” என்று பலவாறாகத்துதித்து “தேவரீருடைய திவ்விய ஸேவையால் அடியேனது ஜனனமரணங்கள் ஒழிந்தன. கருமக்குறியல்கள் யாவும் உம்முடைய அருள்நோக்கால் எரிந்துவிட்டன. துன்பக்கடலைத்தாண்டித் தேவரீரதுபரமபதமாகிய இன்பக்கரையை யடைந்தேன். இனியான் பெறும பேறு வேறுயாதிருக்கிறது ? அடியேனிடத்திற் காட்டிய இப்பெருங்கருணையைச் சேதனர்கள் யாவரிடத்தும் காட்டி, அவர்களும் வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கும் பொருட்டு இவ்விடத்தே இந்தவிருஷுத்தடியில் எப்போதும் எழுந்தருளியிருந்து அருள்பாலிக்க வேண்டும்” என்னும் வரத்தை வேண்டினான். அன்பர்கள் வேண்டியதை யதுக்கிரஹிக்கும் பக்தவத்ஸலனாகிய ஸ்ரீ ஜகந்

புல்லாரணிய மான்மியம்.

நாதன், அத்தவ முதல்வர் வரத்திற்கிசைந்து, அசுவத்தத்தினடியில்
ஸ்ரீபூமி நீளாதேவிகளுடன் உலகெலாமுய்யும் பொருட்டு வீற்றிருந்
தருளுகிறார்.

பின்னர், பரமாத்மாவை சாக்ஷாதகாரஞ் செய்த புல்லா, மன
நிறைவெய்திப் பிரதிதினமும் சக்கரதீர்த்த ஸநானஞ்செய்து, ஆச
சிரம ஒழுக்கங்களை வழுவாதனுஷ்டித்து, ஸரஸ்விலுமீ சோலைகளிலு
முள்ள தாமரை மல்லிகை முதலான புஷ்பங்களையும் திருத்ததுமா
யையுங்கொண்டு அருசசித்து, அவ்வனத்திலுண்டாகும் கனிவர்க்கங்
களை நிவேகனஞ்செய்து “அருமறை முதல்வனே, ஆழிமாயனே,
கருமுகில்வண்ணனே, கருணைமூர்த்தியே, திருமகன் தலைவனே, தேவ
தேவனே, ஜகந்நாதனே, ஜகத்காரணனே, காரணங்கள் யாவையுங்
கடந்தோனே, பக்தரக்ஷகனே! எங்களைக் கடைத்தேற்ற வேண்டும்”
என்று மற்றருஷிகளுடன் போற்றி, வைகானஸ விதிப்படி பகலுபிர
வும் பூஜித்து பகவச்சேஷமான கனிகளை யெய்வருடனுமுட்கொண்டு
மத்தியகாலங்களில் சிஷ்யர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்துகொண்டு
வந்தார். இது நிகழ்.

முன்னோர்காலத்தில் வேதவித்துக்களுள் சிறந்தவராயும், எல்
லா னுலகளையும் கற்றறிந்து மேன்மையுற்ற பண்டிதராயும், சகல
தருமங்களையும் அனுஷ்டித்தவராயும், தேவர்களாலும் கொண்டாடப்
பட்டவராயுமிருந் தேவலர் எனனுமுனிவர் இயற்கைவனப்பு மிகவு
மமைந்த தமதாசிரமத்தில் தவரு செய்துவந்தார். அங்கே, ஆம்பல்
நெய்தல் தாமரை முதலியவை பூத்து அழகான பொய்கை யொன்றி
ருந்தது. ஒரு நாள் பெண்ணிலக்கணமுழுமையு மமையப்பெற்று,
மின்னலுக்கு ஸமமான காந்தியையுடைய ஏழு கன்னியர்கள் அங்கே
வந்து தங்கள் கண்களையொத்த வடுக்களையும், தனங்களை யொத்த
காய்களையும், மேனியை ஒத்த தளிர்களையும் உடைய மா முதலிய
மரங்கள் நிறைந்த அச்சோலையில் பாடியும் ஆடியும் பூக்கொய்தும்
மனதிற்கிசைந்தவாறு விளையாடித்திரிந்து, பின், தங்கள் முகங்களை
நிகர்த்த தாமரைகள் மலர்ந்து சோபிதமாயிருக்கும் தடாகத்தில் அன்
னங்கள் வந்து கூடினாற்போல் புனல்விளையாடப் புகுந்தார்கள். வஸு
திரங்களைக் கரையிற் களைந்துவிட்டு, அவர்கள் சந்தோஷமாய் ஜலக்

கீரிடை செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது தேவலர் ஸ்நானஞ்செய்யும்பொருட்டு ஜவ்விடம் வந்தார். இளமையும் கட்டழகும் வாய்ந்த அக்கண்ணியர், தங்கள் முன்னே நிற்கும் மஹாநுபாவரான ருஷியை ஆடவரென்று மதியாமல் வஸ்திரங்களின்றி வெட்கமற்று அவர் முன்னிலையில் நின்றார்கள். தேவலர் இப்படி நிர்வாணமாயிருக்கும் தேவஸ்திரிகளைப்பார்த்தது, கோபத்தாற் கண்கள் சிவக்க, அவர்களை, நிந்திக்கதக்க யக்ஷஸ்திரிகளாகும்படி சபித்தார். உடனே அவர்கள் மிகவும் பரபரப்புடன் ஆடைகளை யணிந்துகொண்டு, தெய்வீகமான சோலையையும் பொய்கையையும் அசுத்தமாக்கியதோடு, உலகத்தை வெறுத்த உத்தமனுக்குத் தாங்கள் செய்த அபசாரத்தையும், தேவலரிடத் தவந்தருசாபத்தால் தமக்கு நேர்ந்த இழிவையும் நினைத்து மனமொநாந்து, பெரியோர்கள் பிறர்செய்யும் குற்றங்களைக்கண்டு கோபித்துச் சாபமிட்டாலும், அவர்கள் குற்றமுடையோரிடத்து அன்பும் அருளும் நிறைந்தவர்களாதலால், முடிவில் நன்மையையே செய்வார்கள் என்ற எண்ணத்தால் மனந்தேறித் தவமுதியோரான தேவலர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து, பலமுறை தண்டனிட்டிட்டு “அறிவின்மையால் நாங்கள் தேவரீர் ஆச்சிரமத்தையடைந்து அபசாரத்தைச் செய்தோம், பரமகிருபாளுவாகிய தேவரீர் அபலைகளாகிய எங்கள் பிழையைப் பொறுத்துக் காததருளவேண்டும்” என்று கண்ணீர்வாரப் பிரார்த்தித்தார்கள். “முனிவினு நல்குவர் முதறிஞர்” என்றபடி, தேவலர் அத்தேவ மாதர்களைத் தண்ணியுடன் நோக்கி “ஸ்ரீ வைகுண்டத் திற்கு நிகரான புல்லாரண்யம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் கருணையேருவெடுத்ததெனும்படி அருள் வள்ளலாயும் தேஜஸ்வியாயும் இருக்கிற புல்லர் என்னும் ஓர் விஷ்ணுபக்தர் எமபெருமானை அருச்சித்து வழிபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்; அவரை நீங்கள் சென்றடையின், உங்களுக்குச் சாப விமோசனமாகும்” என்று கூறியருளினர்.

உடனே, கண்ணியரொழுவரும், பிரம்மஸ்வரூபமாய் விளங்குகிற புல்லமஹருஷியின் அழகுமிக்க ஆச்சிரமத்தை யடைந்து உள்ளே நுழைந்து, மிகவும் பயபக்தியுடன் அங்கிருக்கும் தபோநிதிக்குத் தண்டனிட்டிட்டு, சமயமறிந்து விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று கிறிதுநேரம் தாமதித்து, அவருடைய கிருபாநோக்கத்தால் தைரியங்கொண்டு, தாங்கள் முன்னிருந்ததையும் பின்னடைந்ததை

பும், மறுபடியும் பூர்வஸ்திதியைத் தாங்களடைவதற்கு அவருடைய அருளே காரணமென்பதையும் விநயத்துடன் கிஞ்ஞாபனஞ்செய்து கொண்டார்கள். அதுகேட்டுப், பரமகிருபாளுவாய், “நான் உங்களுக்குச் சாபவிமோசனமாகும் வழியைக்காட்டி நன்மையைச் செய்கிறேன். நீங்கள் இனி பயப்படவேண்டாம்” என்று திருவாய் மலர்ந்த அக்குணக்குன்றின் அபய வசனத்தைக்கேட்டு அக்தன்னியர் பேராணந்தபரிதராணர்கள். “தேவஸ்திரீகளே! தசரதகுமாரான இராகவன் இங்கெழுந்தருள்போகிறார். அவர் தரிசனமாத்திரத்தில் நீங்கள் இந்நிலைமையையொழித்து முன்னிலைமையை யடைவீர்கள். ஆகையால் அவ்வவதாரபுருஷன்வருமளவும் வைகாணசமுறைப்படி ஸ்ரீஜகந்நாதனை ஆராதிபுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு, பூஜாவிதியையும் உள்ளவாறு அவர்கட்கு மஹருஷி உபதேசித்தார். சிறிதுகாலஞ்சென்றபின், புல்லர் தமதுடலை நீத்து மெய்யுடல் பெற்று நித்தியானந்த வாழ்வடையும்நாள் வந்ததை யுணர்ந்து, ஆச்சிரமத்தினின்றும் புறப்பட்டு, சுவஸ்திகவிமானத்தை வலம்வந்து அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் பகவானையருச்சித்துக் கரங்கள் சிரமேற்குவிடக் கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக “தேவேசனே! எல்லா மனிதர்களும் உம்மைத் தரிசித்து நல்வழியடையும் பொருட்டு, இந்த சக்கரதீர்த்தக்கரையில், அசுவத்த மூலத்திற் சுவஸ்திக விமானத்தில் பூமி பருவதங்கள் சந்திர சூரியர்கள் உள்ளவளவும் அர்ச்சாருபியா யெழுந்தருளியிருக்கவேண்டும்” என்று பலமுறை பிரார்த்தித்துப் பின் பிராணாயாமத்தால் வாயுவை ஹிருதயத்திற் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அவ்வாயுவை சுழுமுனை என்னும் நாடிவழியாக உயரக்கிளப்பி மெல்லக் கபாலத்தைப் பிளக்கும்படி செய்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கமாய்கிருத கிருத்தியராய், எல்லாப் பூதங்களும் யக்ஷ ஸ்திரீகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, தவசிரேஷ்டரான புல்லர் பரபமதமடைந்தார்.

அவருடைய சிஷ்யர்களான கன்னியர் ஆறுத்துயரமடைந்து, அவரிட்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, வைகாணச ஆகமப்பிரகாரம் தீவ்லீயசாபணைப் பூஜித்துக்கொண்டு, பிராக்ஞான ஸ்ரீராகவன் எப்போது எழுந்தருளிப் புல்லாரண்யத்தை அலங்கரிப்பாரோ வென்று, அவர் வருங்காலத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

[கண்ணுவமுனி வரலாறு]

புல்லாரணயத்திற்கு வடக்கே ஒரு குரோசதூரத்தில் கண்ணுவருஷியின் ஆச்சிரமமிருக்கிறது. அதற்கு முன்னதாக ஒரு புண்ணிய நதி ஓடுகிறது. அஃமுனிவர் அதில் ஸ்நானஞ்செய்து, அஷ்டாக்ஷரம் துவாதசாக்ஷரங்களைச் செபித்துக்கொண்டும், பஞ்சாக்கினிமததியில் நின்றுகொண்டும் மிகவும் உக்கிருஷ்டமான தவத்தைச் செய்துவந்தார். ஐம்புலன்களையும் தம்வசத்தடக்கியவராய் வாஸுதேவனையே தியானஞ்செய்துகொண்டு ஆயிரம் வருஷகாலமாய்ச் சிறந்த தவம்புரியும் கண்வர்சமீபத்தில் “ஒருஷியே! நீர்கிருதார்த்தராய்விட்டீர். தசரதகுமாரனான இராமபிரான் புல்லாரணயத்திற் கெழுந்தருளுங்காலத்தில், நீர் ஒப்பற்ற சக்கரதீர்த்தக் கரையைப்போய்ச் சேரும். உமது மனோபிஷ்டம் நிறைவேறும்” என்று ஓர் அசுரீரிவாக்கு உண்டாயிற்று. அதைக்கேட்ட அம்மஹருஷி பேரானந்தமடைந்து ஸ்ரீ ரகுநீரனுடைய திருவரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தப்போரிஷ்டராய் அங்கு வாழ்ந்துவந்தார்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

[சேதுபந்தன வரலாறு.]

வைவசுவதமர்வந்தரத்தில் திரேதாயுகத்திலே இராவணன் இராக்கதர்கள், தாங்கள் தவம்புரிந்து பெற்ற வரங்களினுதனியால் இந்திரனுடைய ஆட்சியை யபகரித்து, தேவர்களுக்கு இடுக்கண்கள் செய்து, ருஷிகளின் தவங்களை யழித்து, இன்னும் கணக்கிடற்கரிய கொடுமைகளையும் செய்துவருவதைச் சகிக்கமுடியாது, இராக்கதர்களை யொடுக்கித் தங்களை இரக்சிக்கும்படி வேண்டிய தேவர்களின் முறைக்கிரங்கி, மானிடவடிவமெடுத்து உலகத்தில் துஷ்டர்களை யொடுக்கி, சாதுக்களுக்கு நன்மைசெய்து தருமத்தையும் நீதியையும் நிலைநாட்டத்திருவுளங்கொண்டு, இரவிசுலோத்தமனாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியின் அருந்தவப்பயனால் அவருடைய திருக்குமாராக அவ்யயனான ஸ்ரீமந்-நாராயணன் அவதரித்தார். அவர், இளமையிலே மகாவீரனாகி, சுவாகு தாடகைகளைக்கொண்டு விசுவாமித்திரரின்

யாகத்தைக்காத்துத் திரும்புகையில், இலக்குமியின் அம்சமான சீதையை மணந்து அயோத்திக்கு வந்து முடிசூட்டப்பெறுந்தருணத்தில், சிற்றன்னை தனக்குத் தசரதர் செய்திருந்த வாக்குத்தத்தங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கேட்டதால், பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்யும்பொருட்டுத் தவவேடம்பூண்டு கானகம் புகுந்தார். ஸ்ரீராம பிரான் சர்வக்ஞராயிருந்தபோதிலும் தாமெடுத்த மானிட வருவத்திற்கேற்பத் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக் கிருதார்த்தமாகவே எண்ணியிருந்தார். அவர், தெற்கிலுள்ள தண்டகாரணியத்தில் பஞ்சவடதீரத்தில் பர்ணசாலை யமைத்துக்கொண்டிருந்தகாலத்திலே, நினைத்த மாத் திரத்தில் வேண்டிய வருவங்களை எடுக்கும் சக்தியையுடைய இராவணனால் சீதாபிராட்டி இலங்கைக்குக் கொண்டிபோகப்பட்டாள். இக்ஷ்வாகுகுலதிலகனான ஸ்ரீராமன் சீதையின் பிரிவாற்றும்புற்று இளைத்து, பிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு தெற்கே வரும் போது, கிஷ்கிந்தையில் சுக்ரீவனைத் தோழனாயடைந்து, வாலியை வதைத்து, நண்பனுக்கு வானராதிபதியம் கொடுத்து, அனுமானால் சீதை இலங்கையிற் சிறைப்படடிருப்பதையறிந்து, சுக்ரீவன் அங்கதன் நீலன் நளன் ஜாம்பவன் முதலான வானரவீரர்களுடனும் வானரப்படைகளுடனும் தெற்கு சமுத்திரக்கரையை யடைந்தார். சேனைகளை மணல் வெளியில் பாளையமிறங்கச்செய்து, இளையபெருமாளுடனும் நண்பர்களுடனும், அருகிலிருக்கும் புல்லாரணியக்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார்.

தருமநிலை தவறுத்தன்மையும், ராக்ஷாத் நாராயணமூர்த்தியினிடத்தில் நிறைந்தபக்தியும், நிலைதத் சத்தியமும், பெரியோர்களிடத்தில் மிகுந்த வணக்கமும்பெற்று, கள்ளியின் வயிற்றில் அகல் பிறந்ததுபோல் துஷ்ட இராக்ஷதர் குலத்திலுதித்தும் மஹானுபாவனாய் விளங்குகிற விபீஷணன், தன் தமயன் இராவணனுக்கு, “லோகநாயகனை ஸ்ரீராமன்பத்தினி சீதாபிராட்டியைச் சிறைவைத்திருப்பது பெருங்கொடுஞ் செய்கை. அக்கினியை வஸ்திரத்தில் முடிந்து வைப்பவர்போல் நீ நமது குலநாச காரணத்தைக் கைக்கொண்டாய். அம்மங்கையர்க்கரசியை விடுத்துப் புருஷோத்தமனான இராமபிரானுடைய கீருபைக்குப் பாத்திரமாய் வாழ்வதே நலம்; இல்லாவிடில் சுற்றத்தாருடனும் சிநேகர்களுடனும் கெடுவது நிச்சயம்” என்று பல

வாறு தன்னால் இயன்றவரை நியாயத்தை எடுத்தோதினான். அதற்குக் கெடுமதியான இராவணன், 'சத்துரு பக்கத்தில் பேசுகிறவன் தனக்குத் துணைவனல்லன், ஆகையால் விபிஷணன் தன்னை நீங்கி விடவேண்டும்: அன்றேற் கொலைசெய்யப்படுவது திண்ணம்' என்று மறுமொழி புகன்றான்.

உடனே விபிஷணன் மிகவும் ஆபத்திநேகர்களான நால்வருடன் புறப்பட்டுத் தருமமும், நீதியும், தவமும் மதில்களாகவும், கீர்த்தியும், பொறுமையும் வாயில்களாகவும், கிருபையே ஓர் ஆலயமாகவும் செய்துகொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற பரம்புருஷனுன இராகவனைச் சரணம்புகுந துய்யும்பொருட்டு, வானரசேனைகளுடன் சக்கரவர்த்தித்திருமகன் தண்டிதங்கியிருக்கும் புல்லாரணியத்தையடைந்தான். இவர்கள் வரவைப்பார்த்தது வானரங்கள் பலகொடுமையான வார்த்தைகளைப் புகன்றன. தாங்கள் வந்திருப்பதின் எண்ணத்தை விபிஷணன் துணைவரில் ஒருவன் சொல்ல, அதனை வானரசேனாதிபதிகள் இராமபிரானிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். அப்போது சுக்கிரீவன் அங்கதன் முதலியவர்கள் இராக்கதனுக் கபயமளிப்பது தகுதியன்று, கெடுதிக்கே காரணமாகுமென்று சொன்னார்கள். அனுமானே தாம் இலங்கைக்குப் போயிருந்தகாலத்தில், அவனுடைய நல்லொழுக்கத்தையும் அவனுடைய குமாரத்தியின் சிறந்த குணங்களையும் கண்டவராதலால், 'விபிஷணன் தேவரீருடைய பராக்கிரமத்தையும், அபாரகருணையையும் கேட்டும், கொடுஞ் செய்கைகளையும் கொடுங்கோன் மையையும் உடைய இராக்கதர்கள் நிலைதிருக்கமாட்டார்களென்றெண்ணியும், தேவரீருடைய திருவடியில் அடைக்கலம்புகுந்து அப்பிராகிருதமான பரமபதத்தையடைய விரும்பியும் வந்தவனாதலால் நாம் அவன்விஷயமாக ஆலோசிக்கவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை' என்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டார்.

துஷ்டர்களைக்கொன்று சாதுக்களைக் காப்பாற்றித் தருமத்தைப் பாவிக்கும்படி யவதரித்த எல்லாமறிந்த இராமபிரான், ஒரு புறவினப் பொருட்டு தனது சரீரத்தைக் கொடுக்கத்துணிந்த சிபியின் வழித் தோன்றலாதலால், என்ன நேரிடினும் அடைக்கலம் புகுந்தோருக்கு அபயங்கொடுப்பதாக அருளிச்செய்யவும், வானரவீரர்கள் விபிஷ

ணனை இட்டுக்கொண்டுவந்து தாசரதியின் சந்திரியில் விட்டார். பதினாறுகலைகளும் பொருந்திய பூரணசந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கும் அபபிரானது திருமுகமண்டலத்தையும், உலகரக்ஷணர்த்தம் இராஜமுடியை நீக்கித் தரித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சடைமுடியையும் பார்த்துத் தேகம்புளகித்து மனமுருகிக் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியத் தனக்குரிய இராஜகிரீடத்தை எறிந்துவிட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் உபயதிருவடிகளைச் சிரமேறகுடிக் கல்லும் உருகும்படியான அவர் கிருபாகடாக்ஷத்திலீடுபட்டு, சர்வாபீஷ்டவரதராகிய ஸ்ரீரகுநாதன்சாரணரவிந்தங்களை ஆனந்தக் கண்ணீரால் திருமஞ்சனஞ் செய்து பூமியில் மார்ப்புடியும்படி தண்டன்சமர்ப்பித்து, “அடியேன் பிறவித்துன்பம் இன்றோடொழிந்தது” என்று நாவாற் சொல்லிச் சரணாகதிபண்ணினான். பெருமான், விபீஷணனைக் குளிரக் கடாக்கித்து “உனக்கேயானுரியன் என்று யாசித்து ஒருக்காற் சரணாகதிபண்ணுகிறவனுக்கும், சர்வ பூதங்களுக்கும் அபயத்தைக் கொடுப்பதே என் விரதம்” என்று அருளிசெய்து, “இவ்வீரேழுலகங்களும் என்பெயரும் உலகத்தில் எவ்வளவுகாலம் நிலைத்திருக்குமோ அதுவரை, இலங்கையரசை உனக்குக்கொடுத்தேன்” என்று உறுதிமொழியும் கூறியருளினார்.

பின்னர் ரகுவிரன், சக்கரதீர்த்தத்தில் நீராடி, அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, சுத்தஸத்துவகுணத்தையுடையவரும், பிறவியின்றியும் ஜீவாத்மாவை நிர்த்தோஷமாக்கிவிடுகிறவரும் சரணாகதர்களுடைய தாபத்திரயத்தைப் போக்கடிக்கிறவரும் மிகுந்த காருண்யத்தால் உலகங்களைக் கடைத்தேற்றுவதித்தலில் முயற்சியையுடைய வருமான தயாபான்மையுடையிருக்கும் அசுவத்தவிருக்ஷத்திற்குச் சென்றார். அங்கெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் திருமேனிரீருண்டமேகம்போலிருந்தது. திருமுகமண்டலம் மிகவும் பிரசன்னமாகவும், நயனங்கள் கருநெய்தல் போலவும், கடைக்கண்பார்வை மிகவும் கிருபைநிறைந்ததாகவும், ஜகத்திற்கு ஆனந்தத்தை விளைவிப்பதாகவுமிருந்தன. அதரங்கள் பவளங்கள் வெட்கும்படியாகவும், கடுபாலபாகங்கள் காதிணைந்திருக்கும் சுவர்ணகுண்டலங்களாற் பிரகாசமாயும், கன்னத்தினடிப்பிரதேசம் மந்தகாஸசந்திரிகை நிறைந்து மிருந்தன. இவ்வாறு அகிசோபிதமாயுள்ள வதனத்திலணைந்திருக்கும்

திலகம், முகத்தின் செளந்தரியப்பெருக்கின் திவலைபோவென்னும்படியிருந்தது. பிரமன் முதல் கீடபரியந்தமுள்ள பிரபஞ்சத்தை யுண்டிபண்ணி ஊழியினிதுதியிலடக்கும் உதரம் சிறியதாய் ஆவிலைபோன்றிருந்தது. இவ்வண்ணம் தமது திருவடிகளிலொன்றை நீட்டிக்கொண்டும் மற்றொன்றைப்பரட்டிக்கொண்டும், சங்க சக்கரங்களுடன் பிராட்டிமார்சமேதராய் எருந்தருளியிருக்கிற ஷாட்குணய விக் கிரஹருபனுன ஸர்வேசுவரனைத் தண்டனிட்டு,

“தேவதேவனே, ஜகந்நாதனே, தீனபந்துவே, தயாநிதே, புண்டரீகாக்ஷனே, சரணுகதவத்ஸலனே! என்னை இரகதியும். சாதுக்களுக்கு மங்களத்தைக் கொடுக்கிறவனே, சூரியப்பதே, சம்சாரமாகிற கடலைக் கடத்தற்குப் பெரும்புணையாக விருப்பவனே, சீதையின் பிரிவால் யானடைந்திருக்கும் துக்கம் நீங்குமாறருள்புரியவேண்டும். எல்லா ஜனங்களுக்கும் தனது அகிருத்தியங்களால் பயத்தைக் கொடுத்து லோககண்டகளுயிருக்கும் இராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு யான் வரும்படி செய்வது உம்முடைய பாரமே” என்று போற்றிப் பன்முறை நமஸகரித்தார். இவ்வாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து வணங்கும், லீலாத்தமாய் மானிடவடிவெடுத்த இராகவனைப் புன்சிரிப்புடனும் பிரசன்னமான திருமுகமண்டலத்துடனும் பார்த்து தம்முடைய கையிலிருக்கும் சாபத்தை (வில்லை)க்கொடுத்து “இரகுவீர! இவ்வில்லால் நீ இராவணனைக் கொல்லப்போகின்றாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இராமனுக்கு வில்லளித்த காரணத்தால் புல்லாணி எம்பெருமான் திவ்வியசாபன் - (தேய்வச்சிலையார்) என்னும் திருநாமத்தையடைந்தார்.

பிற்பாடு தேவரால் சபிக்கப்பட்ட ஏழுகன்னியர்களும், தாடகாந்தகனுன இராகவன் எழுந்தருளியிருப்பதைக்கண்டு அவருடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கவும், தங்களுடைய சாபசரீரம் நீங்கப் பெற்று மிகுந்த ரூபலாவண்யங்களும் பரிமளமும் பொருந்திய தங்கள் பூர்வ சரீரங்களையடைந்து, “முன்னே தேவரீருடைய திருவடி சம்பந்தத்தால் அகலியை சாபம் தீர்த்தாள். இப்போது தேவரீருடைய தரிசனமாத்திரத்தில் நாங்கள் சாபவுருவை விடுத்து எங்களியற்கை வடிவையடைந்தோம்.” என்று புகழ்ந்துபோற்றித் தந்த

களுடைய விருத்தார்த்தத்தை ஆதியோடந்தமாக விண்ணப்பஞ்செய்து அவரிடம் விடைபெற்றுத் திவ்வியசாபன் சன்னிதியையும் தாசரதியின் அருட்பார்வையையும் புல்லாரணயத்தையும் விட்டு அரிதினகன்று சுவர்க்கலோகத்தையடைந்தார்கள். பின்னர் இராஜீவலோசனனான ஸ்ரீராமன், எம்பெருமா ஞராதனநிமித்தம் ஆலோசனை செய்து வேதசாஸ்திர வித்வான்களாகிய பிராமணர்களை யழைத்து ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான ஜகந்நாதனைப் பகலுமிரவும் ஆராதியுங்களென்று ஆக்ஞாபித்து, அவர்களுக்கு ஆகாரத்திற்கு வேண்டிய விருத்தியையும் கற்பித்தார்.

இவ்வண்ண மேற்பாடுகள்செய்துவிட்டு சுவஸ்திகவிமானத்தைப் பிரதக்ஷிணமாக வந்து சமீபத்திலிருக்கும் ருஷிகள் ஆச்சிரமங்களை நோக்கி மிகுந்த களிப்புடன் இனையபெருமானைப் பார்த்து “ இவ்விருஷிகள் மிகவும் பாக்கியசாலிகள். தவத்தாற் பாவமனைத் தையுமொழித்தவர்கள். பார்வையினாலே பரிசுததமாக்கக் கூடிய தூய்மையுடையவர்கள். பிறப்பை யொழித்து இவவுலக வியாபாரங்களிற் கவலையற்று, எம்பெருமானிடத்தில் மனத்தை அர்ப்பித்து, பகவத்தியானத்திலே இன்புற்று, மறுமையில் நித்தியானந்த வீடடையக் காத்திருக்கும் மஹாத்மாக்கள் ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், கண்வர்புதலான ருஷிகள் இராமபத்திரனை ஆவலுடன் வந்தடைந்தார்கள். ஆண்மை மிக்க போர்வீரனாகிய ரகுவீரன் அவர்களைப் பூஜிக்கவும், முனிவர்கள் “ ஒ இராகவா! நல்ல விரதத்தோடு கூடியவனே! உம்முடைய தரிசனத்தால் நாங்கள் யாவரும் தந்யர்களானோம். உம்முடைய வரவால் எங்களுக்குண்டாயிருக்கும் நன்மைக்களவில்லை. தவத்திற்கேற்பட்ட இடையூறுகள் எல்லாம் ஒழிந்துவிட்டன. இப்போது தான் உலகமுழுவதும் ஜயசீலம் பொருந்தி விளங்குகிறது.” என்று போற்றித் தங்களுடைய வேதோக்தஆசீர்வாதங்களை அளித்துத் தங்கள்தங்கள் ஆச்சிரமங்களையடைந்தார்கள். கண்ணுவரும் இராமனுடைய அனுமதி பெற்று, திவ்வியசாபனைத் தொழுது ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று சிலகாலம் வசித்திருந்தபின் பாவாஸுதேவனைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு யோகமார்க்கத்தால் தம் சரீரத்தைவிட்டுப் பரமபதமடைந்தார்.

தபோதனர்கள் ஆச்சிரமங்களுக்குச் சென்று வந்தபின் விபிஷ ணைவான் சுவாமியினிடத்தில் வந்து “இராவணனை ஜயிப்பது சத் திய பராக்கிரமமான தேவரீருக்கு ஒரு பெருங்காரியமன்று: ஆயினும் இவ் வானரப் பெருஞ்சேனை கரையற்றகடலை எவ்வாறு கடப்பது? ஆகையால் நம் சேனை சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப் போகும்வழியை ஆலோசிக்கவேண்டும். இக்கடலோ தேவரீருடைய வம்சத்தாராலுண் டாக்கப்பட்டது. ஆகையால் நமக்குவேண்டிய உதவியைச் செய்யச் சமுத்திரம் சித்தமாகவேயிருக்கும். இக்கடலில் சைனியங்கள்போகும் வழியைப் பெற்றுக்கொள்ள வருணனை இப்பொழுது அழைக்க வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார். இராஜீவ லோசனனும் விபிஷணன் சொன்னதை யங்கீகரித்துக் கடலினிடத் தில் இலங்கைக்குப் போவதற்குரிய மார்க்கத்தைப் பெறத் திருவுளங் கொண்டு, லக்ஷ்மணனால் சாஸ்திரோக்தமாக முறைப்படுத்தப் பட்ட தர்ப்பசயனத்தின்மீது வருணனைஸமரித்துக்கொண்டு சயனித் தருளினார். இவ்வாறு ஏழுநாள் சயனித்துக்கொண்டிருந்தும் சமுத் திரராஜன் வாராமகண்டு பெருங்கோபமடைந்து செந்தாமரைமலரை யொத்த இரண்டு திருக்கண்களுஞ் சிவக்க, தமதுவேண்டுகோளை அற்பமாகரினைத்து அவமதித்து வாராதிருந்த சமுத்திரராஜனுக்கு, சமுத்திரத்தை வற்றடித்து வெறுந்தரையாக்கித் தமது சைன்யங் கள் கால்கூசாமல் இலங்கைக்கு நடந்துபோகச்செய்யும் வல்லமை யைக் காட்ட உத்தேசித்து, மகாகோபத்துடன் இளையபெருமாள் கையிலிருந்த வில்லைவாங்கி, எல்லாவண்டங்களுந் நடுநடுங்கும்படி குணத்தொளிசெய்து மேருவிறகுச் சமமான பலமுடைய கோதண் டத்தை வளைத்து, வடவாழுகாக்கினியினும் கொடிதான ஆக்னே யாஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார். அப்பாணங்கள் கனலையுமிழ்ந்து கொண்டு தேவர்கள் கண் டஞ்சி யெங்குமோடும்படி அதிவேகமாய்ச் சென்று சமுத்திரத்தில் அனல்முண்டு வேகச்செய்யவே, கடலிலுள்ள மீன்கள் முதலியவை சமித்துக்களாகவும், சமுத்திரம் ஓம்குண்ட மாகவும், கடல்நீரானது ஆகுதிசெய்த நெய்யாகவும், பாணங்கள் அக்கினிபோலவும் இருந்தன. இவ்விதமாகக் கோபமே பல்வுருக் கொண்டாலொத்த இராமபாணங்கள் அகத்தியமுனியைப்போல அலை யெரியும் சமக்திரஜலத்தையெல்லாம் வற்றக்குடித்துவிட்டன. இவ்

வருஞ்செயல்களைப்பார்த்துவருணன் பதைபதைத்து லோகரக்ஷகனான இராமன் திருவுள்ளத்தை யறியாமற்போனதலன்றோ இவ்வளவு விபத்துக்களும் நேர்ந்தனவென்று தெளிந்து தனது அறியாமைக்கு நொந்து பத்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பயந்தநெஞ்சையும், நீர்சோர்ந்த கண்களையும், தடுமாறிய நடையையும் உடையவனாகி, அபயக்குரலுடன் ஓடிவந்து சர்வலோகசரணயன் பாதங்களில் அடைக்கலம் என்று ஷீழ்ந்து, அறியாமையாற் செய்தபிழையைப்பொறுத்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று முறையிடவும், மிகுதியாகக் காய்ந்து பொங்கும்பாலில் ஒருதுளிநீர்பட்டால் அடங்குவதுபோல், கோபமறியிரங்கி, வற்றிய சமுத்திரம் மீண்டுமுண்டாகும்படி யருள்புரிந்தார். வருணனும் “நளனென்னும் வானரசிரேஷ்டனால் சேதுவையுண்டு பண்ணிக்கொண்டு, கொடிய இராவணனைக்கொன்று லோகமாதாவாகிய சிதையை மீட்டு இலங்கைக்கு எழுந்தருளலாம்” என்று மிகவும் தாழ்மையுடன் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டான்.

உடனே சுக்கிரீவன், வானரங்களெல்லாம் மலைகள் மரங்கள் முதலானவற்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டுவந்து கொடுக்கவும், நளன் அவற்றை வாங்கி யொழுங்காய் வைத்துச் சேதுவைக் கட்டும்படியும் கட்டினையிட்டான். வானரங்கள் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் துள்ளிக் குதித்தோடி, வேரோடும் துறோடும் கைகளிலகப்பட்டவற்றையெல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து கொடுக்கக் கொடுக்க நளன் வாங்கி முறையாய்வைத்து நூறுயோஜனை நீளமும், பத்துயோஜனை அகலமுமுள்ள சேதுவைக் கட்டிமுடித்தான். அதைப்பார்க்கையில் சிதா பிராட்டியைக் கொண்டுவருதற் குதவிபுரியும்பொருட்டு உலகங்களை யெல்லாம் தாங்கியிருக்கும் ஆதிசேஷனே வழியாக வளைந்திருப்பது போலிருந்தது. சேது கட்டிமுடிந்ததும் நளன் கோதண்டபாணியை அணுகி, சேதுவைக் கடாக்கித்தருளக் கேட்டுக்கொண்டான். தயாமூர்த்தியாகிய இராகவன் ஆனந்தமடைந்து நளனை இறுகத்தழுவி ஆசீர்வதித்துப் புறப்பட்டுவந்து சேதுவைநோக்கி, சிதையைப் பார்த்த சந்தோஷமடைந்து சுக்ரீவன், நீலன், நளன், அங்கதன் முதலான வர்கள் புடைசூழ்ந்துவர இளையபெருமானுடனும் வானரசேனைகளுடனும் இலங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

சேதுபதிகளுற்பத்தி.

அக்காலத்தில், பூர்வ ஜென்ம நற்கருமப் பெருக்கையுடைய ஓர் வேடன் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் சேனவையைப் பெறும் பாக்கியம் பெற்று அவ்விடத்தில் வர, அவனை நோக்கி “ஓ வேடனே! இவ்விடத்தில் விசாலமான பட்டணத்தை யுண்டு பண்ணி நீ இங்கேயேயிருந்துகொண்டு, சேது மூலமான புல்லாரணியக்ஷேத்திரத்தை இரக்பித் துக்கொண்டுவா. அதனால் நீயும் உன் வம்சஸுதர்களும், பெருங் கீர்த்தியையும் சேது பாலகர்கள் என்னும் சிறந்த பெயரையு மடைவீர்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தருளினார். பிற்பாடு அவ்வேடன் இராம பிரான் கட்டளையைச் சிரசாகவகித்து, விசாலமான அரண்மனையும் சுற்றி எதிரிகள் கிட்டவொட்டாமற் மடுக்கும் ஆழ்ந்த அகழியையும் மதிலையுமுடைய ஓர் தேவநகருக்கிணையான நகரத்தை, புல்லாரணியக்ஷேத்திரத்திற்கு வடமேற்கில் அமைத்து, சகல சாஸ்திரங்க ளையும் கற்றுணர்ந்த வேதியர்களாலும் மற்றும் ஸூத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர்களாலும் பட்டணத்தைக் குடியேற்றிக் கொண்டு திருப்புல் லைத்தலத்தை வெகு காலம் பரிபாலனஞ் செய்து வந்தான்.

கோசலேசர் சயனஞ் செய்தருளிய காரணத்தால் இந்தக்ஷேத் திரத்திற்குத் தெர்ப்பசயனம் என்றும், இவ்விடத்திலிருந்து திருவணை கட்டியதால் சேதுமூலம் அல்லது ஆதிசேது என்றும் பெயர்களுண் டாயின.

சக்கரதீர்த்தச் சருக்கம்.

பல்லாயிரகோடி யண்டங்களையும் அவற்றிலுள்ள ஜீவராசிகளை யும் உண்டாக்கி, அவைகளுக்குள்ளும் புறமும் நின்று அவாவர்கள் கருமத்தையூட்டுவித்துத் தாம் யாதொன்றிலும் பற்றின்றி யிருப்பவ ரும் யோகிகளும் சிந்திக்க முடியாத தன்மையை யுடையவருமான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு உலக நன்மையின் பொருட்டு எழுந்தருளியிருக்கும் அசுவத்த ஹிருக்ஷத்தின் முன்னே, ஒரு யோசனை நீள அகலமுள்ள தும் மிகவும் பரிசுத்தம் பொருந்தியதுமான ஒரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அது மிகவும் அழகான அல்லி ஆம்பல் ஆயிரமிதழ்கள் துடி இதழ்

கலையுடைய செந்தாமரை வெண்டாமரை மலர்களால் அலங்காரமாயும் அன்னங்கள் சக்கரவாகங்கள் தங்கி இனிமையாக சப்திக்கப் பெற்றும் ரமணீயமாய் நிர்மலமான தீர்த்தத்தால் நிறைந்துமிருக்கிறது. அநேகவிதமான விருஷங்கள் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் அதன் பக்கங்களிலுள்ள சோலைகளில் இருவிகள் பரிசுத்தமான ஆசிரமமைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்த தீர்த்தம் தேவர்கள் ருவிகள் சித்தர் முதலியவர்களால் சேவிக்கப்படுகிறது. முன் காலத்தில், ஸ்ரீயப்பதியாயும் கிரீடதாரியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணன், அதில் அன்னமாயவதரித்து அபௌருஷேயமான வேதங்களைப் பிரமனுக்குப்பதேசம் பண்ணினான். அதனால் அது மூவுலகங்களிலும் ஹம்ஸதீர்த்தம் என்று பிரசித்தி பெற்று, எல்லாப் பாவங்களையும் போக்க வல்லசக்தியை யடைந்திருக்கிறது. பின்வருங்காரணத்தால்து சக்கரதீர்த்தம் என்னும் பெயர் பெற்றது.

பூர்வகாலத்தில் இலங்கையில் மாலி என்ற ஓர் அரசுக்கனிநூந்தான். அவனுக்கு ஜிழ்ந்தபுத்தியும், சாஸ்திரங்களில் தேர்ந்தொருமும், தேச விஷயங்களில் மிகுந்த பகுத்தறிவும், வரப்பிரதான பலத்தாலேற்பட்ட பெருமதிப்புமுடையவனான சுமாலி யென்றும், மிகுந்த பிரசித்தியும், தருமமார்க்கத்தில் நடக்கும் ஒழுக்கமும், அதிகமான விஷ்ணு பக்தியுமுடைய மாலியவான் என்றும் இரண்டு சகோதரர்களிருந்தார்கள். ஆக இம்முன்று இராக்கதத்தலைவர்களும் அக்கினிக்குச் சமமான தேஜஸ்ஸுடன் உபேக்ஷிக்கப்பட்ட வியாதியைப்போல் விருத்தியடைந்தார்கள். இம்மூவரில் சுமாலி மாலி என்னுமிருவர்களும் பயங்கரமான கொடுந்தொழிலுடையவர்கள். மூவுலகத்திலுள்ளவர்களுக்கும் துன்பஞ்செய்வதிலே யின்பமடைபவர்கள். இவர்களிடிக் கண்களைப் பொறுக்கமுடியாத தேவர்கள் ருவிகள் முதலானோர் பிரமாவுடன் திருப்பாற்கடையடைந்து, அதில் யோக நித்திரை செய்தருளும் தெய்வவான்மரகதமலையினை வழத்தி, தங்கள் கஷ்டங்களைச் சொல்லி முறையிட்டார்கள். பக்தர்கள் முறைக்கிரங்கி சமஸ்தவுலக பத்திரவகாரிகளான சுமாலி மாலி என்னுமரசர்க்களைச் சங்கரித்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவதாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அவர்கள் யாவரையும் அனுப்பியபின், கருடனை நினைக்கவும், அவர்

உடனே ஆகாய மார்க்கமாயவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். பொன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஓர் குன்றின் மேல் பொருந்தி நிற்கும் கருமேகம் போல் விளங்கும்படி பெரிய திருவடியின் தோளில் ஏறிக் கொண்டு, பக்தரக்ஷணர்த்தம் எம்பெருமான் இலங்கையை யடைந்தார். அங்கே பாஞ்ச சன்னியத்தை யெடுத்து கோஷித்து, இராக் கத சேனைகளுடன் கூடிய சுமாலி மாலி என்பவர்களுடன், யாவராலும் இன்னவாறு என்று ஊகிக்கக் கூடாத யுத்தத்தைச் செய்து, அவர்களைச் சாதாரண அஸ்திரங்கள் கொல்லாமையைக் கண்டு, அத் துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் செய்துவரும்படி சுதரிசனழ்வானை நியமித் தருளினார். பக்தர்களினுபத்திரவத்தைப் போக்குவதிலே மிகவும் கருத்துடைய ஹரியால் ஏவப்பட்ட அவ் வாயுதராஜன், சுமாலி மாலி என்பவர்களின் சிரங்களை யறுத்துத்தள்ளி, அவர்களுக்கு உபபல மாக வந்த கோடிக்கணக்கான இராக்கதர்களையும் கொன்று ஒரு முகூர்த்தத்தில் எம்பெருமான் பக்கத்தில் அமர்ந்தார்.

அரக்கர்களைச் சங்கரித்ததினால் சக்கரத்தாழ்வான் திருமேனியில் இரத்த மாமிசாதிகளால் அழுக்குண்டாயிருப்பதை நோக்கி “மகாபரிசுத்தமுள்ள புல்லாரண்ணியமென்னும் என்னுடைய விசேஷமான சேஷத்திரத்தில், ஹமஸ்தீர்த்தமென்று பிரசித்தி பெற்ற ஓர் பெரிய சரசிருக்கிறது. அதில் கங்கை, சிந்து, கோதாவரி, ரேவதுங்கபத்திரை முதலான நதிகளும், மானஸம முதலான சரசுகளும் எக்காலத்தும் வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால் உனது சரீரத்திலுண்டாயிருக்கும் மலத்தைக் கழிப்பதற்கு அதில் ஸ்நானஞ் செய். நீ அதில் நீராடியது முதல் அதற்குச் சக்கர தீர்த்தம் என்னும் பெயருண்டாகும். அந்த தீர்த்தம் எல்லா பாவங்களையும் போக்கும். மகா பரிசுத்தியையும் கொடுக்கும், சுகல இஷ்டங்களையும் பூர்த்தி செய்யும். வெகு காலம் மலாயிருப்பவர்களுக்கு புத்திர வுற்பத்தி செய்யும். சரீர சுகத்தையும் கொடுக்கும். எவனொருவன் வேற்றரசன் படையெடுத்து வருவதையறிந்து அதில் ஸ்நானஞ்செய்து, திவ்வியசாபனை வணங்கிவிட்டுச் சண்டைக்குச் செல்லுகிறானோ அவன் எதிரிகளை முறியடித்து ஜயமடைகிறான். தசரத சக்கர வர்த்திக்குத் திருமகனாயவதரிக்கப்போகிற யான் இஷ்டமன்னுடன் அதில் ஸ்நானஞ்செய்து இராவணனுடன் இராக்கதர்களைக் கொல்லப்

போகிறேன். அப்புண்ணிய தீர்த்தத்தில் நீராடுகையில் நியமத்தோடு கருடாழ்வானையும் உன்னையும் என்னையும் ஸ்மரிக்கிறவர்கள் தாங்கள் பெறநினைக்கும் பலன்களையும், நீடித்த வாழ்நாளையும் அடைவதல்லாமலும், மோகஷ ஐசுவரியத்தை விரும்புகிறவர்கள், விடாது பற்றிவரும் ஜனனமரணங்களை யொழித்து வீட்டையும் அடைவார்கள்.” என்று சக்கரத்தாழ்வானுக்கு, ஹம்ஸதீர்த்த மகிமையை யருளிச்செய்து அதில் நீராடிவரும்படி ஆக்ஞாபித்தார்.

ஆயுத நாயகன் உடனே சென்று அதில் முழுகி, மலமகன்று, இயற்கையான பிரகாசம் பொருந்தி எம்பெருமான் வலது திருக்கையில் விளங்கினார். அது அக்காலந்தொட்டு சக்கரதீர்த்தம் என்று பெயர்பெற்று, வடக்கே புஷ்கரம்போல், தெற்கே அதிபாதகம் மகாபாதகம் முதலிய கொடிய பாவங்களையும் தொலைக்கும் தூய்மையுடையதாயிருக்கிறது.

கங்கை முதலான நதிகளுக்கும், மானஸம் முதலான புஷ்கரணி களுக்கும் கிருச்சிர சங்கியை ஏற்பட்டிருக்கிறது. சாபபாபநாசகரமான இத்தீர்த்தத்திற்கு கிருச்சிர சங்கியையறிய ருஷிகளால் முடியாமல் தருமசாஸ்திரங்கள் புராணங்கள் ஆகமங்கள் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து சாதுவென்று நிச்சயித்தார்கள். அனந்தபுண்ணிய பலத்தையும் கொடுப்பதாலும், அனந்தபாவங்களையும் போக்கடிப்பதாலும், அனந்தனுடைய சான்னித்தியத்தாலும், சக்கரதீர்த்தம் மிகவும் பெருமையுற்றது. ஆகையால் அனந்த கிருச்சிர பலப்பிரதாதமென்று பெரியோர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ஆதலால் இதற்கு நிகரான தீர்த்தம் முக்காலத்தும் கிடையாது.

சக்கரதீர்த்தம் கிருதயுகத்தில் ஒருயோஜனை விஸ்தாரமுள்ள தாயிருக்கும். திரேதாயுகத்தில் அதிற்காற்பங்கு குறையும். துவாபரயுகத்தில் அரை யோஜனை சிறிதாய்விடும் கலியுகத்திலோ ஓர் தடாகமாகத்தான் காணப்படும். இவ்வாறு குறைந்து வந்து ஓர் சதுரயுகக்கழிந்தபின் மறுபடியும் பூர்வ ஸ்திதியையடையும். இராச்சியத்திற்கு நன்மை தீமைகளுண்டாகப்போவதை இப்பொய்கையில் அவற்றிற்குத் தகுந்த அடையாளங்களாற் மெரிந்துகொள்ளலாம்.

தீர்த்தம் நிர்மலமாயிருந்தால் தேசத்திற்கு மிக்க நன்மை யுண்டாகும். ஜலம் பொன்னிறமானால், நாட்டில் விளைவு குன்றி ஜனங்கள் பசி தாகத்தால் வருந்துவார்கள். இன்னும் பாசிகொத்துகளாலும் ஆபாச ஜந்துக்களாலும் இப்புஷ்கராணி நிந்திக்கப்படுமானால் பசுக்கள் நாசமடைவதும்ல்லாமல் கள்ளர் பயமுமுண்டாகும். இவ்விதமாய், இதின் தெளிவு முதலியவற்றால், வரப்போகும் விஷயங்களைப் பெரியோர்கள் ஊகிப்பார்கள். இந்த தீர்த்தத்திற்கு, பிரம்மதீர்த்தம், ஹம்ஸதீர்த்தம், தர்மதீர்த்தம், வருணதீர்த்தம், சக்கரதீர்த்தம் என்று ஐந்து பெயர்களுண்டு.

அகஸ்திய தீர்த்தம்.

முன்னொருகாலத்தில் அகஸ்திய மகாமுனி கோபமடைந்து, நதி நதங்களுக்கெல்லாம் நாயகனான சமுத்திரத்தைத் தன்னுள்ளங் கையள வாக்கிப் பாளஞ்செய்துவிட்டு, ஒரு தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கி, அதில் ஸ்நானஞ்செய்து பிதிர்க்களை யுத்தேசித்துப் பிண்டதானமும், அக்கினி முதலான தேவதைகளைக் குறித்துத் தர்ப்பணமும் பண்ணினார். அது முதல் அதற்கு அகஸ்தியகுண்ட மென்று பெயர் வழங்கி வருகிறது. அதில் பிதிர்க்களுக்குப் பிண்டதானமும், தர்ப்பணமும் செய்தால் உத்தாரணமுண்டாகும். அகஸ்திய குண்டம் சக்கரதீர்த்தத்திற்குத் தெற்கிலிருக்கிறது.

ஹிரண்ய தீர்த்தம்.

சக்கர தீர்த்தத்திற்கு மேற்கே பெரியதாய் நதிவடிவுள்ள ஓர் ஜலாசய மிருக்கிறது. அந்நீர் நிலையில் இரணியகசிபு தவம்புரிந்து, பெரியவரங்களைப் பெற்று, அஷ்டதிக்கு பாலகர்களையும் வென்று தன்வசமாக்கிக் கொண்டான். பின்னர் அவன் பெயராலே அத்தீர்த்தம் விளங்கிக்கொண்டு வருகிறது. ஹிரணிய தீர்த்தம்=பொன்னன்கழி. ஹிரணியம்=பொன்.

காலவருஷிச் சருக்கம்.

முன்னொருகாலத்தில், தென் சமுத்திரக் கரையில் பாலாற்றிற்கு வடக்கே, புல்லாரணிய கேசுத்திரத்தில், தமதாச்சிரமத்தினருகில்

காலவர் என்னும் ஓர் முனிவர், வாசுதேவனையே பரமப்பிராப்பிய மாகவுடையவராய், சிலகாலம் சருகு கிழங்குகளை யுட்கொண்டும், கொஞ்சகாலம் நீரை மாத்திரமே யருந்தியும், இன்னுஞ் சிலகாலம் வாயு பக்ஷணம் பண்ணியும், வெகுகாலம் ஆகாராதிகளில்லாமலும், ஐம்புல துகர்ச்சியையும் அறுத்து அவற்றைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டு, தேவர்களாலுஞ் செய்தற்கரிய தவததை 10000 ன்ரு செய்து வந்தார். ஆச்சிரமத்திலிராமல், மழைகாலத்தில், வெறும் வெளியிலும், பனிக்காலத்தில் ஜலத்திலும், கோடை காலத்தில் பஞ்சாக்களி மத்தியிலும் நின்று கொண்டு, வாக்கில் அஷ்டாக்ஷர ஜபமும், மனத்தில் ஜனூர்த்தனனைக் குறித்துத் தியானமும் நிறைந்து காலவர் புரியும் மாதவத்தை நோக்கி, அவரிடத்திற் கிருபை கூர்ந்து, அவருக்குத் தமது பரஸவருப சேவையைத் தந்தருள்புரியத் திருவுளங் கொண்டு, கருடாருடராய், அநந்தர் விஷ்வக்சேனர் முதலிய நித்தியர்கள் சூழவும், நாரதாதியர் கானஞ்செய்யவும், சனகாதி யோகிகள் இருபக்கமும் நெருங்கிச் சிரமேற கைகுவித்துத் துதிக்கவும், பக்தர்கள் தவிர மற்றோர்க் கெட்டாத ஸ்ரீமந் நாராயணன் நீலமேக சாமள வர்ணனாய், தமது கார்த்தியால் புல்லாரண்ணிய முழுவதும் தூய்மையடையவும், தமது புன்சிரிப்பால் மூவுலகும் மோகிக்கவும், லீலார்த்தமாக ஓர் கையில் தாமரைமலரை ஆட்டிக்கொண்டு, காலவருக்கு முன் பிரசன்னமானார். தம் எதிரில் தோன்றும் நீலமேக நெடும் பொற்குன்றத்தைக் கண்களாற் பானம பண்ணி விடுபவர்போல் மலர்ந்த கண்களை யுடைய கர்லவர்,

“தேவதேவனே, சங்கசக்கரதரனே, சுத்தனே, நித்தியனே, சச்சிதானந்த ஸ்வரூபியே, பக்தர்களிடரைப் போக்கிப் பேரின்ப லீட்டைக் கொடுப்பவனே, கருணா மூர்த்தியே, வாசுதேவனே, சார்ங்கியே” என்று போற்றினார். சுவாமி தம்முடைய பக்தன் துதியைக்கேட்டுப் பிரீதியடைந்து, உன்னுடைய வைராக்கியத்தையும், இடையறாத் தவத்தையும் கண்டு சந்தோஷ மடைந்தேன். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேள்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். “பகவா! இடைத்தற்கரிய தேவரீருடைய திவ்விய சேவையைப் பெற்றேன். அதுவே பெனக்கு யாவுமாயிருக்க, அதைவிடப் பெரும்பேறு

அடியேனுக்குயாதிருக்கிறது? தேவரீருடைய தரிசனத்தாலே யான் கிருதார்த்தனும் விட்டேன். ஆகிலும், தேவரீருடைய திருவடிகளில் எக்காலத்திலும், எந்நிலையிலும் எனக்கு மாறாத பக்தி யிருக்கவேண்டியது தான் அடியேன் வேண்டுமென வரம்” என்று விக்ஞாபனம் செய்து கொண்டார். பகவானும் “அப்படியே என்னிடத்தில் என்றும் நமஸ்காரமும் பலனை யுத்தேசியாததுமான பக்தி உன்னிடத்தில் நிலைநிற்கும். இந்த ஆச்சிரமத்தில் சரீரம் போமளவும் வசித்துக் கொண்டிரு. அது கழிந்தவளவில் என்னை நீ நிச்சயமாயடைவாய்; உனக்குப் பயமெப்போதாகிலு முண்டாகில், சக்கரத தாழ்வானையேவி அதைப் போக்குகிறேன்” என்று திருவாக்களித்து மறைந்தார்.

பின்னர், காலவர் சக்கர தீர்த்தத்தில் நீராடி பகவானைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு, ஆசையற்றவராயும் ஜிதேந்திரியராயும் வசித்து வருங்காலத்தில் ஒரு மாசிமாதத்தில் சக்கில பக்ஷத்தில் ஏகாதசியில் உபவாசமிருந்து மறுநாள் துவாதசியன்று, காலையில் ஸ்நானஞ் செய்து, நித்திய கருமானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு, எம்ருமானை ஆரதித்து அவரிடத்தில் மனதை யூன்றித் தோத்தரித்த பின் பாரணத்திற்கு சித்தமாயிருக்கையில், அவரை ஓர் இராக்கதன் பிடித்துக் கொண்டான். அக்கொடியவன் வலிமையால் பிடிக்கப்பட்ட ரிஷி ஆபத் பார்தவனான விஷ்ணு மூர்த்தியைக் குறித்துக் கதறினார்.

“ஓ கருணாஸிந்துவே, இராக்ஷதனுக்கு வசப்பட்டிருக்கும் என்னை இரக்ஷிக்க வேண்டும். பக்தர்களிடர்களைப் போக்குவதால் ஓமரி என்னும் திருநாமம் பெற்ற இரக்ஷகமூர்த்தி, வைகுண்டநாதா, முதலையால் பிடிக்கப்பட்ட வாரணம் ‘மெய்நடுங்கிக் கையெடுத்துத் திசையனைத்துஞ் சென்றொலி கொள்ள’ ஆதிமூலமே யென்றழைத்த போது ஓடிவந்து கஜேந்திரனைக் காத்தவாறு, என்னையும் இவ்வரக்கன் உபத்திரவத்தினின்றும் விடுவித்தருளும்!” என்று ஒலமிடுகிற தம்முடைய பக்தர் காலவருக்கு நேரிட்டிருக்கும் பயத்தை யறிந்து, அதை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு, சக்கரத்தை யேவினார். எம்பெருமான் நியமனம் பெற்ற சுதர்சனாழ்வான் கோடிகுரியப் பிரகாசத்துடன் மிகவும் விரைவாய் சக்கரதீர்த்தத்தினருகில் வருவதைக்

கண்ட துராத்துமா பயந்தோடினான்; ஓடியும் ஆயுத ராஜன் அவனை விடாது பின்தொடர்ந்து, அவன் தலையையறுத்துத்தள்ளினார்.

அரக்கனிறந்துவிட்டான் என்று தெரிந்ததும் காலவர் பயம் நீங்கி, சந்தோஷமடைந்து, விஷ்ணுசக்கரமே, உலகங்களின் இரகக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதரே, நாராயணன் கைத்தாமரைக்கு ஆபரணமாய் விளங்குபவரே, அசுரசைன்னியங்களை வெல்லுவதில் மிகவும் சமர்த்தரே, பயமுள்ள என்னையும், என்னைப்போன்ற மற்றோரையும் காத்தருள வேண்டும். பக்தார்த்திபஞ்சனனே, சுதர்சனப் பிரபுவே, இத்தீர்த்தத்தில் ஸாந்தித்தியம் செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

காலவரை சுதர்சனமூவான் அன்புடன் பார்த்து “உம்மை இவ்வாபத்தினின்றும் விடுவிக்க, பகவானால் யானிங்கனுப்பப்பட்டேன். உம்மைப்பீடித்தவனுமிறந்தான். நீரடைந்திருந்த பயமும் நீங்கிற்று. சர்வேசுவரனுடைய கட்டளையாலும், உம்முடைய வேண்டுகோளாலும் நான் இத்தீர்த்தத்தில் வசிக்கிறேன். இனிமேல் சாதுக்களுக்கு எவ்விதமான பயமுமுண்டாகாது. நான் முன்னொரு காலத்தில், இதில் நீராடி மலமகன்று தூய்மை யடைந்ததாலும், நான் இங்கு வசிப்பதாலும், இதற்குச் சக்கரதீர்த்தம் என்று பெயருண்டாகும். இதில் ஸ்நானஞ்செய்கிறவர்கள் பாவங்கள் ஒழியப்பெற்று புத்திர பெனத்திரர்களை யடைந்து, நல்லெண்ணங்களும் நன்னடக்கையும் அமையப்பெற்று, சன்மார்க்கத்தில் நடந்து, முடிவில் பரமபதமடைகிறார்கள். பிதிர்க்களை யுத்தேசித்துப் பிண்டதானஞ்செய்கிறவர்கள், பிதிர்க்களைத் திருப்தி செய்விப்பதுமன்றி, சுவர்க்காதி போகங்களை யுடவார்கள்.” என்று அருளிச் செய்து மறைந்தார்.

நாகப்பிரதிஷ்டைச் சருக்கம்.

புல்லாரணியத்தில், தெய்வச்சிலைப் பெருமான் திருவருள் கூர்ந்து தனதடியில் வீற்றிருக்கப் பெறும்பாக்கியத்தைப் பெற்ற திருவரசு, சக்கரதீர்த்தத்திற்கு மேற்கில் நீண்டு வளர்ந்து விசாலமாய்ப் பாவிய இளைகளுடன், மிகவும் அழகாய்ச் செழித்தோங்கி நிற்கின்

மது. தேவர் கந்தருவர் இயக்கர் வித்தியாதார் முதலிய சுவர்க்க லோகவாசிகள், அம்மாத்தை யடைந்து, மிகவும் சிங்காரமான நந்த னவனத்திற் சஞ்சரிப்பதாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கிறார்கள். பாஷண்டர்கள், பதிதர்கள், மிலேச்சர்கள், கிராதர்கள் முதலிய மகா பாவிகளும், இவ்வரசின் தரிசனத்தால், தங்கள் பாவங்களினின்றும் சட்டை கழற்றிய பாம்பைப்போல் நீங்கிச், சுத்தர்களாய், நந்ததிபெறும் யோக்கியதை யடைகிறார்கள். திருவரசே பகவானுடைய உருவங்களி லொன்றதலாலும், இத்திருவரசடியில் எம்பெருமான் சான்னித்தியம் செய்வதாலும், உண்மையான பக்தியுடன், சித்தத்தை ஜகந்நாதன் திருவடிகளில் ஊன்றிப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்பவர்களுக்குண்டாகும் பலன்கள் மிகவும் விசேஷமானவை. ஆகையால் இஷ்டகாம்மியார்த்தங்களைப் பெற விரும்புவோர்கள், அசுவத்த விருக்ஷத்தை நியமத்துடன் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, பின் சொல்லும் விதம் அவ்விருக்ஷ ராஜத்திற்கு அபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும்.

பொன், வெள்ளி, செம்பு, என்னும் லோகங்களாற் செய்த குடங்களில், இல்லாவிடில் மண்குடங்களில் 1000, 108, 64, 32, 16, 12, 8 அல்லது குறைந்தது 4-குடஞ் சுத்தஜலத்தால், விஷ்ணுசூத்தம் புருஷசூத்தம் என்னும் மந்திரங்களைப் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு இரட்டையிரட்டையாய்த் தாமாகவாவது, சக்தியற்றவனானால் பிறரை க்கொண்டாவது சிரத்தையுடன் திருமஞ்சனஞ்செய்யவேண்டும்.

இவ்விதஞ் செய்கிறவர்கள் தமது எல்லா இஷ்டங்களையும், தீர்க்காபுளையும் அடைகிறார்கள். வித்தியார்த்தி வித்தையையும், கன்னி நல்ல கணவனையும், மலடி பிள்ளையையும், புத்திரனை இழந்தவர்கள் நீடித்தவாழ்நாளையுடைய குமாரனையும், விதவை ஞானத்தையும், வைசியன் தனத்தையும், சூத்திரன் சுகத்தையும் அடைகிறார்கள். இராஜ்யமிழந்த அரசன் திருவரசிற்கு ஆபீரம்கும்பங்களால் திருமஞ்சனஞ்செய்தால், மறுபடியும் தன்னரசை யடைவான். ஸ்தானப் பிரஷ்டானை அரசன் நூறுகும்பங்களாற் செய்யவேண்டும்.

அசுவத்தமூலத்தில் முற்காலத்தில் பகவான் ஆவிர்ப்பவித்த காணத்தால், அத்திருவரசடி மிகவும் பரிசுத்தமாம். ஆதலால் அதனை

டியிலுள்ள மிருத்திகையை யெடுத்து அதன் ஜீர்ணமான பட்டையுடன் சக்கரதீர்த்தத்தில் நனைத்து ஒன்றுசேர்த்து, அதைக்குழைத்து ஊர்த்துவபுண்டரமாகத்தரித்துக் கையிலிருக்கும் மீதியைச் சக்கரதீர்த்த ஜலத்துடன் கலந்து, பானம் பண்ணித் திருவரசை வலம் வந்து நமஸ்கரிப்பவர்கள், திவ்னிய ஞானம் பெற்றுப் பெறுதற்கரிய பரமபதமடைகிறார்கள்.

இன்னும், புத்திரார்த்திகள், திருவரசடியில் நாகப் பிரதிஷ்டை செய்தால், புத்திரசந்தானத்தை யடைகிறார்கள். பெண்குழந்தைகளை மாத்திரமேயுடையவர்கள், மலடியான மனை வியையுடையவர்கள், கலா வபாதங்களாலவமானப்பட்ட ஸ்திரீகளின் கணவர் முதலானவர்கள், நல்ல இலக்ஷணமமைந்த நாகப்பிரதிமையை அலங்கரித்து, முறைப்படி பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும்.

பிரதிஷ்டை செய்யும் தினத்திற்கு முதனாளிரவில், நியமத்துடன், புத்திரார்த்தி தானும் தன்னுடைய ஸ்திரீயும் கோயிற்குச் சென்று பிரதிமையை ஜலாதிவாஸம் செய்விக்கவேண்டும்.

அன்றிரவில் விரதத்துடனிருந்து, பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் (விடிய இரண்டரை நாழிகைக்கு) பாணிபாத பிரக்ஷாளனஞ் செய்து மனோரதபூர்த்தியின்பொருட்டு எம்பெருமானைச் சிந்தித்து சக்கரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி, சந்தியாவந்தனம் முதலிய காலுக்கடன்களை யனுஷ்டித்து, ஒளபாஸனத்தின் பின்பு கோயிற்குப் போகவேண்டும். அங்கே ஸ்ரீ ஜகந்நாதனை வலம்வந்து தெண்டனிட்டு, தோத்திரஞ்செய்து, திருவரசை யடைந்து சுத்தரான வைகானசப் பிராம்மணரை ஆசாரியராகவரித்து, அவரால் நாகப்பிரதிஷ்டையை முடித்து நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்ட நாகப்பிரதிமையைத் திருவரசடியில் ஸ்தாபித்து, இருவரும் சந்தோஷத்துடன் பிரதக்ஷிண நமஸ்காஞ்செய்து, எண்ணியவெண்ணம் நிறைவேறும் பொருட்டு, தியானத்துடன், பிரதிமைக்கு நிவேதனஞ்செய்த பாயசத்தை இருவரும் புஷிக்கவேண்டும். சக்திப்பிரகாரம், வேதியர்களுக்கன்னமிட்டு, தக்ஷிணைகொடுத்து, அவர்கள் ஆசீர்வாதங்களைப் பெறவேண்டும். இவ் வாறு நாகப்பிரதிஷ்டை செய்கிறவர்கள், நீடித்த வாழ்நாளுடைய

புத்திரர்களைப்பெற்று, நீடுழிகாலம் வம்சாபிவிருத்தியடையும் பாக்கி யத்தை யடைந்து, எக்காலமும் நீங்காத சந்தோஷத்தையும், சுகத் தையும் அனுபவிக்கிறார்கள்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

நான்முகன் வரலாறு.

எல்லா விருகூங்களைக் கீட்டிலும் அசுவத்த விருகூம் என்ன காரணத்தால் மாஹாத்ரிய மடைந்தது, என்று கேட்ட இருஷி களுக்குச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பிரம்மா உருத்திரன் பிராமமணர்கள் கோக்கள் அசுவத்த விரு கூங்கள் ஆகிய ஐந்தும், ஸ்ரீ வாஸுதேவனுக்குப் பிரதான சரீரமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அதனாறான் அரசு மற்ற மரங்களைவிட விசேஷமாகச் சொல்லப் படுகிறது.

அவ்வாறனால் எல்லா அரசும் ஒரேவண்ணம் பூஜிக்கத்தக்கவை யாயிருக்க, இத்திருவரசிற்கு மாத்திரம் ஏற்பட்ட சிறப்பு என்ன வென்று சொளநகாதியர்கள் கேட்கப், புராணிகர் சொல்லுமற்றார்.

பிராக்ருதப் பிரளயத்தில் நாராயணன் எல்லாப் பிரஜைகளையும் சிருஷ்டிக்க இச்சித்தார். முதலாவது பிரம்மாவையும், பின் நவப் பிரஜாபதிகள், இந்திரன், தேவதைகள் முதலானவர்களையும் தமது சரீரத்தினின்றும் உண்டாக்கி, நான்முகனைப்பார்த்துச் சகல லோகங் களையும் படைபுமென்று சொல்லிவிட்டுக் க்ஷீராப்தியில் யோக நித் திரை செய்தருளினார். பிறகு, கமலாசனன் படைத்தற் றெழிலை மேற்கொண்டு, சனகாதி யோகிகளை மனத்தினின்றும் சிருஷ்டித் தார். அவர்கள் ஆசையற்றவர்களாய்ப், பரிசுத்தமான மனத்தை யுடையவர்களாய், எப்போதும் பகவத் விஷயமான தியானத்தையே மேற்கொண்டு, சம்சாரத்தில் விமுகர்களாயிருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கும் புத்திரர்களைநோக்கி “ஓ புத்திரர்களே! நீங்கள் மௌனமாய் எதை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? நான் பகவானால் பிரஜை களை யுண்டெண்ணும்படி ஆக்ஞாபிக்கப் பட்டேன். அதனிமித்தந் தான் உங்களை சிருஷ்டித்தேன். நீங்களிப்படி யிருந்தால் என் னபிப்பிராயம் எவ்வாறு நிறைவேறும?” என்றுபிதாமகன் சொன்னார்.

அதைக் கேட்டுக் கல்மஷமில்லாத சனகாதி யோகிகள் “ஆசையற்ற எங்களுக்குப், பிராணிகளால் என்ன பிரயோஜனம். எங்களுக்கு பரமாத்மாவே ஆத்மாவாகவிருக்கிறார்” என்று கிரமமாக விடை சொன்னார்கள். அவர்கள் மறுமொழியைக்கேட்டு அவர்கள் வைராக் கியத்தையறிந்து, சீக்கிரமே தமது பிதாவாகவும் ஆசாரியனாகவும் இருக்கிற பன்னக சயனனிடத்துத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, பிரம்மா அன்னவூர்தியாய் சனகாதியோகிகளுடன் புறப்பட்டு ஷீராப்தியை நோக்கிச் சென்றார்.

வழியில் ஜம்பூத்துவீபத்தின் தென்கிழக்குப் பிரதேசத்தில் இலவண சமுத்திரக் கரையிற் கோடிசூரிய காந்திக்குச் சமானமான பிரகாசமுடையதாய் தேஜஸ்ஸினால் ஆகாயம் பூமி இன்னும் மற்ற யாவற்றையும் வியாபித்து நிற்கின்ற ஒரு தேஜோராசி காணப்பட்டது. அதைப்பார்த்து “இஃதென்ன தெரியவில்லையே” யென்று ஆச்சரிய மடைந்து வாகனத்தினின்றும் கீழேயிறங்கிப் பரியாலோசனை செய்தார். ஒரு பெருஞ்சோதி காணப்பட்டதையும் திடீரென்று மறைந்து விட்டதையும்பற்றி அதிசயமடைந்து, ஒரு முகூர்த்த காலம் தியானம் பண்ணியபிறகு, அதிபக்தியுடன் பகவானே ஸ்தோத் திரம் செய்தார்.

“பரேசனே, பராத்நே, அவ்யயனே, விகாரமற்றவனே, நிர்க்ருணனே, கல்யாண குணங்களை யுடையவனே, காரணரூபனே, பக்தர்களுக்குக் கிட்டவும், அபக்தர்களுக்கு நெடுந்தூரத்திலு மிருப்பவனே, பரமேசுவரா, உம்முடைய சேவை தந்தருள வேண் டும்” என்று போற்றுகிற பிரம்மாவின் வார்த்தையைக்கேட்டு பக்த வத்ஸலனான பகவான் அவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷரானார். ஷீராப்தி நாதனான எம்பெருமானின் அப்பிராகிருதமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கண்ணாக்கண்டுகளித்துப் பலமுறை தண்டனிட்டுக் கைகப்பி நிற்கும் பிரம்மாவை, ஹரி நோக்கி “ஓ விதியே! கிருஷ்ணக் வேண்டிய காலத்தில் இவ்விடம் வந்து விட்டனையே; இப் பாலர்களும் ஏன் உன்னுடன் வந்தார்கள்” என்று வினவினார். “ஷாட்குண்ணிய பரிபூரணனே, தேவரீரால் படைத்தற் நெறியில் ஏவப்பட்ட நான், இவர்களை யுண்பெண்ணி எனக்கு அத்தொழிலில் உதவி செய்யும்படி சொன்னேன். அதற்கு, மிக்கவைராக்கியத்

துடன், பிரஜைகளாற் றங்களுக்கு யாது பிரயோஜனம் என்றும், தங்களுக்குத் தேவரீரே யாவுமென்றும் சொன்னதைத் தெரியப்படுத்தும் பொருட்டு தேவரீரை யடைந்தேன் " என்று நான்முகன் உத்தரமளித்தார். அதற்குப் பகவான் " அவர்கள் சொல்லுவது மெய்தான், சதா என்னிடத்தில் மனத்தை யூன்றினவர்களாயிருப்பதால் சம்சாரத்தில் விழுகர்களாயிருக்கிறார்கள். தவிரவும், அவர்கள் மனத்தினின்றும் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவர்களாகையால் ஒன்றிலும் பற்றின்றி யிருக்கிறார்கள். யோனி சம்பந்தத்தால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டால் உலகம் எக்காலமும் பிரஜைவிருத்தி யடைந்துவரும். ஆனதால் ஆத்தம வருக்கத்தை ஸ்திரீ புருஷர்களுடன் கூடினதாய் சிருஷ்டிக்கக்கடவீர் " என்றுரைத்தார். " ஆக்ஞையின் பிரகாரம் நடப்பதே என் பாக்கியம். இன்னும் யான் கேட்கவேண்டுவதொன்றிருக்கிறது, யாதொரு தேஜஸ்புஞ்சமானது எனக்குக் காணப்பட்டதோ அதைக் காண்பித்தருளவேண்டும் " என்று பிரார்த்தித்த பிரமாவுக்கு ஹரி சொல்லுகிறார். போதஸ்வரூபனை பகவான் போதிருபனை, (ஞானஸ்வரூபனை பகவான் அசுவத்த ரூபனை, போதம்=ஞானம்; போதி=அரசு) இவ்விருகூத்தின் கிளைகள் சுவர்ணபிரகாசமாய் மிகவும் விஸ்தாரமாயிருக்கின்றன. இலைகளும் சுவர்ண தேஜஸ்ஸாய் விளங்கிச் சொலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. விருகூதம் ஊர்த்துவபாகத்தில் நூறுயோஜனை விஸ்தீரணமும், அதோபாகத்தில் பதினாறு யோஜனை விஸ்தீரணமும் உள்ளது. சுற்றளவு நூறுயோஜனை. இம்மரத்தின்காந்தியால் பத்துத்திக்குகளும் அதிகப் பிரகாசமடைவதனால் தேவகந்தருவசித்தவித்தியாதாரர்களும் பரமரிஷிகளுங்கூட இதுதான் மேருவோ வென்று சந்தேகிக்கிறார்கள்.

ஷாட்குண்ய மூர்த்தியான ஸ்ரீஜகந்நாதன் திருவரசடியில் வரை வருத்தும் ஆழியையும் சங்கையும அழகிய தாமரைக் கையகத்தே வலனு மிடமுமேந்தி, பொற்பூவாடையுடுத்து, திருமகள் வாஸஞ் செய்யும் மார்பினிடத்து ஸ்ரீவத்ஸமும் கௌஸ்தபமும் விளங்க, அழகிய திருத்தூழாய் மாலையை யணிந்து, பிரசன்னமான திருமுக மண்டலத்துடனும் திருக்கண்களுடனும் நின்ற கோலத்தைக் கண்டு, ஆனந்த அருளி கண்களினின்றும் சொரிய, இன்னது ஸ்வது என்று தோன்றுது நிற்கும் சதுர்முகனுக்கு ஞானத்தைக்

கொடுத்து “ இவ்வாசினடிக்கு மங்களகரமான தீர்த்தத்தால் திருமஞ்சனம் செய்யும். எல்லா இஷ்டங்களையும் பெறுவீர். இன்னும் எப்போது சீக்கிரம் என்னிடத்தில் வரவேண்டிய காரியம் இருக்கிறதோ அப்போது இவ்விடத்திற்கு வாரும். விளம்பித்து நடக்கவேண்டிய காரியமிருந்தால் கூர்ப்பாதிக்கு வாரும. நான், கற்பங்கள்தோறும் ஸ்வர்ண ரூபமாயும், நூறு யோஜனை விஸதீரணமுள்ளதாயும் இருக்கிற அசுவத்த ரூபத்தை யடைகிறேன். கற்பங்கள்தோறும் நீர் இங்குவந்து என்னை ஆராதியும்; அப்படிச் செய்வதினால் கற்பங்கள் முடியும்வரை நான் ஆரதிக்கப்பட்டவனாகிறேன்.” என்று ஜனார்தனன் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே திருவாசின் முன்பாக ஒரு தீர்த்தத்தை யுண்டுபண்ணி அதினின்றும் விரஜா தீர்த்தத்திற்கு சமானமான தீர்த்தத்தைகொண்டு வந்து அரசினடிகளுக்கு அபிஷேகம் செய்து பூஜையும் செய்தார். பிறகு பகவான் “ பிரம்மனே! சிருஷ்டிகாலம் அதிகரிக்கிறது. சீக்கிரம் உமது ஸ்தானத்தை யடையும். நான் இந்த அரசின் மூலத்தில் மறைந்தவனாய் ரூபமில்லாமலிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தருளினார். முண்டகத்தோனும் அன்னமேற்கொண்டு சத்தியலோகம் சென்றார். அதுமுதல் அசுவத்தம அழிவறதாய் சுவர்ணமயமாக விளங்குகிறது. அதன் முன்னுள்ள ஸரஸூம் பிரமமாவினாலுண்டு பண்ணப்பட்டதாதலால் பிரம்ம தீர்த்தம் என்ற பெயரை யடைந்தது.

கேட்ட மாதிரித்திற பாபத்தைப்போக்கவல்ல இத்தீர்த்தத்திற்கு உள்ள பெயர்கள் யாவையும் சொல்லவேண்டும் என்று பணிவுடன் கேட்ட ரிஷிகளுக்குச் சூதர் சொல்லுகிறார். இதற்கு பிரம்ம தீர்த்தம், ஹமஸதீர்த்தம், தர்மதீர்த்தம், வருணதீர்த்தம், சக்கரதீர்த்தம் என ஐந்து பெயர்களுண்டு. எவன் இந்த ஐந்து நாமங்களையும் காலையில் எழுந்திருந்தவுடன் உச்சரித்து, இந்த தீர்த்தத்தில் ஸநான முஞ்செய்க்ருனோ அவன் பஞ்சமாபாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

“ இத்தலத்திலுள்ள திருவரசு பொன்மயமென்று முன்னே சொன்னீர். அது ஏன் இப்போது அவ்விதங் காணப்படவில்லை. அதன் காரணத்தைத் தெனியச் சொல்லியருளவேண்டும்” என்று பிரம்மனோத்தமர்களான செளரகாதியர் கேட்க, சூதர் சொல்லுகிறார்.

இவ்வரசு தேவர்களுக்குப் பொன்மயமாகக் காணப்படும்; மனிதர்களுக்குச் சாதாரணமான அரசாகவே தோற்றும். இன்னும் இந்தக்கற்பத்தில் அதற்குள்ள ஸீசேஷத்தைச் சொல்லுகிறேன். முன்னோர் காலத்தில் அஷ்டவக்திரர் என்ற முனிவர் சத்தியலோகத்தை யடைந்து, ஸாமகானத்தால் பக்தியார்ப்ப பிரம்மானவத துதித்தார். அவ்வாறு கானம் பண்ணுபவரைப்பார்த்து கர்வமுள்ள ஸரஸ்வதி சிரித்தாள். அதனால் மனவருத்தமுற்று மிக்க கோபத்துடன் நீ மனித சரீரத்தையடைந்து வெகுதூரம் பூமியில் வசிக்கக்கடவாய் என்று நாமகளுக்குச் சாபமிட்டார். இச்சாபம் பெற்ற ஸரஸ்வதி நான்முகனிடத்தினின்றும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, காசிராஜனுக்குப் பெண்ணாகப்பிறந்தாள். தக்ககாலம் வந்தவுடன் அவள் பிருகுவம்சவதவனுன பிராமமண புத்திரனொருவனைக் கணவனாகக்கொண்டு, சாரஸ்வதன் என்னும் புத்திரனைப் பெற்றாள். அவனுக்கு ஐந்து ஆறு வயது ஆனபின், உபநயனம் பண்ணி வேதாத்தியயனமும் செய்விக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வேதமோதிக்கொண்டு வருகையில் அவன் ஒரு பிழை செய்தான். அதற்காகப் பிதா அவனை யடித்தார். அப்போது ஸரஸ்வதி மிகவுங் கோபங்கொண்டு பிள்ளையை அவரிடத்தில் வேதங்கற்கவேண்டாமென்று சொல்லி, தன்னிடத்தில் அழைத்துக்கொண்டு, எல்லா வித்தையையும் மகனுக்குத்தானே குறைவறக் கற்பித்தாள். பின்பு சாரஸ்வதன் கலைகள் யாவையு மறிந்து சந்தோஷமடைந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்.

அக்காலத்தில், பூமியில் பன்னிரண்டு வருஷங்கள் நீடித்த கொடும் பஞ்சமொன்றுண்டாயிற்று. மழையின்மையால் பார் முழுதும் ஓர் பசும்பூண்டில்லாமல் வறண்டுவிட்டது. உண்ண உணவும் அருந்த நீரும் இல்லாததால் பிராம்மணர்கள் யாவரும் தங்கள் தொழிலை விட்டு விட்டுக் கொஞ்சம் செம்மையுற்றிருந்த கங்காதீரத்தை யடைந்து, பாசீரதியின் சிரேஷ்டமான நீரையருகி ஆகாரத்திற்கு வேண்டிய விருத்தியையுமடைந்து கொஞ்சகாலம் தங்கியிருந்து பின் ஸரஸ்வதி தீரத்திற்குச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் சாரஸ்வதன் யஜுர்வேத பாராயணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவன் அப்போது படித்த சுருதி கல்பசூத்திரத்திற்கு அதுகூலமாயும் மந்திரப் பிராம்மணத்தோடுகூடினதாயுமிருந்தது. அதைப் பிராம்மணர்

ன் யாவருங் கேட்டு “இவன் பாடம் நம்முடைய பாடத்தினின்றும் வறுபடுகிறது. நமக்கோ இதுதான் பாடக்கிரமமென்று நிச்சயப் படவில்லை; நாம் என்ன செய்வோம்” என்று சொல்லிப் பலமுறை நீனைத்துப் பார்த்துச் சாரஸ்வதனை நோக்கி “நீ சொல்லும் பாடம் சரியன்று” என்றார்கள். அதற்கு அவன் தான் சொல்லுவதே சரியானதென்றும் அவர்கள் சொல்லுவது பிழையென்றும் மறுத்து ரைத்தான்.

இவ்வாறு அவர்களுக்குள் ஒரு விவாதமுண்டாகிச் சந்தேகத் தெளிந்துகொள்ளப் பிரம்மாவிடம் வந்தார்கள். அவர் ஆலோசித்து அவர்கள் விவாதத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு யாவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, தென்கிழக்குத் திசையில் ஆயிரம் ஆதித்தியப் பிரகாசமாய்ப் பொன்மயமாய் விளங்குகிற அசுவத்த ரூபியான எம்பெருமானை வந்த டைந்து, முன்போலப் பூஜைசெய்து பன்னிரண்டொரம் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்து தமது நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங் களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார். அப்போது “சங்கொடு திகிரி தாங்கிய தடக்கைத் தாமரைக்கண்ணினான்” ஸ்ரீ பூமி நீளைகளுடன் திருவரசடியிற் பிரசன்னமாகி “ஓ பிரம்மாவே! இந்தக்கற்பத்தில் உம் மால் எனக்கு நன்றாக ஆராதனஞ் செய்யப்பட்டது. அதனால் இக் கற்பம் முடியும்வரை நான் திருப்தியடைகிறேன். அப்படியிருக்க, எது நிமித்தம் இவ்விடம் வந்தீர்? எது உமது உள்ளத்திலிருக்கிற தோ அதைச்சொல்லும். தக்கவாறுசெய்கிறேன்” என்று பகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

“இவ்விருவிகளும் சாரஸ்வதனும் தருக்கித்துக்கொண்டு வந் திருக்கிறார்கள்; இவர்கள் ஐயத்தை நீக்கவேண்டும்” என்று மறைக் கிழவன் விண்ணப்பஞ்செய்தார். சுவாமி “ஓ நான்முகனே! இவர் களபிப்பிராயத்தை நான் அறிவேன்; இவ்விருநிறத்தாரும் தாங்கள் முன் படித்தபடியே தனித்தனியே ஒவ்வொருபாடத்தையும் படிக்கக் கடவர். எப்பாடம் படிக்கையில், இடைவிடாது சலித்துக்கொண்டிருக்குமீவ்வரசின் இலைகள் சலியாமல் அசைவற்றிருக்குமோ, அதுதான் நல்லபாடம்” என்று பிழையறியும் வழிகாட்டியருளி மறைந்தார்.

பிறகு, பிரமதேவர் அவ்விருவகுப்பினரையும் சந்தேகமாயிருந்த பாகத்தைப்படிக்கும்படி ஏவினார். ரிஷிகள் தங்கள் பாடத்தைப் படிக்கும்போது இலைகள் சலித்துக்கொண்டும், வித்துவானான சாரஸ்வதன் படிக்கையில் இலைகள் கொஞ்சமேனும் அசைவின்றியும் இருந்தன. பின்னர், பிழையான தங்கள் பாடத்தை யொழித்துவிட்டு, சாரஸ்வதன் பாடத்தையே யாவரும் கைக்கொண்டு அனுசரித்தார்கள். அதுமுதல் சாரஸ்வதன் பாடமே உலகத்தில் வழங்கிவருகிறது. ஆகையால் இந்த அசுவத்தம உண்மையையே தெரிவிக்கிறது. இதற்கு இணையான விருக்ஷம் உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை. இதன் நிழலில் தவஞ்செய்தோர்கள் தாங்கள் கருதிய சித்திகளை யடைந்தார்கள். உதாரணமாகப் புல்லர், கண்வர், காலவர், அகஸ்தியர் முதலான ரிஷிகள், இவ்விடத்திலேயே தவஞ்செய்து, பெறுதற்கரிய எம்பெருமான் தரிசனம் பெற்று, தங்களிஷ்டங்களைப்பெற்றார்கள். இவ்விருக்ஷத்தின் மூலபாகத்தை யடைந்தே இராகவன் ஜெகதீசனுக்குத் தெண்டிட்டு அவரருளால் அவரிடத்தினின்றும் வில்லைப்பெற்றுக் கடலடைத்து, புத்திரமித்திர அமாத்தியர்களுடன் இராவணனை அமர்க்களத்தில் மடித்துச் சீதாதேவியைத் திரும்ப அடைந்தார். இலங்கையிலிருந்து புஷ்பகவிமானத்தி லேறிக்கொண்டு, சீதைக்கு அவ்வவ்விடங்களி னதிரயங்களைக் காண்பித்தவராய்த் திரும்பி வருகையில், புல்லாணிய சமீபத்தில் விமானத்தினின்றும் மிறங்கி அங் கெழுந்தருளியிருக்கும் திவ்வியசாபனைச் சேவித்து சீதையுடன் அயோத்திக்குப் புறப்பட்டுத் தருணத்தில், 'ஜானகிப்பிராட்டியுடனும் இளைய பெருமானுடனும் அக்ஷத்திரத்தில் எக்காலமும் மானிடர்கள் உய்யும்பொருட்டு ஸாந்தியதனியஞ்செய்யவேண்டு' மென்று பிரார்த்தித்த ரிஷிகளுக்கு அவ்வாமே செய்வதாகத் திருவருள்புரிந்து மறுபடியும் விமானமேறிக்கொண்டு அயோத்தியை யடைந்து, தமது இஷ்டங்களை சுகத்துடனும் சந்தேஷத்துடனும் நெடுநாள் அனுபவித்து, பிரஜைகளுக்கு மிகவும் ஆமகரமாய் முறைப்படி அரசு புரிந்து வந்தார்.

இத்தலத்தைச் சேவிக்கவிரும்பிப் புராணம் செய்பவர்களைப் பிதிர்க்கள் தொடர்கிறார்கள். ஷேத்திரத்த யடைந்ததும் சர்வாங்கக்ஷேளஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். பித்ரம்சாஸ்திர விதிப்

பிரகாரம் புண்ணிய தீர்த்த ஸ்நானஞ்செய்து பிண்டதானமும் பிதிர்க்களை யுத்தேசித்துத் தர்ப்பணமும் செய்யவேண்டும். தனவான், திவ்வியசாபனுக்குத் திருப்பணி கைங்கரியங்கள் செய்தால் எல்லா அபிஷ்டங்களையும் பெறுகிறான். மற்றவர்கள் தங்களாவியன்றவரை தானதருமங்களை சந்திதியில் திருவரசடியிற் செய்யக்கடவர்கள். ஏனெனில் இமமரத்தடியில் பகவானைக் குறித்து ஒன்று செய்தாலும், அது அநேகஞ் செய்ததாலுண்டாகும் பலனைக் கொடுக்கிறது.

இம் மரத்தினின்று இரத்தபிராதுக்கள் விழுந்தாலும், கொப்புமுறிந்து விழுந்தாலும், புதைபாபிலாவும், காரணமின்றி அசைவுற்றாலும், சுககரதீர்த்தத்தில் 7 வருஷ முண்டாளுலும், இராஜஜியத்திற்குக் கலக்க முண்டாகும். இராஜமுண்டாளுல, அரசன், இராஜ்யக்ஷேமத்தின் பொருட்டு வைகாசிய விதி பிரகாரம் மஹாசாந்தி செய்யவேண்டும். அந்தஸாகளுக் குணவிட்டுபிறகு ஆழர்வாதஞ் செய்விகவேண்டும். இது நிக, இராஜரத்தினின்று பல் பெருகினாலும் சுககரதீர்த்தம் தாமலாயி நிகலும், இராஜ்யத்திற்குக்ஷேமமுண்டாகும்.

இப்புண்ணியமான விருத்தாபரத்தை நியமத்துடன் திவ்வியசாபன் சந்திதியில் பயித்தவாகளுக்கும் கேடகங்களுக்கும், மிகுந்த சம்பத்துக்களுண்டாகும். பிணியிலலாது நீண்ட ஆயுளையடைந்து புத்திர பெளததிரர்களுடன் வாழ்வார்கள். மன்னர் ஞானமடைந்து நன்மார்க்கத்தில் நடந்து மதுபாயில் அபயிரகருதலோகமான பரம்பதத்தையு மடைவார்கள்.

புல்லாரணியமான்மியம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
தருமாலிருஞ்சோலைக்கலம்பகம்
எ ன் க ள்

அழகர் கலம்பகம்.

அழகரது கலம்பகமென விரியும்; இது - ஆரூரம்குற்றமைப்பொரு
ளில் தொக்குந்ந் தொகைநிலைதொடாமொழி. வீஷ்ணுமகவுடைமை-
வெற்றுமைப்பொருளாகிய சமபந்தம்; விஷ்ணுபுராணம். விநாயகரகீவல்
ன்பவற்றிற்போல. இனி. அழகரைப்பற்றிய கலம்பகம் எனப் பொருளுரை
து, இத்தொடாமொழியை இரண்டனுருபும்பொருளுந் தொக்கதொகை
மாகவுக கொள்ளலாம். அழகரென்பது - பாண்டியநாட்டில் கிருமாலிருஞ்
சோலையென்னுந் திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கி
ந் திருமாலினது திருநாமம்; இயற்கையழகுடையவ ரென்பது பொருள்.
லம்பகமாவது - ஒருபோகும் வெண்பாவும் கலித்துறையும் முதற்கவியுறப்
பாக முதல்கூறி, புயயகுப்பு மதங்கு அமரமுனை காலம் சம்பிரதம் கார்த்தவம்
தம்மமறம்பாண் களிசித்த இரங்கல் கைக்கிளை அது வண்டு தழைக்கூடல்
ன்னும் இப்பதினெட்டு உறுப்புக்களும். காலத்தால் மருவிய பிச்சியா
காற்றியார வலைச்சியா முதலியுனவும் இயையுமாறு, மடக்குமுருட்பா
சூசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியவிருத்தம் கலிவிருத்தம் கலித்தா
ரிசை வஞ்சிவிருத்தம் குசித்துறை வெண்டுறை என்னும் இவற்றால்
இடையிடையே வெண்பாவாக கலித்துறையும் விரலிவா அந்தாதித்தொடை
பால் முற்றாறு இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப்பாடுங்கால், தேவர்க்கு -
தூறும், அந்தணர்க்கு - தொண்ணுற்றைந்தும், அரசர்க்கு - தொண்ணு
றும், அமைச்சர்க்கு - எழுபதும், யண்காககு - ஐம்பதும், வேளாளர்க்கு -
மூப்பதுமாகப் பாடுவதொரு பிரபந்தம்; இக்கலம்பகலிலக்கணத்தைப் பண்
னிருபாட்டியல், வச்சணந்திமாலு, இலக்கணவளக்கம் முகலியவற்றுட்
காண்க. தொல்காப்பியனார் செய்யுள் யலில் “விருந்தே தானும், புதுவது
கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்பதனால் ‘விருந்துதானும் பழங்கதைமேல
தனறிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாறு பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்து
வரத் தொடுக்கப்படுந் தொடாநிலேமேலது’ என்று கூறினமையின், இக்
கலம்பகம் அங்ஙனங் கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க. இனி, இதனைச்
சிறுகாப்பியத்தன் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். “களிவண்டு பிழற்றிய கலம்
பகம் புனைந்த, அவங்கலந்தொடையல்கொண்டடியிணைபணிவா னமரர்கள்
புகுந்தன ராதலி லம்மா” என்னும் பெரியார்பாசரத்தில். பலவகைமலர்
களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்டுள்ள மாலு “கலம்பகம்புனைந்ததொடை
யல்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளதனால், அப்பூமாலேபோலப் பலவகைப்பாக்
களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பாமாலையைக் கலம்பகமெனப் பெரியோர்
பெயரிட்டிவழங்கின ரென்பர் ஒருசாரார்; இதற்கு இவ்வாறுபொருள்கொள்
ந்ரும்போது: இது கதம்பகம்என்னும்வடமொழியின்திரிபுபோலும்; இனி, கல
ப்புஅகம்எனப்பிரித்து, மெலித்தல்விசாரம்பெற்றதாக்கி, பலவுறுப்புக்களுங்
கலத்தலைத்தன்னிடத்தேயுடையதென அன்மொழித்தொகைக்காரணக்குறி
யாகவுந் கொள்ளலாம்; மற்றொருசாரார், பன்னிரண்டிமரக்காலென்
பொருளுள்ள ‘கலம்’ என்னுஞ் சொல்லும், கடவுளது ஆறுகுணங்களைக்

கின்ற 'பகம்' என்னுஞ் சொல்லும், குறிப்பாய்ப் பன்னிரண்டு ஆறு என்னுந் தொகையைமாதிரம் உணர்த்தி உம்மைத்தொகையாகப் புணர்த்த பதினெட்டுஉறுப்புக்களையுடைய பிரபந்தத்துக்கு ஏதுப்பெயராயிற் றென்றும் உரைப்பர்.

இந்நூல் அழகர்பின்னே ததமிழ் பாடிய வேப்பாத்தூாச்சங்கப்புவலா களீ செய்த தென்று சொல்லுகின்றனா.

காப்பு.

காப்பு - ரக்ஷிததல், அது - இவரு. காக்கின்ற கடவுள்விஷயமான வணக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமதுஎண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோரா பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத் தவரான இரதூலாசிரியராத கூறப்பட்ட இக்காப்புசெய்யுள்கள், விஷ்ணு பக்தர்களிற்சிறந்தவரான விஷ்வக்வேநரெனகிற சேனைமுதலியார முதலியோரைக் குறித்தன வாதலால். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தமதமது மத்தத்துக்குரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின்பாற படு மென அறிசு

ஆனைக துமுன்செல்லிடபாசலத திலழகனையெய

மாணக்கருதிக்கலம்பகங்கூடாவர ந்கரறகுத

தாண்சுசுரார்க்குச்சடகோபஞ்சித்திககத்தாங் துசெங்கோற்

சேனை ததலைவர்திருத்தாள்கருத்தொடுஞ்சேனிப்பெனே

இக்காப்பு, விஷ்வகவேநா என்கிற சேனைமுதலியாரைப் பற்றியது

(இதன்பொருள்) ஆனைக்கு - கஜேந கிராழ்வானுக்கு. முன செவ - விரைவாகச் சென்றருளிய, தூப - ரூபபுகரியெனனும் பெயருள்ளதிருமாலிருஞ்சோலைமலை எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அழகனை - அழகன்என்னுந் திருநாமமுடைய, எய மாணை எமது சுவாமியை, கருதி-மனத்தினுல்தியானித்து, கலம்பகம் கூட - கலம்பகமென்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடி தற்பொருட்டு, - வராகு - பிரமனுக்கும் அறற்கு - சிவனுக்கும். தாணை சுரார்க்கு - கூட்டமாகத் திரண்டுள்ள தேயாகளுக்கும் சடகோபம் - திருமாலினது பாதுகை, சித்திக்க - (முறைபிறழாமல்) கிடைக்கும்படி, தாகரு - (கையில்) தாங்கிய, செவ கோல் - செவ்விய பிரப்பககோலையுடைய, சேனைத் தலைவர் - சேனைமுதலியாரது, திரு தாண - திருவடிகளை, கருத்தொமே - விருப்பத்துடனே, சேவிப்பென் - நமஸ்கரிப்பேன் (யான்); (என்றவாறு). - ஏகாரம் - ஈற்றகை.

ஆனைக்கு முன் சென்று கலங்கு - பாண்டியநாட்டில் இத்திரதயுமனென்று ஓரசரசன் மிக்கவிஷ்ணுபக்தியுடையவனாய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்தியமகாமுனிவர் அங்குஎழுந்தருள், அப்பொழுது அவன் தன்கருத்துமுழுவதையும் திருமாலைப்புகிப்பதற் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடியின்வருகையை அறிந்திடானாய் உபசாரமொன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவர் தம்மை அரசன் அலட்சியஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக்கோபித்து 'நீ யாணைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால், யானையா கக்கடவை' என்று சபித்தனர்; அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின்மையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாஸ்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலாகளைக்கொண்டு விஷ்ணுவை அருசுசித்தப் பூஜைசெய்துவந்தான்; அங்ஙனஞ் செய்யுநாட் டினில் ஒருநாள், பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அருசசனைக்காகப்

- க பலகடலுஞ்செதி லடங்கபப்சுந துழாய்பரிமளிககப
பலகட்மீன்வடிவெடுத்தாய்பார்த்தெமமைக்காக்கவென்றோ.
- உ போகமடங்குலகமுற்றுமபூவென வன்புறங்கிடகக
நீகமடவுருக்கொண்டாய்நினைத்தெமமைப்புரக்கவென்றோ.
- ௩ நிலககினியீதவகிபாநீபிறநதசபடோயக
விலககினமேறகடைபிடியோவிடபமலையுவரதனையே
- ச உதித்ததுநமமிநதுகுலமுயாதததுநநதமையென்றோ
பதித்தமலயததுவசபாண்டியனையாண்டனையே.
- ரு தருமகதியாய்ப்பாடிதனினவநீதங்கவாநதா
யொருமகதிமுனிமுதலோருளளமெனக்குறித்தேயோ
- கூ. ஆரமுதவுத்திபொங்கலமராகுழாமவாயுற
வாரமுதமதித்தெடுத்தாயடியவாகடகென்றேயோ

- க நிலமுதலியவையினிலவுமிழ்கதிராமதி
குலதெய்வமவழிபடுகுருளென வருளினே
- உ அரியபனரனெனவவனவளதுவென
விரியிகபாமிருவினையெனமருவினே
- ௩ அருள்சிலவறிபவனறிவறிதருமொரு
பொருள்பலவெனமறைபுகல்சுகவடிவினே
- ௪ ஒளியினுளொளியுலகுயிரினுளயிராமிகு
களியினுள்களியெனமிகமகிழ்கருணையை
- கூ. அடலவுண்ணபாறகுறுகியறபநிலங்கையேற்றாய்
கடல்கிலையாவுமுநதிகாட்டுவதுகண்டிலையோ
- உ இலகங்கையெனத்திரைகளொறியமுனைதுனேநதாய்வான
குலகங்கைகாலபிடித்ததுககப்பிடுதலகேட்டிலையோ.
- ௩ கருதுகளிறோலமிடககலுழமனாடுமவிண்பறந்தாய்
மருதினுரலொடுத்தவழந்தாய்மால்வினையாட்டென்றேயோ.
- ச சிறந்தபெருமபகிரண்டத்திரளொல்லாநதிருவுருவிற்
பிறந்தகுறுமபுளகெனினின்பெருமையையாருரைக்கவல்லார்.
- க சகலநற்பொருளுநீதத்துவங்கனீ
புகறருகரணநீபுவனபோகநீ.
- உ. மொழியுநீபொருளுநீமுககுணங்கனீ
விழியுநீமணியுநீவிநதுநாதநீ.
- க தயரதாதவசிலுதித்தனை. ௩. உயர்சதுமுகனைவிதித்தனை.
- உ. தசமுகனுருளவதித்தனை ௪. உரனுஷசரபமிதித்தனை.

க. செகமிசைநதனை	கூ. கருமமண்டினை
உ. ககமிசைநதனை	கடு. தருமமண்டினை
■. செயல்கடந்தனை	கக. கதமடக்கினை
ச. மயல்கடந்தனை	கஉ. மதமடக்கினை
ரு. சுகமுகநதனை	கங. அருவிழைநதனை
சு. மகமுகநதனை	கச. உருவிழைநதனை.
௭. துன்பொழிநதனை	கரு. அமிழ்தழைத்தனை
அ. பொன்பொழிநதனை	கக. தமிழ்தழைத்தனை

என வொங்கு,

தேறியவடகலைதென்கலையென விரண்
டாருமுருகங்கவரவிநதலோசன
குளிர்ந்தமிசுடகோபமீதென வான
வெளிமுகடணிவடவேங்கடவாண
வதிரகுரலெனை சுடராழியாமெமத
கதிரபுடைவரநிமிர்கரிசிரிவரத
வலம்புரிபோலயன்வாநனமீண்டிசு
சிலம்புறுதரளசசிலம்பாறுநிறை
வெழுமணியாலகடலீநத்பொன் னுடனொரு
செழுமணியுரமணிதெய்வசிகரமணி
யுரனுடைமதலையுமிரணிய னுரமொடு
சரபமும்வகாதருநரகரிநாபா
பூமியிலசரபபுன்பனிககினை நெ னு
நேமியம்பரமசாமிவாழி
யிரவினிலாடுமிறையணியொளிகக
வரவினிலாடுநின்னடிமலர்க்கியமபு
னண்டகோடியையுமயனை யுருநதிப
புண்டரீகததுப்பொதிநதருணினை
நெஞ்செனுமலருணிறுததுமெய்யடியாக
கஞ்சுற்றஞ்சுற்றங்கவாதம்மைக்
கண்டவிடத்துங்காற்றுகளென்று
தொண்டிபட்டொழுகததுணைசெய்
தண்டமிழ்ச்சங்கததனியிறையவென

க. — “நீரூத்தத*பரஞ்சோதி”. — (இ - ள்) நீரூத்த - நீரில் தோன்றிய, பொன் தகடு நெடு இதழ் - பொன்னினாலாகிய மெல்லியதகடுபோன்ற நீண்டஇதழ்களையுடைய, செந் தாமரை - சிவந்த தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற, மான் - மான்போலும் பார்வையையுடைய திருமகனது, காரூத்த - கார்சாலத்து மலர்த்த, முழு நீலம் - நெறிப்புள்ள நீலாற்பலமலர்போன்ற, கண்ணும் - கண்களும், மனமும் —, குளிர் - மகிழ்வடையவும், — சுருமபு துவைத்து - வண்டுகள் மிதித்து மொய்த்துகொண்டு, ஓகை மிக - களிப்பு மிகும்படி, குடிய - (தான்) அணிந்துள்ள, தாமமும் - பூராளையையும், கலியும் - பாமாளையையும், தரும் - (எம்பெருமானுக்குக்) கொடுத்த, புதுவை தோகை - பூவிலிவித்தனில் இருவவதரித்த மயில்போலுஞ் சாயலு

பூப்பறிப்பதற்குப் போயிற்றங்கினபொழுது, அங்கே முன் நீர்நிலையில் நின்ற தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலரென்னும் முனிவரது காலைப் பற்றியிருந்தது அத்தொழுகொண்டிருந்த அம்முனிவரதுசாபத்தாற் பெரியமுதலையாய்க் கிடந்த ஹரிஹரி என்னுங் கந்தருவன் அய்யானையின் காலேக் கவலிக்கொள்ள, அதை விடுவித்தக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்ற கூலியழைக்க, உடனே திருமால் ஸ்ரீகருடவாகநாருடைய அங்கெழுந்தருளித் தந் திருவாழியாழ்வாரைப் பிரயோகித்தது முதலையைத் துண்டித்து அகன்வாயினின்றும் கஜேந்திரனை விடுவித்தது மோகமுளித்துப் போக, ஹரிஹரிவும் சாபவிமோசனமாகித் தன்னுலகஞ் சேர்ந்தன நென்பதாம். ஒருதிரயக்காலே ஒருதிரயக்குக்கு வந்த நோவையும் பொருமல் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுககரைக்கே வந்த உதவினை மகாருணத்திலே ஈடுபட்டு ஓய்வது கூறினார்.

முன்செல் - எதிரிதெனற வென்றாமாம். செல் அழகனென இயையும். இடபாசலம் தீர்க்கசந்தி இடபம் - ரிஷபம் ஏழாமுயிர் இ ஆயிற்று. அசலம் - சலியாதது. விருஷபடிவமான தருமதேவதை தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற மலையாதலால், திருமாலிருஞ்சேரலேமலைக்கு இடபாசலம் என ஒருபெயர். தம்மைப்போன்ற அடியார்களையும் உள்படுத்தி 'எம்மான்' என்றார். கூற என்னுஞ் செயவெனெச்சம். சேலிப்பென் என்பதனோடு இயையும். அரன் முதலிய தேவர்களையும் படைத்தலால், பிரமன் - வரனெனப்பட்டான்; வான் - ஸரேஷ்டன். இனி, வாற்கு என்பதை - குவ்வீற்று எதிர்க்கால வினையெசாமாக கொண்டு, கூறவருதற்பொருட்டுச் சேலிப்பெனென்றாமாம். பூவஜ்ஜம்நானத்தை மறைத்து அஜ்ஜானத்தை உண்டாக்குகின்ற ஸடமென்னுழ் வாயுவைப் போக்கியருளியவ ரென்னும் பொருளதாகிய சடகோபனென்பது, நம்மாழ்வாரது திருநாமம்; அத்திருநாமத்தால் திருமாலினது திருவடிநிலையை வழங்குவது, திருவைண்ணவசம்பிரதாயம். பிரமன் முகலிய தே. 'எல்லாம் விஷ்ணுவின்து பாதுகையைத் தந்தலைமேல வைய' என்றுக்கொண்டு தூயாரம்பொருட்டுத் திரளாகவந்து மேல்விழுமபொழுது, ஸ்ரீசேனைமுதலியார் தமது திருக்கையில் தரித்த பிம்பைக்கொண்டு கோஷ்டிலிலககி யாவார்க்கும் முறையே கிடைக்கும்படி செய்தலால், 'வாற்கு அரற்குத் தானேசசுரர்க்குச் சடகோபஞ் சித்திக்கத் தாருகு செனகோற் சேனைத்தலைவர்' என்றார்; "ஆளிலமர ராணகேசர் சேனைக் கணுருந்தொறுங். கோளிற் றிரினை விலக்கும் பிரம்பின் கொண்படலால், தோளி லடித்தழும் புண்டசசுரர்க் கசுரர்தொழலால், தாளின் முடித்தழும் புண்டு ஈஞ்சேனைத்தலைவருக்கே" முன்னோர் கூறியவாறுங் காண்க. சேனைத்தலைவர் - பாம்பத்ததிலுள்ள சித்திய முத்தர்களது திரளுக்குத் தலைவர்.

இது, நேரணை முதலாய் ஒற்றொழித்துப் பதினொருமுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலத்துறை; மேலிற் கலியும் இது. (க)

அத்தியின்மத்தியிலேவிளங்காவிடம்மாமகிழ
ரித்திரைகொள் றுநதமாலததுருவனிவனென்புதே
சத்தியமென்னப்புகிக்குழ்மகிழ்ந்தமிழ்க்கரசே
ரித்தியமாழகன்றமிழ்குமுன்னின்றருளே.

இக்காப்பு, சடகோபர் என்கிற நம்மாழ்வாரைப் பற்றியது.

(இ - ள்.) 'அத்தியின் - பிரளயசமுத்திரத்தினது, மத்தியிலே - நடுவி
லே, விளங்கு - விளங்குகின்ற, ஆலில் - ஆலிலையில், அம் மா - அழகி
திருமகள், மகிழ - களிக்கும்படி. ரித்திரை ஞானமும் - அறிதயில்கொ

அழகர்கலம்பகம்.

ண்டருளுகிற, தமாலத்த உருவன் - பச்சிலைமரத்தின் இலைபோன்ற நீலநிற முடையவன், இவன் - இத்திருமாலேயாவான், என்பதே சத்தியம்-என்பது வே சத்தியமாகும், என்ன - என்று சொல்லி, புளி கீழ் - திருப்புளியமரத்தினடியில், மகிழ் - மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்ற, அம் தமிழ்க்கு அரசே - அழகிய [இனிய] தரிழுக்குத் தலைவனாகிய சடகோபனே! சத்தியம் - (பிறப்பிதப்பில்லாமல்) எப்பொழுதும் ஒருதன்மையாகவுள்ள, மால் - பெருமைக்குணமுள்ள, அழகன்-அழகரது, சரிழ் - தமிழ்ப்பிரபந்தத்தை, கூற-(யான்) சொல்லுதற்பொருட்டி, முன் நின்று அருள் - (எனது) எகிரில் எழுந்தருள்வந்துகின்று அருள்செய்வாயாக; (எ - று.)

பிரமன்முதலான சகலதேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்தபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் சுகார்ணவமான மகாப்பிரளயசமுத்திரத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லா தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு சிறுமுழந்தைவடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு தனது மாயாஸ்வரூபமான யோகந்திதிரையைக் கைக்கொண்டு திருக்கண்வளர்த்தருளுதலால், 'அத்தியின்மத்தியிலே விளங்காலி லம்மாமகிழ் ரித்திரைகொள்ளுந் தமாலத்தருவன்' என்றார். இவ்வனனவகறியது, எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்த அழிக்கின்ற முதற்கடவுள் இவனேயென நன்குவிளங்குதற்கு. "நளிராமதிசு சடைடனு நான்முகக் கடவுளுந், தளி ரொளி யிமையவா தலைவனு முதலா, யாவகை யுலகமும் யாவரு மகப்பட, நிஷு கீர் தீ கால் சடரெரி விசுமபும். மலாசடர் பிறவுஞ் சிறிதுடன் மயங்க, வொருபொருள் புறப்பா டின்றி முழுவது, மகப்படக் கரந்தோ ராலிலைச சேர்ந்த வெம், பெருமா மாயனை யவல், தொருமா தெய்வமற் றுடையமோ யாமே" எனத் திருவாசிரியத்துள் நம்மாழ்வாரா அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. அத்தி - அப்தி யென்னும் வடமொழியின் திரிபு; கீர்தகருமிட மென்று பொருள். ஆல், தமாலம் என்பன - அதனதன் இலைக்கு முதலாகு பெயர். அம்மா என்பதை, அ மா என்பிரித்து, உலகநிசட்டாகவமாம். மா-வடசொல். தமாலம் - ஓர்வாசனைமரம். இவனென அண்மையாகசுட்டி னார், மனத்தின்கண் வீற்றிருத்தலால். எனபதே, எ - தேறறம். தமிழ்க்கரசு என்பதற்கு - சிறந்த தமிழ்வேதத்தைப் பாடியருளியவ ரென்பது கருத்தா. இனி, முதல மூன்றடிகட்கு. இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானது அவதார விசேஷமேயென்பது சத்தியம்என்று ஆழ்வாருடைய பிரபாவத்தை அறிந்த வரெல்லாஞ் சொல்லும்படி புளியமரத்தின்கீழ் மகிழும்புமாலையென்கு எழுந்தருளியிருக்கிற சடகோபனே என்றமாம். இச்செய்யுளில், அத்தி ஆல் மா மகிழ் தமாலம் புளி அரசு என்னும் மரப்பெயர்கள் சொல்லாற் பொருந்தி வந்தது காண்க.

(உ)

முதலாழ்வார மூவாதொண்டர் பாதப பொடியார
மதூரகவி மாறன் மழிசைக்கோ—விதவார
குலசே கரன்கோதை பட்டர்பிரான் பாணன்
கடியன் நிருவடிகள் காப்பு

இக்காப்பு, ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரைப் பற்றியது.

(இ - ன்.) முதலாழ்வார் மூவர் - (பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் என்னும்) முதலாழ்வார்கள் மூன்றுபேரும், தொண்டர்பாதப பொடியார் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், மதூரகவி - மதூரகலியாழ்வாரும், மாறன் - நம்மாழ்வாரும், மழிசைக் கோ - திருமழிசையாழ்வாரும், இவ்வு ஆர் - நன்மை பொருந்திய, குலசேகரன் - குலசேகராழ்வாரும், கோதை - ஆண்டாழ்தம், பட்டர்பிரான் - பெரியாழ்வாரும், பாணன் -

திருப்பாணுவாரும், கலியன் - திருமங்கையாழ்வாரும், (என்னும் ஆழ்வார்களின் பன்னிருவர்களது). திரு அடிகள் - சீர்பாதகன், காப்பு - (எனக்குக்) காவலாகும்; (எ - று.)

ஆழ்வார் - எம்பெருமானது திருக்கலியாணகுணங்களையெய் பெருங்கடலில் ஆழ்ந்த ஈடுபெயர். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள், பொய்கையார் முதலிய மூவரும்-மற்றொன்பதின்மர்க்கும் முன்னே திருவவதரித்ததனாலும், மற்றுண்டான பிரபந்தங்களுக்கும் வக்ஷணமாம்படி திருவந்தாதித்திவலியப் பிரபந்தங்களைத் திருவாயமலாந்தருளியதனாலும், இவர்களுக்கு முதலாழ்வாரா என்று திருநாமம்; “மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்குமுன்னே வந்துதித்து, நறமியூல நூலசெய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோ. ரென்னு முதலாழ்வார்க ளென்னும் பெயரிடர்க்கு, நின்ற துலகத்தே நிகழ்த்து” என்றார் பெரியாரும். தொண்டர்பாதப்பொடியார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது ஸ்ரீபாத னுளியாயிருப்பவர்; ஆர்விகுதி - உயர்வுப்பொருளது. மதரகவி - இனிமை யானபாடலைப் பாடுபவர். வலியவினைகட்டு மாறாக இருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் திருவவதரித்ததனாலும், மாறென்னு திருப்பெயர். மழிசைக்கோ-மழிவாரகோத்தரமென்கிற திருமழிசைக்குத் தலைவா. இதம் எனபது போல, இதுவுள்ளபதம்-ஹிதமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. குலசேகரன்-தான் திருவவதரித்த (சேர)குலத்துக்குத் தலைவனப்போலச் சிறந்தவர். கோதை - மாலை: எம்பெருமானுக்கு மாலைபோல நிரதிரியபோக்கியையாயிருப்பவர்; அனறிக்கே. பாமாலைமையும பூமாலைமையுந் சூடிக்கொடுத்தவர். பட்டர்பிரான் - புலவாக்குத் தலைவர். பாணன் - வீணையுங் கையுமாய்ப் பெரியபெருமான்திருவடிகளீழே நிரந்தரசேவைபண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்பவர்; “பாட்டினுற் கண்ணொழும் பாணர்” என்பர். கலியன் - மிகக்குடையவர்.

இத, காசஎன்னும்வாய்பாட்டால்முடிநக இந்நிகழ்பநேரிசைவேண்டி.

அவையடக்கம்.

அவையடக்கமாவது - கற்றோர்சபைமுன் கவி தன்னைத்தாழ்த்திக்கூறுதல்.

அழகா பதின்ம ருருதமிழ்கொண் டாயான்
குமறியபுன் சொற்றமிழுங் கொண்டார்—முழுதுங்
கருத்திருத்தி வைத்தவெண்மா காரதருமாய்க் கூனி
யுருத்திருத்திக் கொண்டதுபோ லும்

(இ - ள்.) அழகர்—, பதின்மா - (ஆழ்வார்கள்) பத்துப்பேர் பாடிய, அருந் தமிழ் - அரிய தமிழ்த்திவலியப்பிரபந்தங்களை, கொண்டார்-எற்றுக் கொண்டார்; (அவ்வாறே), யான்-நான், குமறிய-குளிற்ப்பாடிய, புல் சொல் தமிழும் - இழிவான தமிழ்ச்சொற்களாலாகிய பிரபந்ததையும், கொண்டார் - எற்றுக்கொண்டார்; (அது),—முழுதும் கருத்து இருத்தி வைத்த - மனம்முழுவதையுந் தன்மேல் அறுதியாகப் பொருத்திவைத்துக் காதல் கொண்ட, எண்மர் - அவ்வுடமஹிவிகளுக்கு, கார்தரும் ஆய் - (தாம்) அன் புள்ள கணவருமாய், கூனி - கூனியினது, உரு-(வீனாந்துள்ள) வடிவத்தை, திருத்தி - (அக்கூனையொழித்து) நேராக்கி. கொண்டது-ஆட்கொண்டதை, போலும் - ஒக்கும்; (எ - று.)

பதின்மர்தமிழ்க்கு - எண்மர் திருவுருவமும், தனது தமிழ்க்கு - கூனியுருவமும் உவமை. கூனியுருவைத் திருத்திக்கொண்டதுபோல, எரியேன் தமிழையுந் திருத்தச்செய்து அழகர் அங்கீகரிப்பரென அவையடக்கங் கூறியவாறு. தமிழும், உம்மை - இழிவுசிறப்புப்பொருளோடு இறந்ததுமூலிய

எச்சப்பொருளது. கார்தரும், உம்மை - உயர்வுசிறப்புப்பொருளோடு எதிர்த்துத் தழுவிய எச்சப்பொருளது. பதினமர் - கீழ்க்கவியிற்கூறிய பன்னிருவருள் மதரகவியுங் கோதையுந்தவிர்ந்த மற்றையவர். எண்மர்-ருக்மிணி, ரித்திரவீரதை [சூளிர்த்தி], சத்தியை, ஜாம்பவதி, ரோஷிணி, சுசீலை, சத்தியபாமை, லக்ஷ்மணை [சாருஹாஸிநி] என்கிற எட்டுத் தேவிமார்கள். கூனி - வீணந்தவடிவுள்ளவள்; ■ - பெண்பால்வகுதி.

கூனியுந் தீநீர்த்தியகதை:— ஸ்ரீகிருஷ்ணன், கம்ஸனால் அக்குருரரைக் கொண்டு அழைக்கப்பட்டுப் பலராமனோடு மதராபட்டணத்தாராஜவீதியில் எழுந்தருளுகையில் சந்தனக்கிண்ணத்தைக்கையிலேந்திவருகின்றமங்கைப் பருவமுடைய ஒருகூனியைக்கண்டு, 'நீலோற்பலம்போன்ற கண்ணையுடையவளே! யாருக்கு நீ இந்தப்பூசகக் கொண்டுபோகிறாய்?' என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக்கூனி துவ்வாறு காமமுடையவன்போலக் கண்ணன் அருளிசெய்ததைக் கேட்டு அவன்திருக்கண்களினாலே மனமிழக்கப்பட்டவளாய் அவன்மேலே காதுலுற்று, 'ஓ அழகனே! நான் நைகவக்கிரையென்பவ னென்றும், கம்ஸனாலே சந்தனூதிப் பூசகக்கள் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவ னென்றும் நீ அறியாயோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, கண்ணன் 'எவசன் திருமேனிக் கேற்ற வெகுநேரத்தியான இந்தப்பூசகை எவகளுககுக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொல்லியதைக் கேட்டு, அவன் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று வெகு அன்போடு சமர்ப்பிக்க, அப்பூசகைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவனிடத்து மிகவும் பிரசன்னராய், நடுவிரலும் அதன்முன்விரலும் கொண்ட துளிக்கையினாலே அவனை மோவாய்க்கட்டையிற்பிடித்துத் தன் திருவடிகளிடீரல் அவள்பாதங்களை அழககி இழுத்தத் தூக்கிக் கோணலேநிமிர்த்துப் பெண்களுககுள் உயர்ந்தவளாக்கியருளின னென்பதாம்.

இது, நான்என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்நவிகற்பநேரிசைவேண்பா.

நு ல்.

க. நீர்பூத்தபொறற்கட்டுநெட்டித் தழ்ச்செநதாமரைமான்
கார்பூத்தமுழுநீலக்கண்ணுமனமுங்குளிரச்
சரும்புதுவைத்தோகைமிகச்சூடியதாமமுங்கவியுந்
தரும்புதுவைத்தோகைகன தன தடங்கல்புளகரும்பப்
பழமுதிர்நான்மறைகுமுறப்பதின்மாகண்முத்தமிழ்முழங்கப்
பழமுதிர் பூஞ்சோலைமலைசசைமரகத்திலங்க
வந்தவிமானத்தமரர்மலர் நூவிப்பணிசோமச்
சநதவிமானத்தமருஞ்சௌந்தரியபரஞ்சோதி

உ. குறித்தமுகில்பந்தரிட்டுக்குறநதுளி நூற்றிடவாயா
தறித்தமரமத்தையுநதழைத்தலர்நதுபழுத்துதவக்
கடும்புலிகளயர்நதுகித்திரகாயமெனும்பெயர்விளக்கக்
கொடும்பணிகண்மாலையதாய்க்குலரத்நவிளக்கேற்றக்
கருங்கற்றூன்வெண்ணெயெனக்கரைநதோடவிரைநதோடி
வருங்கற்றூனிமைப்பொழியமழவிடையங்கயர்நதுறிப்
மிகவிளங்கோவியரெழுதவெள்கியதிரிபங்கியுடன்
சுகவிளங்கோவியுர்மழலைதோனித்தகுழலிசைத்தோய்கேள்.

யுடைய ஆண்டாளினது, கன தன தட நகன் - பருத்த திருமுலைபட்டங்கள், புளகு அரும்பு - மகிழ்ச்சியால் புடைபெருக்கவும்,—பழ முதிர் நால் மறைபழமைக்க [அநாதியான்] நான்கு தேவதகன், குமுற - மிக்கு ஒலிக்கவும்,—பதின்மர்கள் முத்த சித்தி - ஆழ்வார்கள் பதின்மரது இயல் இசை நாடகம் என்று மூன்றுகைப்படுந் தநிழிலாலாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், முழங்க-பேரொலிசெய்யவும்,—பழம் உதிர்பூ சோலைமலை - கனிகள் உதிர் கிற அழகிய சோலைகளையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை, பச்சை மரகதத்து இலங்க - (தனது திருமேனியின் நிழலீட்டினும்) பசுநிறமுள்ள மரகத ரத்தினம்போல விளங்கலாம்,—விமானத்து - (தந்தமக்குடைய) விமானங்க ளில், வந்த - ஏறிவந்த அடர் - தேவர்களெல்லாம், மலர் தூவி - புஷ்பங் களை அருசுசித்து, பணி - வணங்குகின்ற, சோமச சந்த விமானத்து-சோம சந்தரவிமானத்தில், அமரும் - எழுந்தருளியிருக்கிற, செளந்தரிய - அழ கனே! பரஞ்சோதி - சுயம்பிரகாசமுள்ள கடவுளே! (எ -று.)

நீர் - மகசுலசொற்களுள் ஒன்றுதலால், முகலில் வைக்கப்பட்டது. நீர் பூத்த தாமரையென இயையும்; இனி. நீர் பூத்த - நீரமை [அழகு] பிக்க வென்றும், கார பூத்த - கருநிறம் விளங்கிய வென்றுமாம். துவைத்து - ஒலித்து என்றுமாம். ஒகை-உவகை யென்பதன் மருஉ புதுவை - ஸ்ரீவில்லி புத்தூர்; “அன்ன வயற்புதுவை யாண்டா னரங்கர்க்குப், பன்னு திருப் பாவைப் பல்பதிய—பின்னிசையாற, பாடிக் கொடுத்தா ணற்பாமாலை பூமாலை, சூடிக் கொடுத்தானைச் சொல்” என்றார் மேலோரும். புளகருமீப-ரோமாஞ்ச முண்டாக வென்றுமாம் விமானமன்னுஞ் சொல இரண்ட னுள், முன்னது தேவர்யாகனம்; பின்னது - தேவாலயத்துள் ஸவாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸதாநம். இனி, வந்த அவி மானத்து என்ப பிரி தது - அடங்கிய அகங்காரத்தையுடைய தேவர்கள் வந்து பணிகின்ற வென் றுமாம் சந்தம் - அழகு. சோமசுந்தரவிமானமென்பது அத்திருப்பதி விமானத்தின்பெயர் ஸௌந்தரயம் - அழகு. மிகப்பலவான சோலைகளே யுடைத்தாதலால், சோலைமலையென்று திருநாமம், வங்கிர் என்று வடமொ ழிப்பெயர் “ஆயிரம்பூம பொழிலுமுடை மாலிருஞ் சோலையதே” என்றார் பெரியாழ்வாரும்; ‘அநேகஸதஸாஹஸ்ரை நுத்யாணை ருபலக்ஷிதா” என னும் வடநூல்மேற்கோளுங் காண்க.

உ.—“குறித்த * * * கேள்”—(இ - ள்.) குறித்த - முழங்குகின்ற, முகில - மேகங்கள், பந்தா இட்டு - பந்தல்போல (வானத்தின்மேலே) நெ ருநகிப்பரவி, குமுற்துளி தாற்றிட - சிறிய மழைத்துளிகளைச் சிந்தவும்—ஆயா - இடையர்கள். சறித்த - வெட்டின, மரம் அத்தனையும் - (உலர்ந்து போன) விருகுகளெல்லாம், தழைத்து - மீளவும் தளிர்த்து வளர்ந்து, அல ர்த்த - பூப்பூத்த, பழுத்த - பழம்பழுத்த, உதய - பயன்படவும்,—கடும் புலிகள் - விரைந்தோடுந்தன்மையுடைய புலிகள் அயர்ந்த-மருண்டு அசை யாமல் நின்று, சித்திரகாயம் எனும் பெயர் - சித்திரகாயமென்னுந் தமது பேரை, விளக்க - பொருள்விளங்கச்செய்யவும்,—கொடும் பணிகள் - கொ டிய சர்ப்பங்கள், மாலையது ஆய் - வரிசை வரிசையாக, குலம் உத்தம் விள க்கு ஏற்ற - (தத்தம்முடியிலுள்ள) மேம்பட்ட மாணிக்கங்களாகிற திபங் களை ஏற்றவும்,—கருங்கல்தான் - (மிகவலிய) கருங்கல்லம், வெண்ணெய் என் - (நெருப்புப்பட்ட) வெண்ணெய்போல, கரைந்து ஓட - நீராய்நருகிப் பெருகவும்,—விரைந்த ஓடி வரும் - வேகமாய் ஓடிவருகின்ற, கன்று ஆண்-கன்றுகளையுடைய பசுக்கள், இமைப்பு ஒழிய - கண்ணிமைக்கொட்டக் கம் திகைத்ததிற்கவும்,—மழ விடை - இளவெருதுகள், அங்கு அயர்ந்து கிற்ப - அவ்வாறே சலியாது நிற்கவும்; மிக விளங்கு ஒலியர் - மிகுதியாகப்

பேர்பெற்று விளங்குகின்ற சித்திரகாரர்கள், எழுத வென்கிய - (சித்திரத்தில்) எழுத்தொடங்கி (முடியாமையால்) வெட்கமடைந்து போகும்படியான, திரிபங்கியுடன் - மூன்று வளைவுள்ளதொரு திருக்கோலத்தானே, சுக இளம் கோவியர் - இன்பத்தருகின்ற இளமையான கோபஸ்திரீகள்தம்மழலை - மழலைச்சொல்போல, தொனித்த - ஒலிசெய்கின்ற, குழல்-வேய்கு குழலை, இசைத்தோய்-ஊதிநின்றவனே! கேள் - (நான்செய்யும் விண்ணப்பத்தைக்) கேட்டருள்வாயாக; (எ - று.)

சங்கீதசாஸ்திரலக்ஷணத்துக்குப் பொருத்தமான ட்கஇனிய இசைப்பாட்டைக் கேட்டமாதிரத்தில் மேகங்கள் வருது கவிந்த இனிமையாக முழங்கி நீர்த்துளிகளைப் பொழிதலும், பட்டுப்போன மரங்களுக் தளிர்ந்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்தலும், புலி முதலிய கொடுவிலங்குகளுக்கொடுமைநீங்கி நெஞ்சருகித் திகைத்து நிற்பதும், சாப்புகள் பட்மெடுத்தா தெலொழிந்து பிரமித்துநிற்பதும், கருங்கல்லுங்கரைநத உருகுவதும், பசுக்களும் எருதுகளுஞ் செவியாட்டாமல் சித்திரமேபோல நின்று கேட்டலும் இயல்பு; “பைத்தவரவத்து வளர் பசுசைமுனில செவ்வாய், வைத்த கழையேழ்தொனையும் வாரியமு துறித, தத்தவெழு மீன்னிசை தலைப்பட முழங்காப், புத்தமுத துண்களே பொழிந்த புயலெல்லாம்,” “பெருந்தகளுநறிய பசியதண்டளிர்ந்தழைய, வடைவுறுக கழையினிடை யமுதம்,” “சாரத்தாலம் * * * முருகின மொழிந்த கண்க ளிமையா தாகிச, சாகரமாய்ச் செவிரெறித்தே யுருகிறபசு சர்ப்புகள படம்விரித தாடார னின்ற,” “கின்றயர் வரையு முருக,” “தெறித்த கன்றுவாய வைத்த வம்முலையுணை திரண்டு கறித்த புல்லுணை கறவை,” “ஆனிரைகள் செவிரெறித்து முலைப் பால் சேர் வசுங்குழைந்து கன்றினுடன் ஸ்நாககிற தமமா” என்றா, பாகவதங்களிலும், சித்திரகாயம்-(கோடுகளாம்) பலவகைநிறமுள்ள உடம்புடைய தென்று பொருள்; இது, புலிக்குக் காரணப்பெயர், இவ்வுருப் புலிகள் எழுது சித்திரங்கள்போல உடம்பசையாமல் நின்றதனால், ‘கடுமபுலிக ளயர்ந்த சித்திரகாயமெனும் பெயர்வீளக்க’ எனக் கவி சாதுரியமாகக்கூறினா. பிரிநிலை நவநிர்சியணி. மாலையதாய் - திகைப்பை அடைந்தது என்றுமாம் விளக்கு - பொருள்களை விளக்கச்செய்வது. வெண்ணைய - உருக்காதநெய். கதரூன் - மென்றொடர் வேற்றுமையில்வன்றொடராயிற்று; ஆன, அனகமெய்-சாரியை, மழ - இளமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். சுக விளகு கோவியா-களிப்போன மொழியையுடைய இனிய இடைப்பெண்க ளென்றுமாம், கோவியா - பசுக்களைக்காப்பவனென்னும் பொருளதாகிய கோபன் என்பதன் பெண்பாலாகிய கோபீ என்பதன் திரிபாகிய கோவி என்பதன் பலர்பால். தொனித்த- தீவரித்த.

இவைஇரண்டும் - பெரும்பாலும் நாதர்களுந் காய்ச்சர்களால் வருத எட்டடித்தரவுகளே.

க.—“பல * * * வென்றே.”—(இ-ள்.) பல கடலும்-பலவாகிய கடல்களெல்லாம், செதில் அடங்க - தோலின் ஒருபுறத்தில் அடங்கிப்போம்படியாகவும்,—பசு துழாய் - (மாலையாகஅணிந்த) பசுமையாகிய திருத்துழாய், பரிமளிக்க - மணம்வீசும்படியாகவும், பல கடம் மீன் வடிவு எடுத்தாய்-வலிமையுள்ள திருமேனியையுடைய மீனினது ரூபத்தைத் தரித்தாய், எம்மை பார்த்து காக்க என்றோ - எங்குளையெல்லாகு கடாக்கித்தூக்காய் பாற்றவேண்டுமென்றது எண்ணக்கொண்டோ? (எ - று.)

மீன்வடிவேடுதீத கதை:—சோமுகனென்னும் அசுரன் வேதங்களை அபகரித்துக் கடலில் ஒளித்துப்போக, தேவலோகத்தளவுஞ்சென்று கடல் வெள்ளம் பரந்தகாலத்தில், திருமாற் அவ்வெள்ளமுழுவதையும் தனது உட

லின் ஒருபுறத்திலே அடக்கவல்ல மிகக்கையுடைய மதஸ்யமாய்வந்து திருவவதரித்து அசுரனைத்தேடிக்கொண்டு வேதனகளைக் கொணர்ந்து வந்தன னென்பதாம்; “ஒரு சேலா யொருசெலுவுட் கரந்த, ஆழிப்பெரும்புனல்” என்றார் முன்னோரும். இரண்டாமடியில், பலம் - வடசொல். நீ இவ்வாறு திருவவதரித்தது, பகைவரையழித்து அடியார்களைக் காக்கவேண்டுமென்றும் இசைசயிலென்ற மிற்றையோர் பிறத்தல்போலக் கருமவசத்தாலன்று என்பதாம். மீனுக்கு இயற்கையாக வுள்ள புலால்நாற்றம் இதற்கு இல்லை யென்றற்கு, ‘பசுநதுழாய் பரிமளிக்க’ என்றார். பலகடலும், உம் - முற்று.

உ.—“போக * * * வென்றே.”—(இ-ள்.) போகம் அடங்கு - பல வகைச் சுகானுபவமும் அமைந்த, உலகம் முற்றும் - லோகங்களைல்லாம், பூ என - பூப்போல மிகவும்மெல்லியதாக, வல் புறம் - வலிய முதுகின்மேலே, கிடக்க - பொருந்தாமபடி, நீ—, கமடம் உரு - ஆமையின் உருவத்தை, கொண்டாய - தரித்தாய்; எமமை - (அவ்வுலகத்திலிருக்கிற) எங்களை, நீனை தது - (அழிந்ததுபோகாதபடி) ஆலோசித்து, புரக்க என்றே - காப்பாற்ற வேண்டுமென்கிற எண்ணவகொண்டோ? (எ - று.)

கூடாமாவதார கதை.—திருப்பாற்கடல்கடைந்தபொழுது மதநாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிடாதபடி திருமால் பெரியஆமைவடிவங் கொண்டு அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தன னென்பதாம். இனி, உலகங்களின்மீழ் பொருந்தித் திருமால் அவாறை ஆகிகூர்மவடிவங்கொண்டு தானகிநிற்கின்றன னென்றலும் பொருந்தும். போகம் அடங்கு உலகம் - ஆகிசேஷனது படத்தின்மேற் பொருந்திய லோக மென்றுமாம்.

ங.—“நிலக் * * * யுவந்தனேயே.”—(இ-ள்.) நிலக்கு இனியபூமிக்கு இனியவளான. தேவகிபால் - தேவகியினிடத்தில், நீ பிறந்த - நீ (திருவுண்ணாய்த்) திருவவதரித்த, சுபம போகம் - மனகனகரமான பொருத்தத்தையுடைய, இலக்கினமமேல் - லக்கினத்தினிடத்திலுள்ள, கடைப்பிடியோ - உறுதியான விருப்பத்தினிலோ, இடப மலை - ரூபவதிநியை, உவந்தனே - விரும்பிவந்து எழுந்தருளியும்; (எ - று.)

என்றது, கண்ணன் திருவவதரித்தது விருஷபலக்கினத்திலாதலால்; ஏதுநீந்தித்தறிப்பேற்றவன. இலக்கினம் - லக்ஷம், கமசன் முதலான அசுரர்களுடையவும் கொடிய அசுரர்களுடையவும் திரண்ட சேனைகள் மேலே பொருந்தியிருப்பதனெண்டான மிக்க பாரத்தினால் துன்பமடைந்து துதித்த பூமிதேவியின் வருகத்ததைத் தீர்க்கும்பொருட்டித் திருமால் கண்ணனாகத் திருவவதரிப்பதற்குத் தேவகி தான் இடமாக இருந்ததனால், ‘நிலக்கினியதேவகி’ என்றார். தேவகி - வசுதேவர்மனைவி, கம்சனதுதங்கை.

ச.—“உதித்தது * * * யாண்டனேயே.”—(இ-ள்.) உதித்தது-(பாண்டியன்) பிறந்தது, நம் இந்துருலம் - நமதுசந்திரகுலத்தில் உயர்த்தது - கொடியாக உயரஎடுத்தது, நந்தமை-நம்மை, என்றே - என்று எண்ணித்தானே? பதித்த - (உன்னிடத்தில்) மனம்வைத்த, மலயத்துவச பாண்டியனை-மலயத்துவசனென்னும் பாண்டியநாட்டரசனை, ஆண்டனே-அடிமைகொண்டாய்.

திருவுண்ணும், பாண்டியனுஞ் சந்திரகுலத்தரசராதலால், “உதித்தது நம்பிந்துருலம்” என்றும்; பாண்டியனதுகொடியும், திருமாலினது முதல் திருவவதாரமும் மீறாதலால், “உயர்த்தது நந்தமை” என்றுங் கூறினார்.

மலயத்துவசபாண்டியனை ஆண்டவரல்லாறு:—அகஸ்தியர் வாசஞ்செய்கிற மலயமலையிலே சென்று அம்முனிவர்முன்னிலையில் “தருமமே நடத்தக்கடவேன்” என்று மலயமலையைஎழுதிக் கொடியெடுத்தவனுதலால், மலயத்துவசனென்று ஒருபாண்டியனுக்குப் பெயர். நின் தவவிலையையால் நான்

தோறுஞ்சென்று கக்கையில் நீராடியருகிற அப்பாண்டியன் ஒருநாள் தேர் மேல்ஏறிப் புறப்பட்டுக் ககையில் நீராடிதற்குச் செல்லும்வழியில், திருமாலிருஞ்சோலைமலை சமீபித்தவளவில், தேர் அப்பால் வடக்கில் ஓடாமல்நின்ற விட, அவ்வரசன் 'இங்கே ஒருதீர்த்தவிசேஷமும், தேவஸங்கீதானமும் இருத்தல் கூடும்' என்றுண்ணித் தேரைவிட்டு இறங்கி ஆராய்ந்துபார்த்த வளவிலே, அய்விடத்தில் அழகர் எதிர்ப்பட்ட தரிசனநகத்து 'இவ்வாற்றில் லே நீராடி' என்று சிலம்பாறறைக் காட்டியருள், அவன அவ்வாறே அதில் மூழ்கியெழுந்து அழகர்பக்கல அளவிறத்தபத்தியுடையவரும்க கவகாஸநா நத்தை அன்றுமுதல தவிர்த்த அழகருக்குப் பலவகைக் கைநகரியங்களை யெல்லாஞ் செய்துவந்தன னென்பதாம்; "கொன்ன வில்கூர்வேற்கோன் நெடுமாறன் தென் கூடற்கோன், தென்னன் கொண்டாடுந் தென்றிரு மாலிருஞ்சோலையே" என்றார் பெரியாழ்வாரும், இதுவும் மேற்கூறிய அணி.

டு.—“தரும *** குறித்தேயோ.”—(இ - ள்.) தரும கதி-தருமந தவ ருமலநடக்கு மிடமான, ஆயப்பாடிதனில் - திருவாய்ப்பாடியிலே, நவநீதம் - வெண்ணெயை, கவாந்தாய - அபகரித்தாய்; ஒரு மகதி முனி முதலோரா - மகதியென்னும் வீணையையுடைய ஒப்பற்ற நாரதமுனிவர் முதலியவர்க ளது, உளளம் - மனமென்று, குறித்தேயோ - எண்ணியோ? (எ - று.)

அடியார்களது அன்புகொண்டமனம் வெண்ணெய்போல எம்பெருமா னது திருவுள்ளத்துக்கு உவப்பா மென்பதாம். ஆய்ப்பாடி - கோகுலம்; ஆம் - சாதிப்பெயர் நவநீதம் என்ற வடசொல்லுக்கு - புதியதயிரினின்று கடைந்தெடுக்கப்பட்ட தென்று காரணப்பொருள்கூறுவர். நாரதது வீணை க்கு - ‘மஃதி’ என்றும், தம்புருவினது வீணைக்கு - ‘கசகசி’ என்றும், ஸாஸ்வ தியின் வீணைக்கு - ‘வல்லகி’ என்றும் பெயர்.

சு.—“ஆமுத *** தென்றேயோ.”—(இ - ள்.) ஆரம் உதவு - முத் தக்களைக் கொழித்துத் தள்ளுகின்ற, உததி - திருப்பாற்கடல், பொருக - பொருகும்படியாகவும், அமரா குழாம் - தேவர்கள்து கூட்டம், வாய் என்ற - நாக்கில் நீர் சுரக்கும்படியாகவும், அரு அமுதம் - பெறுதற்கரிய அமிருத்த நை - மதித்து - கடைந்து, எடுத்தாய்—; அடியவாகட்டு என்றேயோ - அடியார்களுக்கு என்றுகூறோ? (எ - று.)

உததி - நீர் தங்குமிடம்; வடசொல். அமுத மெடுத்தது, கூர்மாவதா ரத்தில். அமுதம்-அமுதம்; வடசொல் (உண்டவர்க்கு)மாணத்தைத் தலிாப் பது என்று காரணப்பொருள்பெறும்.

இவை ஆறும் - நாதீர்களுங் காய்ச்சீர்களாகிய ஈராடித்தாழிகைகள்.

சு.—“நில *** வருளினே.”—(இ - ள்.) நிலம் முதலிய நிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று வானம் என்னும் பஞ்சபூதங்களும், வெயில் நிலவு உமிழ் - (முறைபேய்) வெயிலையும் சிலாவையும் வீசுகின்ற, கதிர் மதி - சூரியன் சந்திரன் என்னும் இருசுடீர்களும், குல தெய்வம் - அந்தத்தக்குலத்தார் பூசிக் கின்ற தெய்வமும், வழிபடு குரு என - (அவரவர்) கீழ்ப்பாடுதுவணங்குகிற நல்லாசிரியனும், (ஆகிய இவற்றை), அருளினே - வருத்தருளினாய்; (எ - று.)

குரு-அஜ்ஞாந இருளைப் போக்குபவன்; கு-இருள். ‘என்’என்னும்எண் ண்டைச்சொல்,நின்றவிடத்திற்பிரிந்து பிறவிடத்துஞ்சென்று பொருந்தும்.

உ.—“அரி *** மருவினே.”—(இ - ள்.) அரி அயன் அரன் - விஷ்ணுபிரமன் உருத்திரன் என்கிற திரிமூர்த்திகளென்றும், அவன் அவள் அது என - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் ஒன்றன்பாலும் ஆகிய உலகத்திலு ள்ள உயர்நிலை அஃறிணைப் பொருள்க் ளென்றும், விரி இக பரம் - பரந்த

இம்மை மறுமைகளும், இரு வீளை நல்வீளை தீவீளைகளும், என் - என்றும் (இவற்றின் உருவமாக), மருவினை - பொருந்தினும்; (எ - று.)

௩.—“அருள் * * * வடிவினை.”—(இ - ள்.) அருள் - (உன்னால்) அருளப்பட்ட, சில - சிலநூற்பொருள்களை, அறிபவன் - (கறமும் கேட்டும்) அறிந்தவன், அறிவு - (தன்னு) புத்தியைக்கொண்டு, அறிதரும் - ஆராய்ந்து அறியப்படுகிற, ஒரு பொருள் பல என் - ஒருபொருளென்றும் பலபொருள்களென்றும், மறை - யேதவகளில், புகல - சொல்லப்படுகிற, சுக வடிவினை - இன்பத்தின் சுயரூபமாக இருக்கிறது; (எ - று.)

௪.—“ஒளி * * * கருணையை.”—(இ - ள்.) ஒளியினுள் ஒளி - ஒளிக் குள் ஒளியாகவும், உலகு உயிரினுள் உயிர் - உலகத்தினுள்ள ஜீவாதமாக்களுள் அந்தராதமாவாகவும், மிகு களியினுள் களி என் - மிக்க களிப்பிற்குள் களிப்பாகவும், மிக மகிழ் - மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு பொருந்தியிருக்கிற, கருணையை - கிருபையுடையவனாயிருக்கிறது; (எ - று.)

இவை நான்கும் - நரத்திருநகருவின்களாகிய நாரடிஅராகங்கள்.

இவற்றுள், பெரும்பாலும் குறமெழுத்துக்களே வந்தது - சொல்லணி.

௧.—“அட * * * கண்டிலையோ.”—(இ - ள்.) அடல் - வெற்றியையுடைய, அவுணன்பல - அசுரனாகிய மகாபலிசகர்வாதத்தியினிடத்தில், குறுகி - சென்றுசேர்ந்த, அற்பம நிலம் - கொஞ்சம் பூமியை, ஏற்றாய் - கையேந்தி இரந்தாய் (நீ); கடல அகிலமயாவும் - கடல்குழந்த எல்லாவுட்களாகவும், உந்தி - (உனது) திருநாபி, காட்டுவது - வெளித்தோற்றமளிப்பதை, கண்டிலையோ - அறிந்தாயில்லையோ? (எ - று.)

இரதிரன் முதலாக யாவரையும் வென்று மூவுலகங்களையும் ஒருநகு அரசாண்ட செருக்குத் தோன்ற அடலவுணன் என்றும், மிகவுஞ்சிறிய வாமனவடிவனாகொண்டு சென்ற உனது காலகளால் மூனறமடிமண் யாசிடதாய் என்பா ‘அற்பநிலம்’ என்றும், அகாடையாளியாகிய மாவலியின்கை மேலாகவும் இரவலனாகிய உனது திருக்கை கீழாகவு மிருக்க இரந்தாய் என்றற்கு ‘கையேற்றாய்’ என்றாக கூறினர். இனி, குறுகி - வாமனனும் உடல்குறுகி என்றும், அற்பம நிலம் - ஏற்றாய் - இழிவாக நிலத்தை இரந்தாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் கண்டிலையோ என்றது - ஸாவஜ்ஞனாகிய நீ காணாத தொன்றுமில்லை. சரணமடைந்த தேவாமுதலியோரைக் காத்தற் பொருட்டே உனது தானை தனமையை மறந்து இரதகல்செய்தாய்; அன்றியும், உனதுமகிமை உனக்கும் அளவுகாணுதற்கு அரியதே என்றபடி.

௨.—“இல * * * கேட்டிலையோ.”—(இ - ள்.) இலகு - விளகுகின்ற, அம்மை என-அழகிய கைகள்போல, திரைகள்-அலைகளே, எறி - வீசுகின்ற, யமுனை - யமுநாநதியில், துளிரதாய் - (கிருஷ்ணவதாரத்தில்) ஜலக்கிரீடை செய்து விளையாடியும்; வான் - தேவலோகத்தினுள்ள. சூலம் - (எல்லாநதிகளினும்) மேம்பட்ட. கனகை - கனகநாதி, கால் பிடித்தது - திருவடியைப் பிடித்துக்கொண்டு, கூப்பிடுதல் - அழைத்தலை [ஆரவாரித்தலை], கேட்டிலையோ - கேட்டாயில்லையோ? (எ - று.)

அலைகள் மடங்கி மடங்கி வீசுவது கைகாட்டி அழைப்பதுபோலக் கூப்பிடுதலால், ‘அங்கையெனத் திரைகளெறி யமுனை’ என்றார்; “தெண்டிரைக் கரத்தின் வாரித் திருமலர் தாவிச் செல்வர்க், கண்டடிபணிவ தெண்ணப் பொலிந்தது கடவுள யாறு” என்றா கம்பரும். அருகிற் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கிக் கூப்பிடுகிற [கைகாட்டி] விட்டி வணங்காமல் கைகாட்டி அழைக்கின்ற யமுனையிற் துளிர்த்தனையே என்றார். இது -

ஸௌலப்பயத்தை வெளியிட்டபடி. 'கால்பிடித்துக் கூப்பிடுதல்' என்றது - திரிலிங்கிரமாவதாரஞ்செய்து திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத தியலோகத்துச்சென்ற அப்பிரானது திருவடிமைப் பிரமன் தனக்கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தந்தாற் கழுவிவிளக்க, அந்தநீர்பாததீர்த்தமே கமையானது என்னும் வரலாறுகொண்டு.

ந.—“கருது * * * டென்றேயோ?”—(இ - ள்.) கருது-(உன்னையே) தியானிக்கின்ற, களிறு - ஆண்யானை [சுஜேந்திராழ்வான்]. ஒலம் இட - (ஆதிமூலமே யென்று) கூவியழைக்க, கலுழறொடும் - கருடனுடனே, விண்பறந்தாய் - ஆகாயத்திற பறந்துவிரைந்துவந்தாய்; மருதின் - மருதமரங்களினிடையில், உரலொடி - உரலுடனே, தவழந்தாய - (நிலத்தில) தவழ்ந்து (மெதுவாகச்) சென்றாய், மால் விளையாட்டு என்றேயோ - பெரிய திருவிளையாடலென்று எண்ணியோ? (எ - று.)

முற்றப்பிற்செய்த பூஜாபலத்தினால் விவ்ணுபக்திமாருதிருந்தமேன்மைபற்றி 'கருதுகளிறு' என்றும், கருடனது வேகம் தனக்குப் போதாமையால் அதனையும் இழுத்துக்கொண்டு விரைந்துவந்தமைதோன்ற 'கலுழறொடும் விண்பறந்தாய' என்றும் கூறினார். கலுழன் - வடசொற்றிறிபு.

மநகீனூரலொடி தவழ்ந்த கதை - கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் தன்ப்படுததுகின்ற பலவிளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றிறுந்தகட்டி ஒருாலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலே இழுத்துக்கொண்டுதவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தினாலே எழுந்தருளியபொழுது. அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியிலே அம்மரங் களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் முன் நாரதர்சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நாகபுரன் மணிக் கிரீவன் என்னுங் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபத்தீர்த்த சென்றனை ரென்பதாம். அஃறிணையாகிய யானையினிடத்தும் மருதினிடத்தும் கொண்டபேரருளிலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறினார் இவையெல்லாம் திருமாலினது திருவிளையாடல்க் கென்றபடி. ஒலமிடுதல் - அபயமிட்டு அழைத்தல்.

ச.—“சிறந்த * * * நரைக்கல்லார்” — (இ - ள்.) சிறந்த - மேம்பட்ட, பெரு - பெரிய பகிரண்டம்-வெளியிலுள்ள அண்டகோளங்களின், திரள் எல்லாம் - கூட்டமனைத்தும், திரு உருவில்-(உனது) திருமேனியிலே, பிறந்த - தோன்றிய, குறும் புளகு - சிறிய மயிர்ச்சிலிர்ப்புகள் போலும், எனில் - என்றால், நின் - உனது, பெருமையை - மகிமையை, உரைக்க வல்லார் - சொல்லி முடிக்க வல்லவர், யார் - யாவர்? (எ - று.)

உன்பெருமை எயராலுஞ் சொல்லுதற்கு அரியது, வாசாமகோசரமென்றபடி. பெருமை - பெருந்தோற்ற மாகவுமாம். புளகு - புளகம்.

இவைநான்கும் - நாரதருங் காய்ச்சீராகிய ஈரடித்தாழிசைகள்.

க.—“சகல * * * போகநீ” — (இ - ள்.) சகலம் நல் பொருளும் - (உலகத்திலுள்ள) நல்ல பொருள்களெல்லாம், நீ-நீயே; சத்துவங்கள்-(பஞ்சபூதம் முதலிய) தத்துவப்பொருள்களெல்லாம். நீ—; புகல்தரு - எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்ற. கரணம் - (மன மொழி மெய்க் கென்கிற) திரிகரணங்களும், நீ—; புவன போகம் - உலகங்களில் அனுபவிக்கப்படுகின்ற இன்பங்களெல்லாம். நீ—;(எ - று.)

‘சகலம்’ என்பதை எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

உ.—“மொழியு * * * நாதநீ” — (இ - ள்.) மொழியும் - சொற்களும், நீ—; பொருளும் - (அவற்றின்) பொருள்களும், நீ—; முக் குணங்கள்-(சத்து

வும் ரஜசு தமசு என்கிற, மூன்று குணங்களும், நீ—; விழியும் - கண்களும், நீ—; மணியும் (அக்கண்களின்) கருமணிப்பாவையும், நீ—; விர்து - சுத்த மாயைவடிவமும், நாத்தம் - ஒலிவடிவமும், நீ—; (எ - று.)

இவை இரண்டிம - மூன்றுஞ்சீர் மாசுசீரும், மற்றை மூன்றும் விளசசீர் களுமாகிய நாய்சீர் ஐரடி அய்யுப்பாதரங்கங்கிள்

௧—(இ - ள்.) தயரதா தவசில உதித்தனை - தசரதசகரவாததி செய் துள்ள தவத்தினை மகிமையால் (அடாதிருமகனாய்த்) திருவவதரித்தாய்.

௨—(இ - ள்.) தசமுகன உருள வதித்தனை - பத்துதலைகளையுடைய இராவணன் (நிலத்தில் விழுந்து) உருண்டுபோமபடி (அவனைக்) கொன்றாய்.

௩—(இ - ள்.) உயர் சதுமுகனை விதித்தனை - மேம்பட்ட நான்கு முகங்களுடைய பிரமனைப் படைத்தாய்; (எ - று.)

மற்றைய எல்லாப் பொருள்களையும் படைக்கிற கடவுளாகிய சிறப் புத் தோன்ற, 'உயாசதுமுகன்' என்றார விதித்தனை - எவ்வினையுமாம்.

௪—(இ - ள்.) உள சரபம் மிதித்தனை - வலிமையையுடைய சர பத்தை அழித்தாய்; (எ - று.)

சரபம் மிதித்த கதை இரண்யனுக்குப்பரிந்த சிவன் சரபவருவமெடு த்துப் பொருதுவா, நரசிம்மாயதாரஞ்செய்த திருமால் அதன் உடலையும் இர ண்யனுடலைக் கீண்ட துபோலவே கீண்டு அழித்தன னென்பதாம். "கேழ் கிளரு, மககவேசு ஞ்ன்ற பழல்சரபத்தைப் பிளந்த, சிங்கவேள் ஞ்ன்றத்தி ஞ்றா," "தறியின் யயிரிறிற மருபனெஞ்சுஞ் சரபத்தடலும், நெறியின் வகிரந்தபி னன்னெரு த்ணிந்தது நீள்கினைமே" எனபன காண்க. சரபம் - எட்டுக்கால்களுள்ளதாய்ச் சிங்கத்தைக் கொல்லும் நிருகம்; பறவையென் பாரு முளா

இவை நான்கும் - நகிசசீர் புள்மாசுசீரும், மற்றை இரண்டிடு கருவிளச சீர்களுமாகிய முச்சீர் ஐரடி அய்யுப்பாகங்கங்கிள்.

௧—(இ - ள்.) செகம மிசைந்தனை - உலகங்களை யெல்லாம் உண்டரு ளினாய்; (எ - று.)

என்றது, பிரளயகாலத்தில் சகலலோகங்களுையும் சிறிதும் நிலைகுலை யாமல் திருவயிற்றிலில் வைத்துக் காத்ததை செகம - ஜகத.

௨—(இ - ள்.) ககம் இசைந்தனை - கருடனென்னும் பறவையை ஏறி ஞாய்; (எ - று.)

என்றது, கருடவாகன ஞாதலின் ககம் - ஆகாயத்திற் செல்வது; கம் கம் எனப் பிரிக்க, இது, இவ்ருப பறவைகளுக்கரசனான பெரியதிருவடி யை உணர்த்திற்று.

௩—(இ - ள்.) செயலகள் தந்தனை - (படைத்தல் முதலிய) மூவகைச், செயல்களையுஞ் செய்தருளினாய்; (எ - று.)

என்றது, பிரமஸுபியாயப் படைத்துத் தானுந் நிலையில நின்றுகாத்து உருத்திரஸுபியாய அழித்திடுவதனால்.

௪—(இ - ள்.) மயல் கடந்தனை - மாயையைக் கடந்திருக்கீராய்; (எ - று.)

■ என்றது, கடவுளொருவனெழியமற்றவராய்வுரும அக்கடவுளதுமாயை யில் அகப்பட்டு உதல, அக்கடவுள்மாததிரம் அதற்கு அதீதஞய் சிற்பதனால். இனி, மயல் - குற்றமுமாம்.

௫—(இ - ள்.) சுகம் முகந்தனை - இன்பத்தை நிரம்பக்கொண்டிருக்கி றாய்; (எ - று.)

என்றது, நிரதிகய இன்பமய லீனன்றபடி.

க.—(இ - ள்.) மகம் உகந்தனை—(முனிவர் முதலியோர் செய்கிற) யாகங்களே (உனதுதிருவாராதனயாக)த் திருவுள்ளம் விருமபினய்; (எ - று.)

எ.—(இ-ள்.) துன்பு ஒழிந்தனை—பலவகை துன்பங்களுபின் றிரின்றய்.

அ.—(இ - ள்.) பொன் பொழிந்தனை - (அடியார்களுக்கு வேண்டிய) செல்வத்தை மிகுதியாகக் கொடுத்தருளினய்; (எ - று.)

க.—(இ - ள்.) கருமம் அண்டினை—(நந்தியின் பொருட்டுச் செய்கின்ற தவம் முதலிய) காரியங்களைச் சேர்ந்த றின்றய்; (எ - று.)

சு.—(இ-ள்.) தருமம் மண்டினை—தருமதகின் உருவமாப்பொருந்தினய்.

கக.—(இ - ள்.) கதம் அடக்கினை - கோபத்தை அடக்கிவைத்தாய்.

என்றது, எம்பெருமான் பகை நண்பு இல்லாதது னாதலின.

கஉ.—(இ - ள்.) மதம் மடக்கினை - (சுவலயாபீடம் என்னும்) மதயானையை அழித்தருளினய்; (எ - று.)

சுவலயாபீடத்தின்மீது அடக்கின கலாத—வல்லியாவெனகிற வியாஜம் வைத்ததுக் கம்சனாவவரவழக்கப்பட்டு றீர்கிருஷ்ணபலராமர்கள கம்சனாண்மனையை நோக்கிச்செல்லுகையில், அவனது அரண்மனையாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அயனாவவீறிதுத்தப்பட்ட சுவலயாபீடமென்னும் மதயானை கோபித்தவர. அய்யாதவவீரா அதனையெதிர்த்து அதன் தந்தக ளிபண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பது போல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அய்யானையை உயிர்தொலைத்து விட்டு உள்ளே போயின ரென்பதாம்.

கக.—(இ - ள்.) அரு இழைந்தனை - அருபியாகப் பொருந்திற்றய்.

கச.—(இ - ள்.) உரு விழைந்தனை - எல்லாருபுகளுள்ளும் விரும்பி வீற்றிருக்கின்றய்; (எ - று.)

என்றது, அந்தாயாபிரிலையைக் கருதி விசுவரூபியாயிருக்குந தன்மையை நோக்கியாகவமாம்; இனி. மதஸ்யம் கூர்மம் முதலிய பல விபவத்திருமேனிகளை விரும்பி இச்சுமாததிரத்தால அனாயாகத் திருவப்பரிததாயென்றுமாம்.

கங.—(இ - ள்.) அமந்து அழைத்தனை—(பாற்கடலினின று) அமிருத்ததை வரடழைத்தருளினய்; (எ - று.)

என்றது, கூர்மாபீதமதந்ததை நடத்திய வரலாற்றை.

கக.—(இ-ள்.) தமிழ் தழைத்தனை - தமிழ் செழித்திருக்கப்பெற்றய்.

என்றது, தமிழ்முனிவராகிய அகத்தியர்க்கும் தமிழைவளர்த்த பாண்டியர்க்கும் சங்கப்புலவர்க்கும் உறைவிடமாகிய செந்தமிழ்ப்பாண்டிநாட்டுத்திருப்பதிகளுள் திருமாலிருஞ்சோலை சிறப்புடையதாதலாம்.

இவை பதினாறும் - முதற்சோ மாசேரும், மற்றொருசீர் - கூவளசசீருமாகிய திருசீர் ஓரடி அம்போதரங்கங்கள்.

எனவாறகு - அசைநிலை இது - தனிச்சொல.

“தேறியஃஃயிறையவனே.”—(இ - ள்.) தேறிய - (எல்லாப்பாணைகளுள்ளுள் சிறந்தவையெனத்) தெளிந்து எடுத்த. வடகலை தென்கலை என - வடமொழியாகிய சம்ஸ்கிருதமுந் சென்மொழியாகிய தமிழும் போல, இரண்டு ஆறு ஒழுகு - இரண்டுபக்கத்திலும் காவேரிநதி ஓடப்பெற்ற, அரகை - திருவரண்மென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—அரவிந்தலோசன—செந்தாமரைமளர்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!—ருளிர்

பதம் இடு-குளிர்த்த திருவடிகள் பொருந்திய, சுட்கோபம் ஈது என-எம்பெருமான திருவடிநிலை இதுவென்னும்படி, வான வெளி முகடி அணி-ஆகாய வெளியின் உச்சியினளவும் பொருந்திவளர்த்திருக்கின்ற, வட வேங்கடம் - வடக்கிலுள்ள திருவேங்கடமலையில், வாண - வாழ்ந்திருப்பவனே!—அதிர் குரல் - முழங்குகின்ற ஒசையையுடைய, ஃகோ - சங்கமும், சுடர் - விளங்குகின்ற, ஆழி - சங்கரமும், ஆம் என ஒத்திருக்குமென்னும்படி, மதி கதிர் - சந்திரனுஞ் சூரியனும், புடை வா இரீண்டுபக்கங்களிலும் வரும்படி, நிமிர் - இடையிலே உயர்ந்து நிற்கின்ற, கரி கிரி - ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வரத - வாதனே!—உலம்புரிபோல - (வெண்மையான) சங்கம்போல, அயன் வாகனம் - பிரமணது வாகனமாகிய அன்னப்பறவை, ஈண்டி - வந்துபொருந்தி, சிலம்பு உறு - ஒலிசெய்தற்கு இடமான, தாளம் - முத்துக்களையுடைய, சிலம்பு ஆறு சிலம்பாற்றுக்கு. இறைவ-தலைவனே!—எழும்-மேன்மேல் எழுகின்ற, அணி - நிரைநிரையாகிய அலைகளையுடைய, ஆல - ஒலிக்கின்ற, கடல் - திருப்பாறகடல், ஈத - ஈத, பொன்னுடன் - இலக்குமியுடனே ஒரு செழுமணி - ஒப்பற்ற செழுமையான (கொள்ளுப மென்னும்) ரதரததையும், உரம் - திருமார்பில், அணி - வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற, தெய்வ சிகாமணி - தேவாசுக்கெல்லாந் தலைமேலணியும் இரத்தினம்போல்பவனே!—உரன உடை-வலிமையையுடைய, மதலையும் - ன்ணையும், இரணியன் உரமொடு-ஹிரண்யாசானது மாறையும், சரபமும்-சரபததையும், வகிசுரு-பிளந்திட்ட, நகரிருபா-நகரம் மஹமூர்த்தியே!—பூமியில்-உலகத்திலேயுள்ள, அசுரா புல பனிககு - அசுராகூட்டமாகிய அறப்பான பனியை (இருந்தவிடமுந்தெரியாமற்) போக்குத்தகு, இன்ன எனும் - சூரியனென்று சொல்லப்படுகின்ற, நேரி - (சுதர்சனமென்கிற) திருச்சக்கரத்தை யுடைய, அம் - அழகிய, பரம் - மேலான கடவுளே!—சாரி - மீடவரையும் அடிமையாக வுடையவனே!—கண த பிழ் சங்கம் தனி இறையவனே - குளிர்த்த த பிழ்ச்சங்கத்துக்கு ஒப்பற்ற முத்தவஞாய நின்றவனே!—வாழி - வாழ்வாயாக, இரவின் - பிஷாடநஞ்செய்யும்பொருட்டு, இல் - வீடுகளதோறும், ஆடும - சென்றுவருகின்ற, இறை - சம்பெருமானது, அணி - ஆபரணங்களாகிய சரப்பறவகளெல்லாம், ஒளிக்க - அஞ்சிஒளிக்கும்படி, அரவிலில்-நாளியனென்னும் பாம்பின்மேல், ஆடும - நர்த்தனஞ்செய்த, நின் அடி மலர்க்கு - உனது திருவடித்தாமரைமலருக்கு, இயம்புவென - ஒருவண்ணப்பஞ்செய்யேன்; (அது எதுவென்றால்—) அண்டகோடியையும் - அண்டகோளங்களின் திரள்களையும், அயனையும் - பிரமனையும், உந்தி புண்டரீகத்து-திருநாடிகமலமலரினுள்ளே, பொதிந்தருள் - அடக்கிவைத்தருளின, கின்னை - உன்னை, நெஞ்சு எனும் மலருள் மனமாகிய தாமரைமலரினுள்ளே, நிறுத்தும் - வைத்திருக்கின்ற, மெய் அடியர்க்கு-உண்மையான அடியர்களுக்கு, அஞ்சுதறு அஞ்சுதறு - பயந்துபயந்துநடந்து, ஆங்கு அவர்தம்மை - அவ்வாறுள்ள அடியார்களே, கண்ட இடத்தி - பார்த்த இடத்திலே, நம் கால் துகள் என்று—(அடியேன்) உமது ஸ்ரீபாததுளி' என்று சொல்லி, தொண்டிபட்டு ஒழுக்க - அடிமைபூண்டு (கைவகரியஞ்செய்து) நடக்கும்படி, துணைசெய - அருள்செய்வாயாக (என்பதே); (எ - று.)

‘கோயில் திருமலை பெருமாண்டிகோயில் அழகர்திருமலை’ என்கிற கிரமப்படியே, ‘அதற்கு, வேங்கடவாண, கரிகிரிவரத, சிலம்பாற்றிறைவ’ என்றார். உபயகாரேரிமத்தியிலுள்ள உயர்ந்த திடமாதலால்; ‘இரண்டோடு அருமுகங்கம்’ என்றார். அரங்கமென்பது, திருமாலினது திவ்வியதேசங்கள் துற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நார்பதில் முக்கியமானதும், கோயிலென்றும் பெரியகோயிலென்றும் மறுபெயருடையதும், ‘பூலோகவைகுண்டம்’ எனப்படுகிற மகிமைவையையுடையது மாகிய தலம்,

ராக மென்னும் வடமொழி - அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வாப் பெற்றுரின்றது; திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளதூள்னகமலம் இவையெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் திருமால் இங்கு ரசியை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] அடைந்து திருவள்ளமுக்கு எழுந்தருளியிருத்தலால், ராகமெனப் பெயர்வந்தது; இங்கு அராகமென்பது - விமானத்தின்பெயராக திருப்பதிக் கானதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]; இனி, திருமகளாரக்குத் திருநிருத்தஞ் செய்யுபிடமா யிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூததப்பயிலிட மாதலாலும் ஆற்றிடைக்குறையாதலாலும் இப்பெயர்வந்ததெனினும் அமையும். வேங்கடம்என்பது-வடநாட்டுத்திருமால்திருப்பதிகளபன்னிரண்டனுள்முதலது இது. தன்னையடைந்தவர்களுடைய பாவமனைததையும் ஒழிப்பதற்குள், 'வேங்கடம்' எனப் பெயர்பெற்றது; வடசொல வேம பாவம் கடம-எரிததவ எனப் பொருள் காண்க. அன்றி, வேமஎன்பது - அழிவினமை, கடமஎன்பது - ஐசுவரியம்; அழிவில்லாதஐசுவரியங்களைத் (தன்னையடைந்தநாக்குத்) தருதலால், வேங்கடம்எனப் பெயர்வந்த தென்றுங் கூறுவர் வேங்கடமலைக்குச் சடசோபமும், அதன் சிகரத்தக்குத் திருவடியும் வடிவுவமை வாண் - வாழ் என்பதன் மரூஉ சங்கம் - சந்திரனாகும். சககரம் - சூரியனாகும் உவமை. ஒரு யுககாலத்தனவுக கஜேந்திரன் வந்து ஆராதித்ததற்குள், கரிகிரி என்று பெயர்; கரி - யானை வரதன் - அடியாரகளுக்கு வேண்டிம வரம் அளிப்பவன்; பேரருளாளன்.

வாகடம் - வகிப்பதெனக் காரணப்பெயர்; வகித்தல் - சுமத்தல் சிலம்பாறு - ஸூபுரகங்கை. திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்ற அவரதுதிருவடியைப் பிரமன் தனகைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவினாக. அக்காரசிலம்பினின்றுந் தோன்றியதற்குள், சிலம்பாறு என்று பெயர். ஆல்கடல்-வினேத்ததொகை. பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அகினின்றுந் தோன்றிய திருமகளையும் கொத்துபததையும் திருமால் திருமார்பில் அணந்தார். 'கடலீன்ற' என்றும் பாடம். உரம் - உரஸ். மதலை இப்பொருள்தாதலை. 'மதலையாய மதறதன் வீழ்முன்றியாகு' எனனுமிடத்தக காண்க இரணியன் - பொன்னிறமமைந்தவன் நரஹரி - நரகரியென விகாரம்; மனிதவடிவமும் சிங்கவருவமுங் கலந்த திருவவதாரம். 'அளந்திட்ட துணை யவன் தட்ட யாககே. யளந்திட்ட வாளுகிர்ச சிங்க வருவா. யுளந்தொட் டிரண்யனெண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள்' என்றார் பெரியாழ்வாரும். இரன் - வடசொல. எம்பெருமானுடைய திருவாழ்யாழ்வானது திரமைக்கு முன்னே எல்லாவசுரர்களது சைனியமும சூரியன்முன் பளிபோலக் கண்டமாத்கரத்தில் அழிந்தவிடுதலால், 'அசுரப் புன்பனிக்கு இனன்எனும் கேம்' என உருவசப்படுத்தினார். இங்கு, பரமனுக்கு அழகு - திருவாழியுத் திருக்கையுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியா லுண்டானது. ஸ்வாமி யென்னும் வடமொழி, சாமியெனப் பிராகிருதமாய்ச் சிதைந்தவந்தது. பரமஸ்வாமியென்பது, அழகர்க்கு ஒரு திருநாமமுமாம். பக்ஷாடனஞ் செய்த சிவபிரானுக்கு நாகங்கள் ஆபரணமாதலால், 'இரவ்வினிலாடுமிறை யணி' என்றார். அந்நாகங்கள் அஞ்சியொளித்தற்குக்காரணம் தமதுஇனத்திற்சிந்தவனான காளியனுக்கு நோந்த துன்பத்தைக் கண்டு தமக்கும்ஒரு கால் இவ்வாருனதுன்ப முண்டாகுமோ வென்ற அச்சத்தினு லென்க

அரவினியாடியகதை.—யமுநாகதியில் ஓர்மடுவில் இருந்தகொண்டு அம்மடுமுழுவதையுந் தன்விஷாக்கினியினுற் கொதிப்படைந்தநீருள்ளதாய்ப் பாண்டித்துக்கு யோகியமாகாதபடி செய்த காளியெனென்னுந் துஷ்டநாகத்தைக் கிருஷ்ணன் தண்டிக்கவேண்டிமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அம்மடு

விற்குச்சுமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மலிவற் குதிசதுக் கொடிய அந்நாகத்தின் படகளின்மேல் ஏறித்துவையத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாகவலியபிணை யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை ணைக்கிப்பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அநதக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளின எனப்பதாம்

எல்லாவற்றையும் உக்திமலரில் அடக்கிவைத்த உன்னை உள்ளமலரில் அடக்கிவைத்த அடியாபென்று, நவி சாதுரியமாகக் கடவுளிலுந் தொண்டர்க்குச் சிறப்புக் கூறினார். அஞ்சுறுதல் - பக்திவிசுவாசங்களால்; அடுக்கு - மிகுதிப்பொருளது. கடவுளடியார்க்குத் தொண்டிபுண்டொழுவுதற்குக் காலமும் இடமும் பராக்கவேண்டா; கண்டஇடமுந் கண்டகாலமுமே அமையும் என்பார், 'கண்டவிடத்து' என்றார். சுகம-புலவாகூட்டம். தமிழ்ச்சுகத்ததுக்குத் திருமாலிருஞ்சோலையழகர் தலைவராதலால், இவ்வாறுகூறினார்; "சுத்தத்தமிழ்ப்புலவர். சுகத்திருப்பிரியான்" என்பர் மேலும்; "மாலிருஞ்சோலையேசசுகத்தழகர்" என்றார் பின்னாப்பெருமானையாகாரும்.

இது, இருபத்துமூன்றடியாலயந்த நேரிசையாசிரியர்குறிதகம்

இப்பாட்டு, தரவும் தாழிசையும் அராகமும் மீண்டெ தாழிசையும் அம போதகங்கனும் தனிசசொலவும் சரிதசமும் பெற்றுவந்த மயங்கிசைக் கொச்சுக்கல்லியா

(க)

உ அவனிவனென் நெண்ணி யலையா திருத்தி

யவனிவனி தைக்கா மழகன் - கவடா

மருதிநதா னேகடவுண் மறநில்லை நெருசே

யொருதிநதான் சொன்னே னுணக்கு

(இ - ள்.) நெருசே - மனமே! அவன் இயன் என்று எண்ணி - அவன் தானகடவுள் இவன்தானகடவுள் என்று தோன்றிப்படியெல்லாம் நினைத்து, அலையாது - அலையாமல், இருத்தி - ஒருநிலையாய் நிற்பாயாக; கவடே - கிளைகள் நிரம்பிய, மருது - மருதமாததை, இடந்தான் - முறித்தருளியவனும், அவனி யனிகைக்கு - பூரிப்பிராட்டிக்கு, ஆம் - அன்புள்ளகணவனுமான, அழகனே - திருமாலிருஞ்சோலையழகருருத்தனே, கடவுள் - ஒன்றானகடவுளாவன; மற்றும் இல்லை - யேதே கடவுளில்லை; உனக்கு—, ஒரு திடம் தான் சொன்னேன்-ஒரு உறுதியானபொருளைச் சொன்னேன்.

சொன்னதைக்கேட்டு அவனையே தியானிப்பா யென்பதாம். திடம் - தருடம்.

இது, பிறப்புள்ளுமவாய்பாட்டால்முடிந்த இருவிகற்பநேரிசைவேண்பா.

1௩. உனைக்கண்டகங்குளிர்நதுன்னுமங்குறவுனைவனங்க

வினைக்கண்டகரிடருசெல்லாதிருக்கநல்லிடுபெற

முனைக்கண்டகங்கையைநேராக்குங்காநதிமுருந்தநநன்

மனைக்கண்டகணிதலீலாதென்சோலையேக்கொண்டலே.

(இ - ள்.) உனைக்கண்ட - அழகியகண்டமுடையவனே! கங்கையை - கங்கைநதியை, நேர - நேராக, ஆகும் - உண்டாக்கியருளின, காந்தி முருந்த-நீலவொளியையுடைய முருந்தனே! நந்தன்-நந்தகோபனுடைய, மனைக்கு-திருமாளிகையில், அண்டு - பொருந்திய, அகணித லீலா - கணக்கில்லாத் திருவிளையாடல்களையுடையவனே! தென் சோலை மலை - தெற்கிலுள்ள திருமாலிருஞ்சோலையிலேயுள்ளமுந்தருணிமருக்கின்மீ, கொண்டலே-நீர் கொ

ண்ட மேகம்போன்றவனே!—உனை கண்டு - (யான்) உன்னைத் தரிசித்து, அகம் குளிர்ந்து மனங்குளிப்பெற்று, உன் நாமம் கூற உனது திரு நாமங்களைச் சொல்லவும், உனை உணங்க - உன்னை நமஸ்கரிக்கவும், வினை கண்டகரிடம் சீத்தொழில்களையுடைய தவ்வுடர்களிடத்தில், செல்லாது இருக்க - சென்று சேராமலிருக்கவும், நல் வீடு பெற - நல்லமுத்தியைப் பெறவும், முன் - நினைத்தருளுவாயாக; (எ - று.);

கண்டகர் - முன்போலக் கொடியவர், கண்டகம் - முன். வீடு-எல்லாம் பற்றுக்களையும் வீட்டு அடையு மிடமெனக் காரணப்பெயர்; 'முத்தி' என்ற வடமொழிப்பெயரும் இப்பொருளதே. முன் - ஒருமையேவல். மனைக்கு - உருபுமயக்கம். முகுத்தன்-(அடியார்களுக்கு)முத்தியின்பதையும் இய்வுக வுண்பத்தையுங் கொடுப்பவன், மு - முத்தி, கு - பூமி, த - கொடுப்பவன். நந்தன் - திரு உரையப்பாடியிலுள்ள இடையாகக்குத தலைவன்; யசோதைக்குக் கணவன்; கண்ணனை வளாதத் தந்தை.

இது - நிரையசைமுதலாப் பதினேழேழுததால்வந்த ஃட்டனைக்கலித்துற.

சு கொண்டல்வண்ணுவன்றேயுன்குரைகமழற்கமலம்பெற்றேன்
மண்டலமளநதகாலேமறுநான்புறம்போசொல்லா
பண்டர்தெள்ளமுதமுண்ணவாலமுண்டவர்க்கேசோமன்
முண்டமுன்றிற்தாய்தநதாய்சுநதரராசமாலே

(இ - ள்) கொண்டல் வண்ணு - நீர்கொண்ட காளமேகம் போன்ற நிலவாண்முடையவனே! அண்டா தென அமுதம் உண்ண - (இந்திரன்முத விய மந்தைத்) தேவர்களெல்லாம் தெளிவான அமிருதத்தைப் பாண்டு செய்ய, ஆலம் உண்டவர்க்கே - வாலாலாஹலவிஷத்தைப் புசித்த உருத்திர மூர்த்திகட்கே, சோமன் தண்டம் - சந்திரன்புகை [பிறைசுந்திரனை], முன் - முன்னே [பாறகடல்கடைக்க காலத்தில], தந்தாய் கொடுத்தருளியவனே! தந்தாய் - (யாவாக்குந்) தகப்பனே! சந்தாராச மாலே - சந்தர ராஜப்பெருமானே!—அன்றே-அந்நாளிலேயே, உன் - உனது, குறை கழல் கமலம் - ஒலிக்கின்ற வீட்க்கழலையுடைய திருவடித்தாமரைமலர்களை, பெற நேன் - அடைதேன்; (எட்டாமென்றால். —மண்டலம் அளந்த காலே - உலகங்களை (நீ திரிவிக்கிரமனாக) அளவிட்டகாலத்தில, நான் - அடியேன், புறம்போ-(உலகமென்கும்பரவிய உனதுதிருவடிக்கு) வெளிப்பட்டவனே? சொல்லாய் - சொல்லு; (எ - று.)

மற்று - அசை. ஐ - எதிரமறை ஆலமுண்டவாக்கே சோமன்துண்ட முன் தந்தாய் என்றதில், விஷத்தைப்புகித்த ஜீரணஞ்செய்தவர்க்கே அத திறமைக்கு வியந்து அடையிலுமிக்கும் ஆடையும், மேலேஅணியும் உத்தரிய முஞ்சம்மானமாகத் தந்தாயென ஒருபொருள் தோன்றவைத்தது காண்க. ஆலம் - ஹாலாஹம் என்ற யட்சொலவின் சிதைவு. தந்தாய் - தந்தை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த வீளி.

இது. முதல் நான்காஞ் ஈீர்கள் விளக்கங்களும், மற்றைநான்கும் மாசு சீர்சுளுமாகிய அறுசீராசிரியவிரூத்தர் (அ)

ஐ மாலைக்கரும்புபிறைபுரைவாளெயிற்புறமன்வன் பாசம்வீசவுடல மாலைக்கரும்புபடுமுன்னேகண்முன்னே புள்ளரசோடுமயந்துதவ்வாய் வேலைக்கரும்புனிதவிந்திராதியர்க்குநலவிருநதிட்டுவநதுவிதுரன் சாலைக்கரும்புதுவிருநதாமருந்தேதடஞ்சோலைமலையழகனே

(இ - ள்.) வேலை - கடல்போன்ற, கரு - கருநிறத்தையுடைய, புனித - பரிசுத்தருண்முள்ளவனே! இந்திர ஆதியார்க்கு-இந்திரன்முதலிய தேவர்கட்

கெல்லாம், நல் விருது இட்டு வந்து நல்ல விருந்துணவை [தேவாரிசு தத்தை]க் கொடுத்தவந்து, விதரன் சாலைக்கு-விதரனது திருமாளிகைக்கு, அரு - வருத்தநரிய, புது - புதுமையான விருந்து ஆம் - விருந்தினனாய்ச் சென்ற, மருந்தே - அரிருத்தம்போன்றவனே! தட - பெரிய, சோலைமலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அழகனே!—மாலேக்கு - மாலேக்காலத்தில், அரும்பு - தோன்றுகின்ற, பிறை - பிறைச்சந்திரனை, புரை - ஒத்திருக்கின்ற, வான் - வாள்போற கூர்மையான, எயிறு - கோரப்பற்களையுடைய, நமன் - யமன் உல் பாசம் வீச - (தனது) வலிய காலபாசத்தை எடுத்து மேல்எறிய, (அதனுற் பத்தப்பட்டு), உடலம் - உடம்பு, ஆலை கரும்பு படம் முன்னே - யந்திரத்திலவைத்தது ஆட்டப்படுகின்ற கரும்புபோல வருத்தப்படுவதற்குமுன்னமே [ஐம்பத்திற்குள்ளே], கண் முன்னே - (என) கண்களுக்கு எதிரிலே, புன் அசோகமீ - பறவைகட்கு அரசனாகிய கருடனுடனே, வந்து - எழுந்தருளித் தரிசனங்கந்து, உதவுவாய் - அருள்செய்வாயாக; (எ - று.)

மாலேக்கு - உருபுமயக்கம். பிறை - வளைந்தவடிவத்தாலும், வெள்ளிய நிறத்தாலும் எயிறுக்கு உயமை. பாசம் - நயிற்று வடிவமாகிய ஆயுதம். கண்முன்னே வருதல் - பிரதியகூடாதல். விருந்திட்டு உவந்து என்றும் பிரிக்கலாம், விதரன் - திருதராஷ்டிரனுக்கும் பாண்டிவுக்குந்தம்புமுறையாகிடுவன்; பாண்டவர்களுக்காக துரியோதனத்தியர்க்குஞ் சிறிய தகப்பன்; வேதவியாசமுனிவரிடத்து அம்பாலிகையினால் அனுப்பப்பட்ட குத்திரப்பெண்ணினிடத்துப் பிறந்தவன் பரமபாகவதர்களில் ஒருவன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனத்தியரிடம் தூதுபேசுதற்பொருட்டி அததிருபுரிக்கு எழுந்தருளியபோது, அவரு வேறுயாருடைய வீட்டிற்குஞ்செல்லாமல ரூணபக்திகளீற்றித்தந்த விதரனுடைய திருமாளிகையினுட் புக்குத் தங்கி அவரு அன்னால் மிக்க அன்புடன் அமைக்கப்பட்ட விருந்துணவை அமுதுசெய்தருளின நென்பது பிரசித்தம். இது, எம்பெருமான் அடியவாக்கெளியவெனப்பதைக் காட்டி விருந்து-புதுமை; புதியனான விருந்தினனை யுணர்த்துகையில், பண்பாடுபெயா

இது, முதலே நதீரும காய்ச்சீர்களும், மற்றையாரண்டு மாசகோகருமாகிய எழுச்சீராகியச் சந்தவிறந்தம். (இ)

கூ மலைக்குமேன்மலைவிளக்காமழகாவேதவான்குதலைநான்குதலைமகனாவாளா, தலைக்குமேலெழுதுகின்ற ருரரியென்றெங்கள் தாலத்தின்மேலெழுதச்சமாத் திலாரோ, வலைக்குமேலுமில்லாமிதக்குங்காலமாலமொன்றுகாயாமழவலாநதாற்போற்பச், சிலைக்குமேற்செங்கண்வளரனந்தானநதாவிருக்கிறுக்கும்பொருளெயெம்பிரானே.

(இ - ள்.) அலைக்கு மேல் - அலைகளின் மேலே, உடு - நட்சத்திரங்கள், மலர் ஆ - நீர்ப்பூக்கள்போல, மிதகம - மிதக்கின்ற, காலம் - காலத்தில் [நகரத்திரமண்டலமளவும் நீர் வியாபித்துகின்ற ஹரித்திகப் பிரளயகாலத்தில்], ஆலம் ஒன்று - விவத்தின்மேல், காயாபூ அலர்ந்தால்போல் - காயாமரத்தின்மலர் பூத்துவிளங்கிற்றபோல, பசு இலைக்கு மேல் - பசியஆலிலையின்மேலே, செம் கண் வளர் - சிவந்த திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளுகிற, அனந்த ஆனந்தா-எல்லையிலாத ஆனந்தமயமானவனே! இருக்கில் இருக்கும் பொருளே - வேதத்திற் பொருந்திய பொருளாகவுள்ளவனே! எம் பிரானே-எமது தலைவனே!—மலைக்குமேல்-திருமாலிருஞ்சோலைமலையின்மேல், மலை விளக்கு ஆம் - பொருந்திய தீபம்போல விளங்குகின்ற, அழகா - அழகனே! வேதம் - வேதங்களாகிய, வான் குதலை - சிறந்த குதலைச்சொற்களை

யுடைய, நான்கு தலை - நான்கு முகங்களை யுடைய, மகநூர்-(உனது) குமார ராகிய பிரமதேவர், வானா - பயனில்லாமல், சுவைசுகுமேல்-(பலியளவுகளுடன்) தலையின்மேலே, எழுத கின்றார் -(பலபலயாறுவிதித்த) எழுதுகின்றார்; (அவா), எங்கள் தாலத்தினமேல் - எங்களுடைய (மெல்லிய) நாககிலே. அரி என்று- ஹரி என்று, எழுத - (இரண்டெழுத்து) எழுதுவதற்கு, சமர்த்த இலாரோ- திறமையிலலாதவரோ? (எ - று.)

நாவிலால் அரி என்று சொல்லி நகதத்யடையவொண்ணாதவாறு எங்கள் விதி இருந்தபடி என்னே! என்று இரங்கியபடி பிரமனதான துளமையிலேயே ஸ்ரீமகாவ்ஷணுவினிடத்தில் உபதேசம்பெற்று நான்குமுகங்களை யும் நான்குமுகங்களாலும் பாராயணஞ் செய்க வந்தலால் "வேதலான குதலை நான்குதலை மகநூர்" என்றா ஆவிகுதி - உயாவுகுறித்தது. வானா- பயனின்மைப்பொருள்; நருவதோ இடைச்சொல் ஆலம் - திருமால் திருக் கணவளர்ந்தருளும் ஆவிலைக்கும் காயாமதி-அவ" த திருமேனிக்கும் உண்மை, "காயமலாகிறா" என்றா பெரியாழ்வாரும் ஆலம், அம் - சாரியை, பசு சிலை - பிரளயப்பெருங்கடலநீரிற் குழங்கையடிவுகொண்ட திருமால் சய னித்தற்கு உரிய ஆதிசேஷாமசமான ஆவிலே. கணவளாதல-யோககரித்திறை கொள்ளுதல். 'மகன்' எனபதற்கு ஏற்ப 'குதலை' என்றா

இது - முதற்சீர் விளக்கமும், இரண்டு ஐந்த் ஆறஞ்சீர்கள் காயசசீக ளும். மற்றைநான்கும் மாசசீகளுமாகிய எண்சீராசீர்யப் பூத்தீர். (சு)

எ. பிரானெனச் சொன்முராரிபுராரிநீபிரமன்குணப்பேதநீபூதநீ தராதலத்திற்சராசரமயாவுநீசசுகிதாநதவிமபமுநியன்றே மராபுரங்கொலிராமவிராகவ்வாச தேவவானவிரிவாசமுன் கராசலஞ்சொலபராபரநாதசெங்கஞ்சலோசனவஞ்சனமேருவே

(இ - ன்.) பிரான என - (யாயரினும்) மேம்பட்டவனென்று, சொல் - சொல்லப்படுகின்ற, பராபரி-முரானெனனும் அசுரனைக் கொன்ற பகைவேனே! மராமம் கொல் - மாமரங்களை யழித்த, திராம - ஸ்ரீராமனே! இராகவ- ரகுலத்தில் திருவந்தரித்தவனே! வாசகேவ-வசுதேவகுமாரனே! வனகிரி யாச - சோலைமலையில வாசஞ்செய்யவேனே! முன - முன்னே, கர அசலம்- துதிக்கையையுடைய மலைபோன்ற கஜேந்திரனால், சொல் - (ஆதிமுலமே என்று) கூவியழைக்கப்பட்ட, பராபர-சிறந்தபொருள்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தவனே! நாத-தலைவனே! செம் சஞ்சம் லோசன - சொந்தாமரைமலர் போலுந் திருக்கண்களையுடையவனே! அஞ்சனம் மேருவே - மைநர் தமான சீலமலைபோன்றவனே!—புராரி-திரிபுரவகரஞ் செய்த உருத்திரனும், நீ- நீயே; பிரமன் - பிரமனும். நீ—; குணம் பேதம் - (சாதுவியும் முதலிய) குணபேதங்கள் மூன்றும். நீ—, பூதம் - பஞ்சபூதங்களும், நீ—; தராதலத் தில்-உலகத்திலுள்ள, சர அசரம் யாவும் - ஜங்கமஸ்தாவப்பொருள்களெல் லாம் நீ—; சத சித ஆநந்த விமபமும் - உண்மை அறிவு ஆநந்தம் என்கிற இயற்றின் சொரூபமும், நீ அன்றோ - நீயேயன்றோ (எ - று.)

எல்லாந்தானை திருமாலின் தனமையை வெளியிட்டவாறு. முரனை அழித்ததி-கிருஷ்ணவதாரத்தில். முரன்-நாகாகரன்மந்திரி, சராசரம்-அசை யும்பொருளும், அசையாப்பொருளும். விமபம்-பிம்பம். அன்று, ஒ-தேற்றம். ராகவன், வாஸுதேவன் - தத்திதாந்தநாமம். பராபரம் - பராதபரம் என் னும் வடசொல்லின் விகாரம். கஞ்சம் - நீரிலமுனைப்பதெனத் தாமரைக்குக காணவிடுகுறி

மராமரம் அழிந்த வரலாறு.— இராவணனால் வலியக் கவர்ந்து செல் லப்பட்ட சிதையைத் தேடிக்கொண்டுசென்ற இராமலக்ஷ்மணரை அந்

மாண்மூலமாகச் சிறுகூத்த-பிரகு, சுககிரீ)ன் தனது பகைவனும் மகாபல
சாலியுமான வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை இராமபிரானுக்கு உண்டோ
இல்லையோ வென்று ஸ்ரீயு மறது. சன்சுநீதகந்திரும்படி 'எதிரிலுள்ள
எழுமராமரங்கனையும் எககாலத்தில் கொலைபடுமபடி எய்யவேண்டும்' என்று
சொல்ல உடனே இராமபிரான ஓர் அடிபொட்டுத் து அந் சபைக் காலவிற்கு
கூங்களை ஒருங்கு கொலைபடுத்தின னென்பது நாம். மராமரம் - ஒருங்கை
ஆசாமரம்

இது - முதல்வ மாகச் சீரும் மறது மூன்றாம் விளக்கீரும் பெரும்பாலும்
பெற்று நாற்றோலவந்தது - அனையமுமாகவாம், அல்கிரட்டிகொண்டது - ஓடி
யாகவும், அவ்விடி நான்கு கொண்டு, ஆரையடிக்கு நிரையசைமுதலாயின்
ஒற்றெழுத்துப் பன்னிணடெழுத்தம். பந்தசமுதலாயின் பதினென்றம்
பெற்று வந்த கட்டளைக்கலப்பம் (எ)

அ. அஞ்சார அமல்கிரீ ராறுங் கிடைக்கரிய
பஞ்சீர மாறு பன்னிரியே பஞ்சவர்தம்
பங்கங் களைந்தான் பனிரண்டு கண்ணொருவா
பங்கங் களைந்தான் பதி

(இ - ள்) அம் சாரலும் - அழகிய மலைப்பகர் வகாரிலும், அண்ணீர் ஆறு
ம - அழகிய நிரையுடைய நஞ்சிலும், (முறையே). கிடைக்கரிய மஞ்சுநாழ்
ஆறு - படிந்த கிடங்கினதிறத்தா - மேகச்சின் குளிரச்சிநீங்காத [கிடை
க்க அரிய மஞ்சீரம் மாறு - கிடைத்தற்கரிய மஞ்சீரம் என்னும் பெயர் நீ
காத], யண்கிரியே - சோலைமலையே - பஞ்சாரம் - பஞ்சபாண்டவர்க
ளது, பங்கா - அபமானத்தை. களைந்தான் - போங்கினவனும், பனிரண்டு
கண் ஒருவா - பன்னிரண்டு கண்ணையுடைய பெபந்த ஆறுமுகச்சுடவுள்,
பங்கு - பக்கத்துவ், அனைந்தான் - பொருக்கப்பெற்றவனுமாகிய அழகனது,
பதி - திருப்பதிபாம்; (எ - று) அவரு அசை

அஞ்சாரல்கரியமஞ்சீர மாறு யண்கிரியென்றது - அமலை மேகமண்ட
லத்தினும் மேலாக உயர்ந்திருத்தலால் மஞ்சீரம் - காதிலமபு அவருள்ள
ஆற்றிற்கு துப்புக்கவையென்று பெயர் அவ்வால் அளநீரற்று கிடைக்கரிய
மஞ்சீரமாறு யண்கிரீ' என்றோ 'பஞ்சவர்தம் பங்கங் களைந்தான்' என்றது -
பாண்டவர்கட்குத் துதுசென்றும், அருச்சுனனுக்குத்தேருர்த்தம், சக்கரத்
தாற் குரியுனை மறைத்தும், துரியோதன்குயரை அழிப்பதற்குத் துணையாய்
ின்றதனால் முன் இரண்டடியில், 'ருவகையாகப் பிரிப்படு இருபொ
ருளபடுதலா', பிரிமொழிக்கீலைடையணி பஞ்சவர் - தொகைக்குறிப்பு.
பின்னிணடடியில் 'பங்கங்களைந்தான்' என்பதுவரையில் எழுத்து ஒற்று
மைப்பட்டுக் கிடந்தது, 'யங்கு' என்னுஞ் சொல்லணி இனி, மூன்றாம்
அடியில், பஞ்சவர்தம் பங்கு அங்கு அனைந்தான் எனப் பிரித்த - பாண்டவர்
கன்பகத்தில் அபபொழுது [பாரத்யுத்தகாலத்தில்] சேர்ந்தவன் என்று
உரைத்து, நான்காம் அடியில், பங்கம் களைந்தான் எனக் கொண்டு - சுப்பிர
மணியனது குறையைத் தீர்த்தருளியவ் னென்று பொருள்கொள்ளுமாம்.

இது. மலர்என்னும் வாய்பாட்டால்முடிந்த இருவிக்கற்பநேரிகைவெண்பா.

க. பதிக்கின்றதற்குப் பஞ்சோலையெயுடையபார்த்துமந்தி
குதிககின்றமாலிருஞ்சோலைவெற்பாநின்றுளிரவதன்
முதிக்கின்றதிங்கண்மெய்யுற்பலககாடங்கொழுதுபைந்தேன்
மதிக்கின்றகட்டழகெங்கக் கண்மூழ்குமதுகரீமே.

(இ - ன்) பதிக்கின்ற - மேன்மேல் வளர்கின்ற; கற்பகம் - கல்பகவிருக்ஷங்களையுடைய, பூ சோலையை - அழகிய தேவலோகத்து நந்தனவனத்தை, எட்டி பார்த்து - தலையெடுத்தப்பார்த்தது, மந்தி - பெண்குரங்குகள், குதிக்கின்ற - குதித்தற்கிடமான, மாலிருஞ்சோலைவெற்பா - திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—நின் - உனது, குளிர் வதனம் - குளிர்ந்த திருமுகமண்டலம் உதிக்கின்ற திங்கள் - உதயமாகி விளங்குகின்ற பூர்ணசந்திரனாகும்; மெய் - (உனது) திருமேனி. உற்பலம் காடி - (அசுசந்திரனொளியால் மலர்கின்ற) நீலோதபலமலர்த தொகுதியாகும்; மதிக்கின்ற - (யாமராலாக) கொண்டாடப்படுகிற, கட்டழகு - (உனது) தளராத செனந்தரியம், அங்கு ஒழுகு பைந் தேன் - அவ்வுறபலக்காட்டினின்றும் பெருகுகின்ற பசிய [புகிய] தேனாகும்; எங்கன கண் - (அக்கட்டழகிலே மீளவொண்ணாதபடி அழுந்தகிற) எங்கன கண்கள், மூழ்கும் மதகரமே - (அததேனில்) மூழ்கிக்கிடக்கின்ற உண்டுகளாகும்; (எ - று)

தேவலோகத்திலுள்ள கற்பகச்சோலைகளும் நிலவலகத்திலுள்ள திருமாலிருஞ்சோலைக்குள் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்தலால். தொடர்புயர்வுநவீனியணி; படநூலா ஸம்பந்தாதிசயோகதி என்பர். மந்தி-பெண்பெயர்; “குரங்கு முசுவு மூகமு மந்தி”. கற்பகம். உற்பலம் - கல்பகம், உத்பலம் முற்றுவகவிணி. மதுகரம் - தேனைச்சேர்ப்பது மால் என்றும் இருமை என்றும் இரண்டிம் பெருமையைக்குறித்ததாய்ச சோலை யினுடைய உயர்ச்சியையும் பரப்பையுஞ் சொல்லுகிறது

இது. ந்ரையகை முதலதாயவந்த கிட்டளைக்கல் த்துழை.

(க)

10

[புயலகுப்பு.]

(முதலடி.)

க0. மதுகயிடவின்சடலமெழுகுபடவெங்குருதி

மதுவினிலவழிநதொழுகவிழுககிநிபிழிநதன

வடிதயிராமுகந்தரலின்வரியவுமிசைநதுபய

மருதையுமிடநதுபினுமடுகுறிநெய்கவாநதன

மகளிர்நகசந்தரகலைதிபிடாதமுமபுபட.

மணிகணிரெனுஞ்சரபிதிருப்பகுணிலசமநதன

வயிறுகுழையுமபொழுதுசிறுகுமுதமொனநிறை

மடிமுலைவிரைநதுருவிநரைததசரைகநநதன

(இரண்டாமடி.)

புதுவையின்மடநதைகவிபதின்மாதமிழுகொண்டுனிது

புளகிதமெறிநதுமரகதககிரியினிமிநதன

பொதுவர்தருபெண்கண்முலைதிமிர்மிருகமதங்கொரி

புதியபசுமஞ்சளசுமுருமுக்கவிமிவளர்நதன

புகிடுகிடுகென்றதிரவெதிர்தொடையறைநதுசமா

பொருமலர்கலங்கமுகமிடிததுமிகதுழைநதன

புகையுமொருகஞ்சன்விழமுரனடுநடுங்கயம

புரநெளியவுமபாமலரிறைக்கவமர்புரிநதன

(மூன்றாமடி.)

மிதிமையிலின்புருவநிகரலதிதென்றறனும

வேருவிடவ்வன்சிலையைமுறித்தவையிலெறிநதன

விசையினொழுகொம்பினினைத் திருநெண்சிறதரண
வெறிகொள் கெசகும்பமதுதகர்ததுவிருதணிநதன
விசயன்ரதவெண்புரவிகருவிகொடுநிஞ்சிமிக
மெழுகுசெய்துதண்புனலின்மினுக்கியுளவகிர்தன
விரனுனிசிவரதபடியுலவைகள் கொழுநதுவிட
வெணையின்மலையுங்கரையவினீசத்தகுமுலயின் றுன

(நான்காமடி.)

வதிகன்கனெஞ்சமிருபிளவுசெய்துறிஞ்சமுச
வருகுதிரமொண்மதவிநிணத்தகுடர்பிடுங்குண
வனவதொடைபுனைநதுரகமவனமலையென்றுதொழு
மரசிளமகன்சுடுமிதிருத்தியலாபுனைநதன
வணிமகரகுண்டலநலவிசயமகளுஞ்சலென
வசையவவள்செமபொனையிலெனத்தொடி கள் செறிநதன
வழுதமதிவரதுதவழிடபகிரிநின் றவடி
வழகாதுளவுரதளவுமணத்ததிரளபுயங்களை

(இ - ள்) மது கயிடவன் - மது கைடவன் என்கிற அசுரர்களது, சுட
லம் - உடம்பு, மெழுகு பட தேன்மெழுகுப்போலாகவும், வெம் குருதி-
கொடிய இடத்தநீர், மதுவினில - தேன்போல, வழிநது ஒழுக-(அதினின்னு)
பெருகிவழியவும், இறுக்கி நனிபிழிந்தன - (அசுரஉடம்பை) அழுதப்பிடி
ததுநன்றாய் பிழிந்துவிட்டன; உடி தபிர முகந்த - சிறந்ததய்கரை மொ
ண்டுமுடித்து, (அதற்காக), உரலின் வரியவும்-(இடைசெயர்) உரலிற் பிடித்
துக் கட்டவும், இசைந்து - (அங்கு) இணங்கியிருந்து, உபயம் மருதை
யும் இடந்து - இரட்டைமருதமரங்களையும் முறித்தததள்ளி, பினும் - பின்
னும், அடுக்கு உறி நெய்-உறிகளில் (ஒனதன்மேலொன்றாகக் கலசங்களில்)
அடுக்கிவைக்கப்பட்டுள்ள நெய்யை, சுடந்தன - களவுசெய்து உண்டன;
மகளிர் - பெண்களது, நக சந்தரகலை - சந்திரனபங்குபோன்ற நகங்களின்
குறிகள், பதி - (ஆலிகளைஞ்செய்யும்போது) அழுகப்பெற்றுள்ள, பிடர் -
பிடரியானது, தழுமபு பட - சுபட்டையுடைய, அப்புறக்கழுத்தில், மணி
கணர் எனும் சுரபி திருப்பு குணில்-(அழகுக்காகக்கட்டிய அடிகளும்) மணி
கள் கணீரகணீர் எனறு ஒலிக்கப்பெற்ற பசுக்களைத் (தன்விருப்பத்தின்படி
யே) திருப்பி யோட்டிதற்குக் கருவியான குறுநதடியை, சுமந்தன-தரித்தன;
வயிறு குழையும்பொழுது - வயிறு (பசியினு) சிறிதுநெழும்பொழுது,
சிறு குழந்தம் ஒன்ற - சிறிய செவ்வாமபல்மலர்போன்ற தனவாய் கிரம்பும்
படி, கிரை மடி முலை-பசுக்களின் மடியிலுள்ள தனவாகளை, விரைந்து உருவி-
விரைவோடு (கையினுற்பிடித்து) உருவி, றுரைத்த சுரை-றுரைகளையுடைய
பாலை, கறந்தன-;

புதுவையின் மடந்தை - பூவிலல்லிபுத்தனரில் திருவவதரித்த ஆண்டா
ளுடைய, கவி - பாடலையும், பதின்மர் - (ஆழ்வார்கள்) பத்துப்பேருடைய,
தமிழ் - தமிழ்ப்பிரபந்தங்களுக்கும், கொண்டு - ஏற்றுக்கொண்டு, (மகிழ்ச்சி
யினால்). இனிது புளகிதம் எறிந்து - இனிமையாக மயிர்ச்சிலிர்ப்புப்பொருந்
தப்பெற்று, மரகதம் கிரியின் - நீலமணிமயமான மலைகன்போல, கிரிந்
தன - உயர்ந்து வளர்ந்தன; பொதுவர் தரு பெண்கள் - இளைஞர்கள்
பெற்ற பெண்களது, முலை - கொங்கைகளில், கிரி - பூசப்பட்டுள்ள, மிருக
மதகனொடு - கஸ்தூரிப்புழுக்குடனே, புதிய பசு - மஞ்சள் - புதுமையான

பசிய மஞ்சளும், குழுகுமுக - குழுகுமுவென்று பரிமளிக்கும்படி, விரி வளர்ந்தன - (களிப்பினால்) பருத்துப் பூரித்தன; புவி கிடுகிடுஎன்று அதிர - தரை கிடுகிடுஎன்று அதிரும்படி, எதிர தொடை அறைந்து - எதிரே தொ டைகளைத் தட்டிக்கொண்டு, சமர் பொரும - போராசெய்துவருகின்றமலர் - (சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய) மற்போர்வீரர்கள், கலகக - கலக்கமடை யும்படி, முகம் இடித்து - (அவர்களது) முகத்தைக் குத்தி, மிக நுழைந்தன - (போருக்கு) விசையாகப் பாய்ந்தன, புகையும் - கோபிக்கின்ற. ஒரு - ஒப் பற்ற, கஞ்சன் - கம்சன், விழ - விழுந்து அழியவும். முரன் - முரனென் னும் அசுரன், நடுநடுக - (அச்சத்தால்) மிகவும் (உடல்) நடுக்கமடையவும், யம புரம் நெளிய - யமபட்டணமும் (அச்சத்தாற்) கலங்கவும், உமபா மலர் இதைக்க - தேவாகள் பூமழைபொழியவும், அமர் புரிந்தன - போராசெய்தன; 'இது - இய் வில், மிதிவே மயில - மிதிவாநகரத்தில்தோன்றிய மயில் போலுஞ்சாயலையுடைய சீதாபிராட்டியினது, இன புருவம் - காணுதற் கினிய புருவத்துக்கு, நிகா அலது - ஒப்பாகாதது,' என்று - என்ருகெனணி, அரணும் வெருவிட - (அவ்விலலுக்கு உடையவனு) சிவனும அஞ்சும்படி, அவன் சிலையை முறித்து - அச்சிவபிரானது தனுசை ஒடித்து, அவையில - (ஜநகராஜனது) சபையில், எறிந்தன - (அவ்வொடிநதவில்லின் துண்டுகளை) வீசின; விசையினொடு - கேகததோடு, கொம்பின இரனை - இரண்டு தந்தங களையும், திருகி - சுற்றிப்பிடுகி, (அயற்றால்), மணி சிந்த - கட்டியமணிகள் சிதறும்படி, ரணம் வெறி கொள் கெச குமபமது - போரில் மயக்கத்தைக் கொண்ட (சுவலயாபீடமென்னும்) யானையினது குடம்போன்ற மஸ்தகத் தை, தகர்த்து - உடைத்து விருது அணிந்தன - வெற்றியை மேற்கொண் டன; விசயன் - அருச்சுனனது, ரதம - தேரிற பூட்டிய, வெள புரவி - வெள னைக்குதிரைகளை, கருவிக்கொடு - ஒட்டிவகருவியாகிய உளவுகோலால், உரி ஞ்சி - தட்டியோட்டி, மிக மெழுகு செய்து - மிகவும் நெய்ப்புண்டாமபடி தேய்த்து, தண் புனலின் - குளிரந்த நீரிலால், மினுகி - பளபளப்புண்டாம் படி குழவி, உளை - (அககுதிரைகளின்) பிடரிமயிற்களை, வகிரந்தன - வாரி விட்டி ஒழுகுசெய்தன; வீரல் துணி சிவந்த படி - கைவிரலின் துணி (பிடித்து வாசித்தலாற்) சிவப்படையையும், (அதுபோல), உலகைகள் - உலாநதமரங் கள், கொழுந்துவிட - தளிர்விடுமபடியாகவும், மலையும் - மலைகளும், வெண்ணெ யின் - வெண்ணெயைப்போல. கரைய - நெகிழ்ந்து உருகுமபடியாகவும், இசைத்த குழல் - ஏழிசைகளும்பொருந்திய வேயங்குழல், பயின் தன - ஊதின;

அநிர் கனகன் - பேரொலிசெய்த இரணியனது, நெஞ்சம் - மார்பை, இரு பிளவு செய்து - இரண்டுபிளப்பாகப் பிளந்து, உதிரம் - (அவனது) க தத்தை, உறிஞ்ச - உறிஞ்சிககுடிக்குமபடி, முக அருகு - (தனது) வாயினி டத்தே, மொண்டு உதவி - மொண்டுமொண்டு கொடுத்தது, கிணத்த குடா - தசைப்பசையையுடைய குடல்களை, பிடுகுகின - அவை - அக்குடல்களை, தொடை புனைந்து - மாலையாகத் தரித்து, உரகம் வளை மலையை வெனது - (அவ்விரணியனுக்குப்பரிந்து சரபவுருக்கொண்டவந்த) சரப்பாபரணங்கள் (தனது அவயவத்தில்) சூழ்ந்திருக்கப்பெற்ற மலைபோன்ற சிவனை வெற்றி கொண்டு, தொழும் அரசு இள மகன் - (தன்னை) வணங்கிக்கொண்டு அருகிலே நின்ற இளைய (அவ்விரணிய) ராஜனது குமாரனாகிய ப்ரஹ்மரத்தனது, குடும்ப - முடியை, திருத்தி - (பட்டவகட்டிக கிரீடஞ்சூட்டுவதனால்) அலங்கரித்து, அவர் புனைந்தன - மலர்மாலைகளைச் சூடின; அணி மகர குண்டலம் - அழகிய மகரமீன்வடிவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள குண்டலங்கள், நல விசயமகள் - ரஞ்சல் என - நல்ல ஜயலக்ஷ்மியினது ஊஞ்சல்போல, அசைய - மேலே அசையாநிற்க, அவன் டெம் பொன் எயில் என - அவளுடைய சிவந்த பொன் மயமான மதின்போல, தொடிகள் - தோள்வளைகள், செறிந்தன - நெருங்கப்

பெற்றன; அமுதம் மதி வந்து தவழி - அமிருதமயமான (கிரணங்களை யுடைய) சந்திரன் வந்து தவழப்பெற்ற, இடபகிரி - திருமாலிருஞ்சோலை மலையின்மேல்; சின்ன - எழுந்தருளிகின்ற, வடிவுஅழகர் - வடிவமழகிய எம் பெருமானது, துளவும் தளவும் மணத்த-திருத்தழாயும் முல்லைமலர்களும் டாசனைவிசப்பெற்ற, திரள்-திரண்டெள்ள, புயங்கன் - திருத்தோள்கள்; (எ - மு.)

புயங்குப்பு - பி-பந்தத்தலைவனது தோள்களின் சிறப்பைக் கூறுவது.

கயிடவன் - வடமொழிவிசாரம. மெழுகுபட என்பதற்கு - (பூமி முழுதையும்) மெழுகுதல்செய்ய என்றும், எழு கு பட என்பிரித்து, எழு தீவுகளிலும் [பூமிமுழுதும்] பொருந்தும்படி என்றும் உரைக்கலாம்; மது கைடபர்களின் மேசஸ்ஸிலுல [ரிணத்தால்] நனைந்து பூமி 'மேதிரி' என்னும்பெயர் பெற்றிருத்தலால். குமுகம் - வாய்க்கு உமைவாகுபெயர். மடி - முலையின் மேல்திரள்.

புதுவையின் மடந்தை என முதலில் தனியே எடுத்தது - ஆண்டாள் பதின்மர்களுள் சேராத உளதலாலும், திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானிடத்து அளவிற்றத ஈடுபாடு கொண்டவளா கலாலும், பொதுவர்த்தபெண்கள் - கோபஸ்திரீகள். பொதுவர்-குறிஞ்சிரிலத்தாக்கும் மருதநிலத்துக்கும் நடுவிடமான முல்லைநிலத்தில் உள்ளவர்; இடையா என்னும் பெயர்க்கும்காரணம் இது. ஈருகமம் - கஸ்தூரி யென்னும் மாணினது மதம். விமி - விம்மி. அமா - ஸமரம். கஞ்சன் - கம்ஸன் என்ற வடமொழியின் திரிபு. இவன், கண்ணனது தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவான்.

சீதைக்குக் கர்யாகஸ்கமாகவைக்கப்பட்டுள்ள சிவகுறையைமுறித்ததற்கு, அவளைபுருவத்துக்கு ஒப்பாகாதென்கிற எண்ணம் காரணமாகாதிருக்கவும், அதைக் காரணமாகக்கற்பித்தலால், ஏதுத்திற்ப்பேற்றவன், மண்சிந்தமுத்தக்கன்சித்த என்றும்; உத்தமகஜத்தினது மத்தகத்தில முத்துக்கள் உண்டென்று கற்றவர் கூறுதலால். விஜயன் - மிக்க ஜயமுடையவன். ஸுவேதவாகனாதலால், 'வெண்புரவி' என்றது. குமுலு துகிறபொழுது அக் குழலின்துளைகளை அடைத்தும் விட்டமெயிலுதலாத கைவிரல்கள் சிவந்தனவென, அவற்றின் மென்மை கூறியபடி. உலவை - உலர்ந்திருப்பது: உல - பகுதி, ஐ - விளைமுதற்பொருள்வினாதி உரகம் - மாரபால் நகர்வது. 'மதிவந்துதவழிடபகிரி' எனச் சந்திரமண்டலத்தினும் உயர்ந்ததென்று மலையின் உயர்வு கூறியவாறு கருவிகொடுகிரி - தேயக்குககருவியால் தேய்த்தென்றும்.

மல்லரையழித்த கதை:—கமசனல்வலிய அழைக்கப்பட்டுக் கிருஷ்ண பலராமர்கள் அவ்நதசபையிற் செல்லுகையில், அவர்களை எதிர்த்துப் பொருதுகொல்லும்படி கம்சனல் எவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள்கொல்ல வந்துஎதிர்த்து உக்கிரமாகப்பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்வாறுவிரிநுடரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம்.

கஞ்சினையழித்த கதை:—தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நீராதர்சொல்லக்கேட்டுக் கழ்சன் அதிககோபம்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழாவென்கிறவிபாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்குவரவழைத்துப் பலபகையில்வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையிலே கிருஷ்ணபகவான் லோகமாகவுழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனதுகிரீடம் கழன்றுகீழேவழும்படி அவனைத் தலையிற்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவனை மேல் தான்விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டன வென்பதாம்.

இது - பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் கருவிளங்
காய்ச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், எட்
டாஞ்சீர்கருவிளச்சீருமாக வந்தத-காலடியாகவும்; அஃதுநான்குபெற்றது-
ஓரடியாகவும் வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட முப்பத்திரேசிராசிரிய
வண்ணவிருத்தம். (க0)

கக. புயங்க சயனா புயல்வண்ண பூமின்
முயங்குமணி மார்பா முகுந்தா—மயங்குங்
கருப்பழகா தன்பரையாள் கண்ணதென் சோலைப்
பொருப்பழகா நீயே புகல்.

(இ - ன்.) புயங்க சயனா - ஆதிசேஷனைத் திருப்பள்ளிமெத்தையாக
வுடையவனே!—புயல் வண்ண - காளமேகம்போன்ற கருநிறமுடையவ
னே!—பூ மின் முயங்கும் - தாமரைமலரில்தோன்றிய மின்னற்கொடிபோ
ன்றவனான திருமகன் வீற்றிருக்கப்பெற்ற, மணி - கௌஸ்தபமணியை
யணிந்த, மார்பா - திருமார்பையுடையவனே!—முகுந்தா - முகுந்தனே!—
அன்பரை - அன்புள்ள அடியார்களை, மயங்கும் - மாறிமாறிவருகின்ற, கரு-
கருப்பங்களில், பழகாது - பழகி மீண்டும்பிறப்படையாதபடி. ஆள் - அடி
மைகொள்ளுகின்ற, கண்ண - கிருஷ்ணனே!—தென் சோலை பொருப்பு
அழகா - தென்திருமாலிருஞ்சோலைமலை யழகனே!—நீயே புகல் - நீயே
(எனக்குச்) சரணம்; (எ - று.)

புயங்கம் - பழங்கம்; வளைந்த வளைந்த செல்வது, அல்லது மார்பால்
நகர்வது என்று காரணப்பொருள்படும். மயங்கும் - அறியாமைக்குக் கார
ணமால் (என்றுமாம். கரு - டடசொற்றிரிபு கண்ண - கண்ணோட்டம்[கரு
ணை] உடையவனே யென்றுமாம். எ - பிரிகிலையோடு தேற்றம். பூமின் -
பூமிப்பிராட்டியாகவுமாம்; பூ - பூமி, வடசொல் மின் - உடமவாகுபெயர்.

இது, மலரெண்ணும்வாய்பாட்டால்முடிந்திருவிக்கற்பேரரசைவேண்டிய.

[வண்ணவிருதுது.]

கஉ. நீயாகிலுஞ்சொல்லொண்தோ பிரிந்தேருநிட்நீருக்கந்தநெ
ட்டாலினிலையோர், பாயாகவிழிதுளு முகில்சோலைவெற்பிற்பசுநதே
ன்விருந்துண்கருந்தேனினரசே, மீயாகும்வெளிநாகம்வெண்பாலெ
னுந்தண்மேகங்களுரிபுள்ளிமீனஞ்செவ்வானம், வாயாகும்ரவிகான்ற
மாணிக்கமெயிரோமதியாலமறுமூச்சுவாடைக்கொழுந்தே.

(இ - ன்.) அந்தம் - அழகிய, நெடு - நீண்ட, ஆலின் இலை - ஆலமரத்
தின் இலை, ஓர் பாய ஆக - ஒப்பற்ற திருப்பள்ளிமெத்தையாம்படி, விழி
துஞ்சும் - (அதில்) திருக்கண்ணவந்தருளுகின்ற, முகில் - காளமேகம்போ
ன்ற கண்ணனது, சோலை வெற்பில் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, பசுந்
தேன் - குளிர்த்த மதுவை, விருந்து உண் - விருந்தணவாகக் கொண்டு
பருகுகின்ற, கருந் தேனின் அரசே - ஈரிய வண்டுகளுக்குத் தலைமையான
உயர்சாதிப்பெருவண்டே! மீ ஆகும் வெளி-மேலே பரவியிருக்கின்ற ஆகாய
வெளி, நாகம் - சர்ப்பமாகும்; வெள் பால் எனும் - வெண்மைநிறமமைந்
தன் என்னப்படுகிற, தண்மேகங்கள் - குளிர்த்த மேகங்கள், உரி - (அப்
பாம்பு) உரிக்கின்ற தோல்களாம்; மீனம்-நகூத்திரங்கள், புள்ளி - (அப்பாம்பின்)
பொறிகளாம்; செம் வானம் - செந்நிறமமைந்த வானம், வாய ஆகும்-
அதன்வாயாம்; ரவி - சூரியன், கான்ற மாணிக்கம் - (அந்நாகம்) வெளிவிடு
கின்ற மாணிக்கமென்னும் இரத்தினமாம்; மதியோ - சந்திரனே, எயிறு -
(அதன்) பல்லாம்; மறு - (அச்சந்திரனது நடுவினுள்ள) களங்கம், ஆலம் =

(அப்பல்லிற்பொருந்திய) விஷமாம்; லாடை கொழுந்து - வடக்கிவருந்து வருகிற இளங்காற்று, மூச்சு - (அந்நாகத்தின்) மூச்சாகும்; (இதனை),—பிரிந்து ஏகம்—ரிட்டோருக்கு - (என்னைப்)பிரிந்து சென்ற கொடிந்தன்மையுடையரான கணவர்க்கு, நீ ஆகிலும் - ரீயாவது, சொல் ஒணுதோ - சொல்லலாகாதோ? (எ - று.)

இது, தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி தன்காதல்நோயைத் தலைமகனுக்குச் சொல்லும்பொருட்டுத் தூதுபோய்வருமாறு வண்டை விடுத்தது.

கீழ்ப் பலவற்றைத் தூதுவிடுத்து அவையெல்லாம் தன் துன்பத்தைச் சொல்லாமல் வாளா சென்றமை தோன்ற, 'ரீயாகிலுஞ்சொல்லொணுதோ' என்றாள். மாணிக்கம் - மாணிக்கம். ஓ - உயர்வுசிறப்பு. வாடை - வடக்கிற் செல்வதெனத் தென்றலாகவுமாம். தலைவனைப்பிரிந்ததனைக்கு இளஞ்சந்திரனும் மந்திராருதமும் மேன்மேலுந் துன்பத்தை மூட்டுவதனால், இவ்வளங் கூறினாள். அந்த எனப் பிரித்துச் சுட்டாகவுமாம். பின்னிரண்டடியில் முற்றுநுவகவணி காண்க.

இது - பெருமபாலும் நான்காஞ்சீரும் எட்டாஞ்சீரும் மாசுநீர்களும், மற்றைஆறுங் காயசுநீர்களுமாகிய எண்ணீராசிரியவந்தம். (கஉ)

[இரங்கல்.]

கந கொழுநனைவிட்டாய்ப்புவைநிரைக்கின்றாய் வண்டிசையைக் குறித்தாய்கண்ணீர், விழுவதறையொன்றுமருந்தாதுகைப்பாபரிதழ் புலர்ந்தாய்வினையேன்போன்ற, பெழுண்டையுநதழுவினொருவிடை மலையில்வாழுகரிந்தரநீலசு, செழுமலையொப்பாரநாட்டில் திவண்டளவேகண்டளவேதேறினேனே

(இ - ள்.) எழு விடையும் தழுவி - எழு எருதுகையுந் தழுவி, ஒரு விடைமலையில் - ஒப்பற்ற விருட்குபகிரியில், வாழ் - வாழ்கின்ற, இந்நீர் மலம் செழு மலை ஒப்பார் - இந்நிரலீரத்தினையமாகிய செழுமையான மலை போன்றவராகிய. அழகர் - அழகரது, நாட்டில் - நாட்டிலேயுள்ள, வெந்தளவே - வெண்மையான முல்லைக்கொடியே!—(நீ), கொழுநனை விட்டாய் - கணவனைப் பிரிந்தாய் [கொழுநனை விட்டாய்-செழுமையான அரும்புகளை அரும்பினாய்]; பூவை நிரைக்கின்றாய் - பொலிவை இழக்கிறாய் [மலர்களை அணியணியாகப் பூக்கிறாய்]; வள் திசையை குறித்தாய் - அழகிய திக்கை நோக்குகிறாய் [வண்டு இசையை குறித்தாய் - வண்டுகளின் இசைப்பாட்டைப் பொருந்துகிறாய்]; கண் நீர் விழுவது அறாய் - கண்களினின்றும் நீர் தாழ்த்தாரையாகப் பெருகுவது நீங்காய் [கண் நீர் விழுவது அறாய் - தேன் பெருக்கு இடைவிடாமல் ஒழுகுவது நீங்காய்]; ஒன்றும் அருந்தாது கைப்பாய் - சிறிதும் உண்ணாமல் (எல்லாவண்ணவையும்) வெறுப்பாய் [ஒன்றும் அருந்தாது உகைப்பாய் - பொருந்திய அரிய பூந்தாதுகளை உதிர்ப்பாய்]; இதழ், புலர்ந்தாய் - உதடு உலரப்பெற்றாய் [பூவிதழ்கள் வாடப்பெற்றாய்]; (ஆதலால்), வினையேன் போன்றாய் - தீவினையையுடைய என்னைத்திருக்கின்றாய்; கண்டஅளவே - (உன்னைப்)பார்த்தமாத் திரத்திலே, தேறினேன் - (யான்) சிறிது துன்பத்திந்தேன்; (எ - று.)

என்னைவொத்தவருந்துபவர் எவருமில்லையென்று கணவனைப்பிரிந்ததனால் மிகவும் வருந்தியிருந்த யான், என்னைப்போன்றவன் நீ ஒருத்தி உளளாகக்கண்டு சிறிதுதேறினேனென்று, முல்லைக்கொடியையேநோக்கித் தலைவி இரங்கினாள். இங்கு, கேளாதது கேட்பதுபோலச் சொல்லப்பட்டன, மரபு வழுவமைதி. முன் இரண்டடி-செம்மொழியும் பிரிமொழியுமாக வந்த சிலேடைபற்றிய உவமையணி. அன்புள்ள கணவன் வருகிற திக்காதலால், வண்

திசை யென்றான். பூவை நிரைக்கின்றாய் - மலர்மாலையினை வாங்கியெயிறிஞர்
யென்றுமாம். கணவனைப் பிரிந்த வருத்தத்தால், 'வினையேன்' எனத் தன்
னை வெறுத்துக் கூறினான்.

எழுவோட தழுவிய கதை:—கண்ணன், நபயினைப்பிராட்டியைத்
திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்காக, அப்ளதத்தை கர்யாசல்கமாகக் குறி
த்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவில்கடமான எழெருதகனையும் எழு
திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவின் னென்பது.

இது - முதலநான்றிருந் காயசரீர்களும், மற்றைஇரண்டும் மாசரீர்
களு மாகிய அறுசீராசிரியலுந் தம்.

(கட)

[த வ ம]

கசு தேருதினமபோயெனவெழும்போனீர் சிறுதிழங்கைக்
கொண்டுபெருங்கிழங்கைக்கொண்டி, ரேருதபலஞ்சுவைத்தோர்பல
முங்காணீ ரிலைமேய்ந்தமபேறிலையெயிதுவோயோக, மாருதுசருகு
தின்றுசருகுபட்டா வாயுங்காந்தீர்வாயுமெனமானீ, ராருத்தியி
னிப்பிரதியேதும் மருந்தவாமேதவாமழகாககாட்டபடேரே

(இ - ள்.) (நீங்கள்) தேருது - (நங்கதி பெறும் உபாயத்தை நன்றாய்)
ஆராய்ந்தறியாமல், வனம் போய் - காட்டிற்சென்று வசித்து, யெனவன
மும் போனீர் - இளமைப்பருவமுந் தழுவீர்கள், சிறு கிழங்கைக் கொண்டு -
சிறிய கிழங்குகளையே (உணவுகளாகக்) கொண்டு, பெருங் கிழம் கைக்கொ
ண்டீர் - பெரிய முதமைப்பருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டீர்கள்; ஏருத பலம்
சுவைத்து - அதிகப்படாத [சிலபாகிய] பழங்களைப் புசித்து, ஓர் பலமும்
கானீர் - ஒருபயனையுந் கண்டீரில்லை; இலை மேய்ந்தம் - (விலங்குகள்போ
ல) இலையைத் தின்றும், பேறு இலையே - நங்கதிபெறுத வில்லையாயிற்றே;
இதுவோ யோசம் - இத்தாலே (உமது) யோகத்தின் தன்மை? மாருது -
விடாமல், சருகு தின்று - சருகுகளையே புசித்து, சருகு பட்டீர் - (உடம்பு) சரு
கானீர்கள்; வாயு நுகர்ந்தீர் - காற்றையே உணவாகக்கொண்டீர்கள்; வாயும்
மெனனம் ஆனீர் - வாயினாற் பேசாத விரத்ததையுந் கைக்கொண்டீர்கள்;
ஆருத - தணியாத, தீயில-பஞ்சாகரிமத்தியில, நித்பீர் - நித்பீர்கள்; தீயோ -
கொடியவர்களே! நம்-உமது அருந் தவமே தவம் - அருமையானதவமே தவ
மாம்! அழகர்க்கு ஆட்படேரே - அழகர்க்குத் தொண்டிபுண்டொழுங்குகள்.

பகவத்பிராப்திக்கு விரோதியான சரீரசம்பந்தாதிகளை அறுத்துக் கழி
த்து எம்பெருமானைப்பெறவேண்டுமென்று, 'தொன்னெறியேவெண்டுவார்
வீழ்கனியு முழிலையு, மென்னு ம்வையே நுகார் துடலந் தாம்வருந்தித், துன்
னு மிலைக்குரம்பைத் தஞ்சியும் - வெஞ்சுடரோன், மனனு மழல்துகர்தும்
வண்டடத்தி னுட்கிடந்த. மின்னனகோர் மன்னையராய்' என்கிறபடியே,
மனம் பொறிவழிபோகாமல் நின்றதொருட்டு, வனத்திற்சென்று, நீர்பருகி
யுந் காற்றுநுகர்த்து வனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை யுண்டும் விரதவக
ளால் உண்டிசருக்கலும், கோடைக்காலத்தில் வெயில்நிலையிலும் அக்கினி
மத்தியிலும் நின்றலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையிற் பாசி
யேற நின்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் வருந் துன்
பங்களைப் பொறுத்து, இவ்வாறு சரீரத்தை ஒறுத்து வருந்தல்வேண்டா;
அடியார்கள்பக்கல் மிக்க அருளுடையவராகிய எமது அழகரைச் சென்று
சேர்ந்து சகலவிரோதிகளும் போகப்பெறுவீர்க ளென்று பரோபதேசம்
பண்ணுகிறார்; 'காயோடு நீடுகளியுண்டு வீச கடுககால் நுகர்த்து கடுககால
மைந்து, தீயோடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுன்
வைத்து மெழ்பீர், * * * திலைத் திருசசித்திர கூடஞ் சென்று சேர்மின்க

ளே” என்றா திருமங்கையாழ்வாரும் இனி, ஏறாத பலம் - மரமேறிப் பறிக்காத [தானே உதிர்ந்த] பழ மென்றுமாம். இகழ்ச்சிதோன்ற, ‘மேய்ந்து’ என்றா. இலேயே, ஆட்பட்டே—ஏகாரங்கள் - இரக்கம். ஒகாரம் - இகழ்ச்சி பற்றிய வினா உபாயமறியாமையால் வீணாக உடம்பை அன்பில்லாமல் வருத்தாக்கிப்பற்றி, ‘தீயரே’ என்றா. ‘நாம அருந்தவமே தவம்’ என்றது, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; இனி, தவம் ஏது அயம் எனப் பிரித்தது, உமது தவம் என்ன பயன்படுமீ? வீணையாம் என்றமாம் வந்த எழுத்துக்களுக்குச் சொற்களும் மீண்டும் வந்தது - மடக்கு எனனுஞ் சொல்லண்.

இது - முதல் இரண்டு ஆறது சீர்களைக் காய்ச்சீர்களும், மற்றை என்னும் மாய்ச்சீர்களு மாகிய எண்ணீராசிரியாந்நீதம். (கச)

கரு. படவர வபபா விமாலைவகாராபபுமறைஅந
தடவரவசசிரதத நண்டையுமாராபபசசகடுதைதத
திடவரவசசதரெல்லாவிடுககளுநதிராததருந
கடவரவறிறககருதுமவரைககருதுமினே

(இ - ள்) படம் அரவம் பள்ளி - படத்தை யுடைய திருவனந்தாழ்வாளைப் படுக்கையாகவுடைய, மால் - திருமாலும்,--பழ மறையும் தடவர் - பழைய வேதங்களும் விடாமற பிள்தொடர்வும், வசசிரம் தண்டையும் ஆர்ப்ப - வைரக்கட்கள் இழைத்துச்செய்த தண்டையெனனுங் காலணிகளும் ஒலிக்கவும், சகடு உடைத்த-சகடாகரணை (த திருவடிகளால்) உடைத்தது அழித்த, திடம் வரவ - வலிமையின் வருகையையுடைய, அசசுதா - அசையுதென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய. அவன்காரா - அழகர், எல்லா இடக்கணும் - பிறவித்தனப்புக ளெல்லாயறறையும். தீர்த்து - போக்து, அருள்கடவா-(நமக்தியைக் கொடுத்த) அருளெய்யக்கடவா; (ஆதலால்). அவற்றை கருதமவரை - அயவெய்மெருமனது திருவடிகளையே தியானிக்கிற அடியார்களையே, கருதுமின - தியானியுங்கள், (ஈ - று)

பழமறை தடவர் என்றது - அருதியான வேதங்கள் இடைவிடாமல் துதிக்க யென்றபடி சகடு சகடம். ஒளி, திடவர் அ அசசுதர் எனப்பிரித்து-வலிமையையுடையவராகிய அந்தஅசுததொன்றும், அயறறைககரு துமவரை என்பதற்கு-அயவிடுககண்களை (த தீர்த்தருந், க கருதுகின்ற அய்வெய்மெருமான் யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம் அசயுதானை யடசொல்லுக்கு-அழிவில்லாதவரென்றும், தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவரை நமுகவிடாமற் காப்பவரென்றும் பொருள், இனி. அ சசுதா எனப்பிரித்து, அய (யசோதை) குமாநென்றும்பொருள்கொள்ளலாம். ‘கடவரவரை’ என்றும் பாடமுண்டு.

சகடு உடைத்த வரலாறு - உண்டியின் கீழ்ப் பள்ளிகொண்டிருந்த பூநிருஷ்ணன், ஒருகால அசசுக்கடவரில் கமஸஸைவையிட்ட அசரனெருவன் வந்து ஆயேசித்து மேலேவிழுந்து கொலல முயன்றதை யறிந்து, பாலுக்கு அழுதிற் பாய்வேயிலே தன்சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியருள், அயவடிகளால உடைபட்ட மாதகிரத்தில், அசசகடு திருப்பப்பட்டிக் கீழே விழுந்து அழிந்த தென்பதாம்.

இது, நிரையசை முதலதாகி வந்த கட்டளைக்கலத்துறை. (கரு)

[மேகங் தோது.]

கங. மன்னுமுகி லேசோலை வெறபழகர் வந்திலா
ருனனையெதிரா கண்டே னுயிரதரித்தே—னென்னா
வெருவவிரு தூதுமவா மேனிரிற முற்றும்
மருவவிரு தூதுபோய் வஃ.

(இ - ன்.) மின்னும் - மின்னுகின்ற, முகிலே - தானமேகமே! சோலை வெற்பு அழகர் - திருமாலிருஞ்சோலைமலை யழகர், வந்திலார் - (இன்னும்) [நீ வந்தபின்னும்] வந்தா ரில்லை; உன்னை எதிர் கண்டேன் - (யான்) உன்னை எதிரிலே கண்டு, உயிர தரித்தேன் - (நீங்குந்தன்மையதாயிருந்த) உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; (நீ), ஒன்றா் வெருவ - பகைவர் அஞ்சும்படி, விருது ஊதும் அவர் - வெற்றிக்கு அடையாளமாகத் (தமது பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கததை) ஊதுகின்ற அக்கண்ணபிரானது, மேனி நிறம் முற்றும் - திருமேனியின் திருநிறம் முழுபுதும. மருவ-பொருந தும்படி, இரு - தங்கியிரு; தூது போய் வா - (அவாபககல) தூதாகச சென்று (எனவருத்தத்தைச சொல்லி மீண்டு) வா; (எ - று.)

இது - கார்த்தவதில் மீண்டு வருவதாகக் காலவகுறித்துசென்ற தலைமகள் அக்காலமயந்தவளவிலுந் தானவாராக அதுவரையிலும் அவன் குறித்ததானே எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சற்றே ஆறியிருந்த தலைமகள், காலங் கடந்ததனால் அவ்வாற்றுறை மேன்மேலும் விஞ்சிப் பொருதுவளாய், இன்னது செய்வதென்று அறியாது திகைத்து அண்ணந்து வானத்தைநோக்கு மளவிலே, அவருசசெல்கின்ற மேகங்கள் கட்டபுலனாக, அவற்றைப்பார்க்கு மிடத்து அவை நிறம்முதலியவற்றால் எம்பெருமானுக்குப்போலியாய்வினா கக்கண்டு இவை நமக்கும்நமதுதலைவர்க்கும் இனியனவா மென்றுகொண்டு அவற்றைநோக்கி 'எனதுநிலைமைகளை எனதுதலைவரான திருமாலிருஞ் சோலைமலையழகர்பககல் சொல்லி அதற்கு அவர் அருளிச்செய்கிற மறமொழிகளைக் கேட்டு மீண்வெந்து எனக்குச்சொல்லுபாறு நீங்கள் தூதாகவேண்டுமீ' என்று அமமேகங்கள் விடுத்தது.

'உன்னை யெதிராகண்டே னுயிர தரித்தேன்' என்றது, மேகநதான் திருமாலினது திருமேனிறிதத்தை ஒத்தவாலும், தூதுபோய்த தன் துயரைத் தெரிவித்து வருத்தமுஏற துணையாயிருத்தவாலும் 'மீன்னு முகில்' என்றதனால், திருமாலினது திருமாலில் வீற்றிருக்குந் திருமகளுக்கு மின்னலை உவமையாக குறித்தபடி.

இது, நானென்னும் வாய்பாட்டாலமுடிந்த இந்நவகற்பநேரிகைவேண்பா.

[இரங்கல்.]

க௭. வாளுநதிகிரிபபடையுங்கதையுமவளையும்வளையுஞ்சிலையுமுனைவா ராளுங்குலபூதரனார்மலாமான்னனாள்பிரியாரெநநாள் வருவார் நீளுங்குழலீர்காமம்படுதீநெய்விட்டதுசானீர்பெய்ப்பனிரீர் வேளைங்கணையும்நிறகாமவர் தாமவெய்துவதுநதீயுதுவாதே

(இ - ன்.) வாளும் - (நார்த்தமென்னும்) வாளையும், திகிரி படையும் - (சுதர்ச்சமென்கிற) சுகராயுத்தத்தையும், கதையும் - (கௌமோதகி யென்கிற) கதையையும், வளையும் வளையும் - (வலம்புரியாக) வளைந்துள்ள (பாஞ்சஜந்ய மென்கிற) சங்கததையும், சிலையும் - (சாரங்கமென்னும்) வில்லையும், புனைவார் - (திருக்கைகளில்) தரிப்பவரும், —மலர் மான் அல்லாள்-தாமரை மலரில்வீற்றிருக்கின்ற (பார்வையில) மானபேடுபோன்ற திருமகளை, பிரியார் - (திருமார்பிலேயேபொருந்தி எப்பொழுதும்) பிரியாதிருக்கப்பெற்றவரும், ஆளும் குலபூதரனார் - (தாம் திருவுள்ளமுகத்து வசிக்குமிடமாககொண்டு) ஆளுகின்ற சிறந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலைய யுடையவருமாகிய நாயகர் [என்னைப் பிரிந்து சென்றவர்], எ நான் வருவார்-எப்பொழுது வருவாரோ? நீளும் குழலீர்-நீண்ட கூந்தலையுடைய தோழிமார்களே! நீர்-நீங்கள், பெய்- (எந்தாபத்தைப் போக்கும்படி என்மேலே) சொரிகின்ற, பனிரீர்-குளிரிந்த வாசனைநீர், காமம் படுதீ - காமவெடினையாகிய கொடிய நெருப்பில், நெய்

விட்டது காண் - (மேன்மேல் வளருவாறு நிரம்ப) நெய்யைச் சொரிந்தது போலும்; வேள் ஐவகணையும் - மன்மதனது பஞ்சபாணங்களும் [புவ்பகங்கள்], விற்றகு ஆம்-(அக்காமத்தியை எரிப்பதற்கு இட்ட) விற்றுகள்போலும்; அவர்தாம்வேய் ஊதுவதும்-அந்நாயகர் வேய்வகுழலைப் பிடித்துஊதுவதும்; தீ ஊதுவதே - இததீயை(த துருத்தியிட்டி)ஊதுவதுபோலும்; (எ -று.)

தலைவியது தாபத்தைத் தணிப்பதற்குத் தோழிமார்கள் தீதளஉபசாரமாகப் பணிநீர்பெய்தல் மலர்சொரிதல் முதலிய பரிசாரங்களைப்பெயல்வாஞ்செய்ய,அவை பயன்படாமல் தலைமகனபிரிந்துவாராததனாலுண்டான நோயை மேன்மேல் வளர்த்தது வருத்தத்தாலால், இவ்வாறு தலைமகன் தோழிமாணை நோக்கி இரங்கினான். மலர்மானன்னனைப் பிரியாதவ ராதலால், அவர் எந்நாள்வருவாரோ வென்று கவன்றான். பஞ்சாயுதங்களுள்ளும் பணகவரையழித்து அடியரைக காப்பதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவது திருவாழியே யாதலால், அதனைப்படை என்று சிறப்பித்துக் கூறினா; இனி, படையென்பதை மற்றை வான் முதலிய நான்கனோடுகூட்டுதலும் ஒன்று. வனையுமென வந்த இரண்டினுள், முன்னது - எதிர்காலப்பெயரெச்சம். புனைவானென்கிற சொல்லாற்றலால், அம்மைம்படைகளும் அசுரர்முகலியோரை அழிக்குங்காலத்தில் ஆயுத்கோடியிலேயாய் மற்றைக்காலங்களில் ஆபரண கோடியிலேயாய்த் திருமேனிகு அழகுசெய்ததிற்கு மென்றபடி. பூதரம் - பூமியைத்தாங்குவது என மலைக்குக் காரணப்பெயர். வேள் - ஆண் பெண்களுக்கு யேட்டையை [காமத்தை] யுண்டாக்குக ஈட்டமுருடைய ஈடவுள்; மன்மதன் அவனது ஐவகணை-மாமலா அசோகமலா தாமரைமலர் முல்லை மலர் நீலோற்பலமலர் என்பன.

இது, எல்லாச்சீரும் மாசுசீர்களாகிய எண்ணீராசிரியவண்ணநீர்த்தம்.

கடி. வேயினுணிரையழைத்துக்களிறழைக்கவோடி மென்பிடிக்காய்மான் பின்போய்விடைமலைமேலிருப்பீர், பேயின்மா முலைபருகு மச்சுதரேகேளீர் பின்னைக் குழைநனை பின்னைக்கென்னுமற, போய்வாசவன்றருவை வேரினெடுங்கொணர்ந்தீர் புதல்வனாதமக்குமுநதிபூவிருப்பென்றளித்தீர், தூயகோவியர்க்குமெலலனிதழ்கொடுத்தீர் நமபுநதொண்டன்முடிமேற்றானைச்சூட்டுவதுங்கடனே.

(இ - ள்.) வேயினால் - வேய்வகுழலின் ஒலியால், நிரை அழைத்து - (அங்குகுப் பரவியிருந்த) பசுக்கூட்டங்களை (ஒருங்கு திரளும்படி) அழைத்து, -களிறு அழைக்க-கஜேந்திராழ்வான் (ஆதிமூலமேயென்று) கூப்பிட, ஓடி-(மடுக்கரைக்கே)விரைந்துசென்று, -மெல் பிடிக்கு ஆய்-மென்மையான பெண்யானைபோன்ற நட்டையழுகையுடைய ஜானகிப்பிராட்டிக்காக, மான் பின் போய்-மாயமானின் [மாரீசனின்] பின்னேசென்று, -விடைமலைமேல் இருப்பீர் - விருஷபகிரியில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! பேயின் மா முலை பருகும் - (பூதனையென்னும்) பேய்மகளது பெரிய முலையை யுண்ட, அச்சுதரே-அச்சுதன்னென்னுந் திருநாமமுடையவரே! கேளீர்-யான் சொல்லும் விண்ணப்பத்தைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்டருள்வீராக; (நீர்), முன் நானே - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, பின்னைக்கு என்னுமல்-பின்னால் ஆகட்டிமென்று சொல்லிக் காலவினம்பஞ்செய்யாமல், போய் - உடனே வினாந்து சென்று, வாசவன் தருவை - இந்திரனது (நந்தனவனத்திலுள்ள) கற்பகவிருகத்தை, வேரினெடும் - வேரோடு, கொணர்ந்தீர் - கொண்டுவந்துகொடுத்தீர்; புதல்வனாற்றழக்கும் - புதலிராகிய பிரமதேவர்க்கும், உந்தி பூ - காரீகமலத்தை, இருப்பு என்று - இருப்பிடமாக, அளித்தீர் - கொடுத்தருளினீர்; அய கோவியர்க்கு-பரிசுத்தி

யையுடைய இடைப்பெண்களுக்கு, 'மெல்ல - மென்று சுவைக்கும்படி, இதழ் கொடுத்தீர் - அதரத்தைத் தந்தருளினீர்; நம்பும் தொண்டன் முடிமேல் - (உம்மையே சரணமாக) நம்பியிருக்கின்ற அடியவளுகிய எனது சிரசின்மேலே, தானே - (உமது) திருவுழமலர்களை, சூட்டுவதும் - வைத்திடுவதும், கடனே - (உமது) கடமையேயாம்; (எ - று.)

'மலைமேலிருப்பீர்' என்பதற்கு ஏற்ப, வேயும், சிரை களிறு பிடி மாள் விடை என்னும் விலங்குகளுக்கு உறிஞா. அ சூதரே என்றும் பிரிக்கலாம். இவருப் பின்னையெனக் குறித்தது - சுத்தியபாமையை.

முநதி பூ விருப்பென்று அளித்தார் என்ப பிரிப்பட்டு - முன்னே பூவை விருப்பமென்று கொடுத்தீர் என்றும். மெல்ல இதழ் கொடுத்தீர் என்பது - மென்மைடாகப் பூவிதழைக் கொடுத்தீரென்றும் பொருள்படுதலால், 'மனைவிக்கு மலர்மரத்தை வேரோடுங் கொணர்ந்துகொடுத்தது மகனுக்கு மலரை அளித்த மறறைத்தேவிமாராகரு மலரிதழைத் தந்தருளினீர், அடியவளுகிய எனக்கு அதன் தானே [நாளத்தை]யாயினுங் கொடுத்தல் கடனன்றோ? என்று சமதகாரந்தோன்றப் பிரார்த்தித்தபடி. முன் நானே பின்னைக்கு எனஎடுத்த, முன்னே நானேக்காகட்டும் பின்னாலாகட்டும் என்றுசொல்லாமல் என்றமாம். வாசவன் - (அஷ்ட)யசுகளுக்குத் தலைவன். கோவியர்க்குத் தனயன் - கண்ணன்பக்கவிலேயே கருததை யிருத்ததல். சூட்டுவது உம் கடன் [உமது கடமை] என்றும் பிரித்த உரைகலாம்.

பேயின்மாழலைபருகிய கலகை.—கமசனல் எயப்பட்ட பூதனையென்னும் ராகுசி நலபெண்ணுருவத்தோடு இாவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து ஆங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்து நஞ்சு தீற்றிய நூலையைக் கொடுத்ததுக் கொலல முயல், பகவானான அக்குழங்கை அவ்வரக்கியின நூலைகளைக் கைகளால்இறுசப்பிடித்தது அவ்ளாயிரோடு உறிஞசிப் பேரிரைசசலிட்டிக் கதறி விழுந்த இறகரும்படி செய்தது என்பதாம்.

தேவதநுவைக் கொண்டுந்து வாவத்த வாலாறு—கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவ்ளால் முன்னே கவர்ந்துபோகப்பட்ட இந்திரன்தாயான அதிதியினது குண்டலங்களை அவ்ளாகருக் கொடுப்பதற்காகப் பெரியதிருவடியின்மேல் சத்தியபாமையை உட்காருவித்தது தாடும்உட்கார்ந்துகொண்டு தேவலோகத்திற்குச் செல்ல அருகு இரதிராணி சுத்தியபாமைக்குப் பலஉபசாரங்களைச் செய்தும், தேவாககே உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப்பெண்ணாகிய இவ்ளாகருத் தகாத்தென்று சமாப்பிக்கவில்லையாதலின், அவன் அதனைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய்ச் சுவாயியைப்பார்த்தது 'பிராணநாயகனே! இந்தப்பாரிஜாதத்தருவையத் துவாரகைகருக் கொண்டு போகவேண்டும்' என்றதைக் கண்ணன் திருசசெவிசார்த்தி 'உடனே அந்த விருகூத்தை வேரோடுபெயர்த்ததுப் பெரியதிருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளி, இந்திராணி தாண்டிலிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இரதிராணிச் சகலதேவகைசந்யங்களுடன் சககராதத்தத்திலே பகைப்படுத்திப் பின்பு வணக்கின அவனபிரார்த்தனைப்படியே திருத்தவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து புறங்கடைத்தோட்டத்தில் நாட்டியருளினுரென்பதாம்.

இது - நான்கு எட்டாஞ்சீர்கள் மாசசீகரும், மறறை ஆறுவ காய்சசீர்களு மாகிய எண்ணீரா சீரியல்நுத்தம். (கஅ)

கக. கடதாரைருன்னுதவிபராசன்முன்னுவுக்கராசனுநதாபுநொடியூட்டே;வடமேருவுஞ்சோனைமழைமேகமுமபோலவருமாலலங்காரர்ப்திசேளீர், சட்கோபர்தம்பூடலெனவேபசுந்தேறல்தவழ்சா

ரல்சங்கீனுமணியாலே, திடராகம்ஞ்சீராதியோலிடுந் தூயதிருமா
லிருஞ்சோலைமலைதானே

(இ - ன்.) கடம் தாரை குன்றாத - மதநீர்ப்பெருக்குக் குடையாத்;
இபராசன் முன் - கஜேந்திராழ்வான்முன்னே, தாவு ககராசனும தாரும் -
தாவிப்பாய்கின்ற பெரியதிருவடியுந் தாழ்மாக, பொடியுடே - கைந்நொடிப்
பொழுதிருள்ளே, வடமேருவும் சோனை முழை மேகமும் போல் - வடக்கி
லுள்ள மகாமேருகிரியும் அதனமேற் பொருந்திய விடாப் பெருமழைபொழி
யுந் காளமேகமும்போல், வரும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, மால் அலங்காரர் -
பேரழகரது, பதி - (திருவுள்ளமுலந்த எழுந்தருளியிருக்கும்) திருப்பதி,
கேளா - (இன்னதென்று) கேட்டீராக; (அது), சடகோபர்தம் பாடல் என
வே - நம்மாழ்வாருடைய பாசரம்போலவே (யிகவும் இனிமையாக), பசந்
தேறல் தவீழ் - பசிய தேன்பெருக்குப் பாய்கின்ற, சாரல்-மலைசகாராலிலே,
சங்கு ஈனும் மணியாலே - சங்குகள் பெறுகின்ற முததாகளின் திரளால்,
திடர் ஆக - (இடையிடையே) மேடுபெய்படி, மஞ்சீரதி - சிலம்பாறு, ஒலி
ம - பேராவாரஞ் செய்துவருகின்ற. தூய - பரிசுத்தியையுடைய, திரு
மாலிருஞ்சோலைமலை தானே—; (எ - று.)

இச்செய்யுள் - ஊரீஎன்னுந் தனை யமைந்தது. இபராஜன் - யானை
க்கு அரசன், சிறந்ததை அரசு நென்றவ மரபு, டொன்மையான மேரு
மலை - சுவர்ணவாணரான கருடாழ்வானுக்கும், விடாமழை முகில் -
எம்பெருமானுக்கும் உவமை; “கருமுகில் தாமரைக்காடி பூத்தாநீ, திரு
சட ரிருபுத்த தேந்தி யேடவிழ், திருவொடும் பொலிய வோர்செம்பொற்
ருன்றின்மேல், வருவபோற் கலுழைமேல் வந்தா தோ ன் றி னீ ன்”,
“பொன்வரை யிழிவதோர் புயலின் பொற்புற, என்னையா னுடையவன்
தோள்கின் மெய்பிரான்” என்றார் கம்பரும் சோனைமழைமேகமன்றது-
கைம்மாறு கருதாமல் பெருங்கருணைமழையை இடைவிடாமற் பொழிபவ்
ரென்றது. கடம் - வடசொல் யானைக்கன்னத்தின் பெயர்; அதிலிருந்து
வழிகிற மதநீர்க்கு ஆகுபெயரீயிறு.

இது - முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீராக புளிமாநகாய்ச்சீர்களும்,
மறைமூன்றுத் தேமாநகாய்ச்சீர்களு மாகிய எழ்சீராசிரியசீர்ந்தவிந்தம்.

[வண்ணீவோது.]

20 மலையழகர் வண்டினமே வண்டுவரை யார்கா

ணிலைகொள் பொறியளியை நீங்கார்—தலைவரவ

ராழியுடை யாரும்குருண் டாறுகால் பேர்சுமந்தீர்

வாழிசெல் லாஞ்சொல்லா மால்.

(இ - ன்.) வண்டு இனமே - வண்டுக்கூட்டங்களை! மலை அழகர்-திரு
மாலிருஞ்சோலைமலை யழகர், வண்டு வரையார் காண் - வண்டுகளை நீங்கார்
[வன் துவரையார் காண் - பலவளமுமுள்ள துவாரகையில் எழுந்தருளியிருப்
பவர்காண்]; நிலை கொள் பொறி அளியை நீங்கார் - நிலைபொருந்திய புள்
ளிகளையுடைய வண்டை நீங்கார் [(மார்பை)நிலைத்திருக்கும் இடமாகக்
கொண்ட இலக்குமியிடத்து அன்பை நீங்கார்]; தலைவர் அவரீ - அந்நாயகர்,
ஆழி உடையார் - சக்கரமுடையவர்; உமக்கு - உங்களுக்கும், ஆறு கால்
உண்டு - ஆறுஅரங்களையுடைய சக்கரமுண்டு [ஆறுகால்கள் உண்டு]; பேர்
சுமந்தீர் - (அரிஎன்கிற அவ்வெம்பெருமானது) பேரைத் தரித்தீர்கள்; (ஆத
லால், அவ்வெம்பெருமானோடு ஒற்றுமைப்பட்டீர்கள்), வாழி-வாழ்வீராக;
செல்ல ஆம் - (நீங்கள் தடையில்லாமல் அவரிடத்துத் தூதுபோகலாம்; மீள்
சொல்ல ஆம் - (எனது) காமமயக்கத்தைச் சொல்லக்கூடும்; (எ - று.)

இது, தலைவி தன்னைத்தனைத் தலைவனிடம் வண்டுகளைத் துதுவிடுத்தது. சீலேடைபற்றிலந்த உவமையணி. துவரை - தவாரகா என்ற வடமொழியின் கிதைவு. அழகர்விஷயமாகப் பொருள்கொள்ளும்பொழுதும், வண்டி வரையார் எனவே பிரித்து - சங்கத்தை நீங்கா ரென்றுமாம். இனி, ஆழியுடையார் - அவர் கடலை (இருப்பிடமாக) உடையவர்; ஆறு கால் உண்டு - (உமக்கு அக்கடலித்போய்ச்சேருகின்ற)நதிகளும் வாய்க்கால்களும் உண்டு என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

இது, கீழ்க்கூறியது போன்ற இருவிதநீரேரிகைவேண்டி. (உ0)

உக. மாலாகுமவேளையினீலாசலமொத்துமாபறவை
மேலாகவந்தருள்வாயெங்கள் கோசலைமெய்வயிறெ
றலான திவிளிஞ்சேயாயுறங்கியசோதைகண்போற்
சேலாயெழுமழுகாருலபூதரச்சீதரனே

(இ - ள்.) எங்கள் - எங்களுடைய. கோசலை - கௌசல்யைப்பிராட்டியினது, மெய் - திருமேனியிலுள்ள, வயிறு என் - திருவயிறுகிய, ஆல்-ஆன தில் - ஆலிலையிலே, இளஞ் சேய் ஆய்-சிறிய குழந்தையாய், உறங்கி-(ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்) பள்ளிகொண்டிருந்து யசோதை கண்போல் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) யசோதைப்பிராட்டியினது கண்போலே யிருந்து, சேல் ஆய் எழும் - (முன்னே) மீனமாய்த் திருவவதரித்த, அழகர்-அழகனே! குலபூதரம் - சிறந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளிய, சீதரனே - திருமகனே (திருமாற்பில்) தரித்தவனே!—மால் ஆகும் வேளையில் - (யான்அந் திமதஷ்டியில்) திகைப்படையுங்காலத்தில், நீல அசலம் ஒத்த - இத்திரநீல மலைபோல, மா பறவை மேல ஆக - சிறந்த கருடப்புள்ளின்மேலேறி, வந்து அருள்வாய் - வந்து தரிசனத்தந்து பரமபதன கொடுத்தருள்வாயாக.

“சரணமாகுந் தனதா ளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானால் வைகுந்தை கொடுக்கும் பிரான்” ஆதலால், இவ்வாறு கூறினார்; “அப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். கோசலை - வடசொற்றிரிபு;(உத்தர)கோசலதேசத்தரசன் மகனென்று பொருள்: இவன், தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் பட்டமகிஷிகளுள் மூத்தவன். மகளிர்க்கு வயிறு ஆலிலைபோலிருத்தல். உத்தமலக்ஷணம்; இனி, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்கு வாழிடமாயிருத்தலால். வடபத்திராசமமான வயிறு என்றமாம்: “தன்கா தலன், வைகு மாலிலையன்ன வயிற்றினை” என்றார் கம்பரும்;இவ்வாறு வடமொழியுள் சாமுத்திரிகனுலாரும் போஜராஜனுல கூறுவர். யசோதை-நந்த கோபனமனைவி; கிருஷ்ணனை வளர்த்தவன். வயிறுபோன்ற ஆலிலை யென்றும், கண்போன்ற சேலா யென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. சீதரன் - ஸ்ரீதரன். வேளை - வேலானை வடமொழியின் லகரத்தக்கு ளகரம்போலி. இது, நேரசை முதலதாகிய கட்டளைக்காலித்துறை. (உக)

[அம் மானே.]

உஉ. சீதரராஞ் சோலைமலைச் செல்வரைமுன் சந்ததியா

மாத ரசோதை வளர்த்தனன்கா ணம்மானே

மாத ரசோதை வளர்த்தனனே யாமாநி

லாதர வில்லார்போ லடித்ததே னமமானே

யடித்ததொரு வன்மத்தா லல்லவோ வம்மானே.

(இ - ள்.) சீதரர் ஆம் - ஸ்ரீதரரென்னுந் திருநாமமுடைய,சோலைமலை செல்வரை-திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலுள்ள எல்லாச்செல்வர்களுமுடைய அழகரை, முன் - முன்னே [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மாதர் அசோதை - அன்புள்ள யசோதைப்பிராட்டி, சந்ததி ஆ-திருமகனாக வைத்துக்கொண்டு,

வளர்த்தனன் காண் - வளர்த்தான்; அம்மானை—; மாதா அசோதை வளர்த்தனனே ஆம் ஆகிலு— அவன் அவ்வாறு வளர்த்தாளானால், ஆதரவு இல்லார் போல் - அன்பில்லாதவர்கள் (அடிப்பது)போல, அடித்தது - (அக்குழந்தையை) அடித்தது, ஏன் - எதனால்? அம்மானை—; அடித்தது - (அவ்வாறு அவன்) அடித்தது, ஒரு வன்மதால் அல்லவோ - ஒரு கோபங்காரணமாக வன்றோ? அம்மானை—; (எ - மு.)

மூன்றாமவகையர் அம்மானையாடும்பொழுது பிரபந்தத்திலேவந்து தன்மையைப்பற்றி வார்த்தையாடுவது, அம்மானையென்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

வல் மததால் எனப் பிரித்து - வலியதொரு மத்தினு லன்றோ என்றும் பொருள் கொள்க.

இது - மாசடீருங் காய்சடீரும் விரவிய நான்கடிசுளால் தனித்துவந்து, ஈற்றடி எண்ணிராய் மிக்கு, ஏனையடிகள் நாற்றிராய் சிந்த கலித்தாழிகை.

உரு மானமாலழகர்பதிகனுற்றெட்டே மற்றவையாவுநுற்றெட்டே வளரகநந்தனநதமாமனையே வதைத்ததுமந்தமாமனையே, யேனமாயெடுத்ததெட்டுமாதரையே யிணங்கியதெட்டுமாதரையே யேற்றதுகயவர்க்குடையுமைவரையே யேந்தியகுடையுமைவரையே, யானை கூப்பிடுமுன்புகுமிடங்கரையே யன்றுகொன்றதுமிடங்கரையே யன்னையுகனகன்கைபொருநதுணை யண்டகோடிகள் பொருநதுணை, பானமுங்கரும்பேய்வனமுலைப்பாலே பயிற்சியும்வனமுலைப்பாலே பாயலுமரவுக்கரசனுலிலையே பரஞ்சுடரவனலாலிலையே.

(இ - ள்.) மானம் - பெருமையையுடைய, மால் அழகர் - மாலலங்காரரது; பதிகள் - திருப்பதிகள், தூற்று எட்டே - (திருவரங்கம் முதல் பரம்பதம் ஈராக) நூற்றெட்டேயாம்; மற்றவை யாவும் - மற்றதைதேவர்களின் தலங்களெல்லாம், தூல் தெட்டே - அந்தந்தசசமயநூல்களின் கூறிய வஞ்சனையேயாம்; வளா அகம் - (அழகர் கண்ணனாய்) வளர்ந்த இடம், நந்தன் - நந்தகோபனது, அந்தம் - அழகிய, மா - பெரிய, மனையே - திருமாளிகையேயாம்; வதைத்ததும் - கொன்றதும், அந்த மாமனையே - தன்மாமனையே அந்தக்கம்சனையே; எனம் ஆய் - வரகாவதாரமாய். எடுத்தது - (கோட்டாற் குத்தி) எடுத்தது, எட்டும் மா தரையே - அகப்பட்ட பெரிய பூமியையேயாம்; இணங்கியது - (திருஷ்ணாவதாரத்திற்)கூடிக்கலந்தது, எட்டு மாதரையே - (ருக்மிணி முதலிய) அவ்வுடமகிஷிகளையே; ஏற்றது - (அவ்வவதாரத்திற்) காப்பாற்றினது, கயவர்க்கு உடையும் - அற்பர்களாகிய துரியோதனதீயர்க்கு இடைந்தவருந்தின. ஐவரையே - பஞ்சபாண்டவர்களையே; ஏந்திய குடையும் - எடுத்தப் பிடித்த குடையும், வரையே - கறுத்த கோவர்த்தனமலையேயாம்; ஆனை கூப்பிடும் முன் - கஜேந்திரன் அழைத்ததற்குமுன்னமே, புகும் இடம் - விரைந்து சென்ற இடம், கரையே - மடுக்கரையேயாம்; அன்று கொன்றதும் - அப்பொழுது (சக்கரத்தால்)துணித்ததும், இடங்கரையே - முதுவையையே; அன்னையும் - தாயும் [பிறந்த இடமும்], கனகன் பொருள் துணை - இரணியனது கையினால் தட்டப்பட்ட ஸ்தம்பமே; அண்டகோடிகள் - எல்லா அண்டகோளங்களின் திரளும், பொருந்து ஊனே - தகுந்த உணவையாம்; பானமும் - குடித்ததும், கரும் பேய் வனம் முலை பாலே - கரிய [பெரிய] பூதனையென்னும் பேய்மகனது அழகிய முலையின் பாலையே; பயிற்சியும் - பயிற்றுவினையாடினதும், வனம் முலை பூல் ஏ - காடுங் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலத்தினிடத்தேயாம்; பாயலும் - படுக்கையும், அரவுக்கு அரசன்; நாகராஜனாகிய ஆகிசேஷனும், ஆல் இலையே - வடபத்திரமூமேயாம்; பரஞ்சுடர் - மேம்பட்ட

ஒளிவடிவமான கடவுள், அவன் அவால் - அவ்வழகரையேயல்லாமல், இலையே - வேறு இல்லையே; (எ - று.)—சுற்றேகாரம் - தேற்றம்.

நந்தன் அந்தளன்பிரித்து-சுட்டாக்கியும், மந்த மாமனை எனக்கொண்டு-மந்தபுத்திபுடைய மாம னென்றுமாம். கம்சன் - தேவகிக்கு உடன்பிறந்தவன்தலால், எண்ணனுக்கு மாமனாயினான். முல்லை - முலை என இடைக்குறைவிக்காரமாயிற்று; “முலையணிந்தமுதுவலான் முற்பாணி தருவாளோ” எனக் கவித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்திற்போல, முல்லைநிலம் - ஆயர்ப்பாடி.

ஏனமாள வரலாறு.—இரணியனது உடன்பிறந்தவனான இரணியாக்க னென்னும் கொடிய அசுரராசன் தன்வலிமையாற் பூயியைப் பாயரசு சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலிலழுழ்கிச் சென்றபோது, தேவர் முனி வர்முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மகாவராகருபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கொன்று பாதாளலோகத்தைச்சாரந்திருந்த பூயியை அவருந்நுறு கோட்டாற குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளின னென்பதாம்.

‘ஏந்தியதுடையும் மைவரையே’ என்றதன் விவரம்:—கிருஷ்ணவதாரத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களுல்லாருங்கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோறறை அவனுக்கிடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாருபமாய் அமுத்செய்தருள, அவ்விந்திரன பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவந்தத்தகமமுதலிய மேகங்களை எவித்தான விரும்பிமேய்த்துக்கொண்டபோகின்ற சூன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் தனக்கு இஷ்டமான ஆயர்க்கும் ஆய்சகிமார்க்குர் தீருகுதரும்படி கலமழையை எழுநாள் விடாதுபெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப்பிடித்துக் காத்தனன் என்பதாம்.

இஃது, அடிதோறும் தனித்தனியே வந்த இறுதிழ்ந்துமடக்கித்.

இது - முதல் மூன்று ஐந்த ஆறுஞ்சீர்கள் விளசசீர்களும், இரண்டு நான்கு ஏழாளுசீர்கள் மாசசீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃகிரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினாஞ்சீராசிரியவிருந்தம். (உரு)

உசு. இலையும்பசும்புலவாஞ்செஞ்சூட்டரவுமிடைச்சிமடித்தலையுஞ்சயனங்கொண்டரடியேன்மனத்தாமரையிலையுஞ்செயலொழித்திங்கிருந்தாலென்ன வாஞ்சனமா மலையுங்கடலுமபொருந்தமிழ்ச்சோலைமலையரசே

(இ - ன்.) அஞ்சனம் மா மலையும்-பெரிய மைம்மயமான மலையையும், கடலும் - கருகடலையும், பொரும் - ஒத்திருக்கின்ற, தமிழ் சோலைமலை அரசே - செந்தமிழ்வுழவுகும் நாட்டிலுள்ள திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவரான அழகரே!—இலையும் - ஆலிலையையும், பசும் புலஹம் - பசிய புல்லையும், செம் சூட்டு அரவும் - சிவந்த உச்சியையுடைய நாகத்தையும், இடைசகி மடித்தலையும் - யசோதையின் மடியிடத்தையும், சயனம் கொண்டீர் - பள்ளிகொள்ளுமிடமாகக் கொண்டீர்; (இவ்வாறு கொண்ட நீர்), அடியேன் மனம் தாமரையில் - அடியேனது உள்ளக்கமலத்திலும், அலையும் செயல் ஒழித்த - அலைகிறதொழிலப் போக்கி, இருந்தால்-ஹீற்றிருந்தால், என்ன - (உமக்கு) என்ன குறை உண்டாம்? (எ - று.)—இங்கு - அசை.

பசும்புல்லைச் சயனமாகக் கொண்ட ரென்றது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்லுதற்குக் கடலைக் கடக்கும்பொருட்டு வருணனை வழி வேண்டியபொழுது சமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பசயனத்திற்படுத்த ப்ராயோபவேசம்பண்ணினைத் தட்டிக்கொண்டு, இலையும் புலஹம் முதலியவற்றில்

சயனித்த நீர் அன்புள்ள எனது மனமுகிய மலரில் வந்து வற்றிருக்கலாகாதோ? என்று இரங்கின்படி.

இது - நிவரணசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (உசு)
[மறும்.]

2௫ அரசா தூதகவிஞர் தூதரயனொடுநது திக்கவே யைவர்தூத ராயனிததவழகாநாட்டின்மறவார்பாம, பரசிகரலதூதரும்பறப்பரெங்க ள்பேர்சொலிற் பயமிலாதுசெல்லமென்றுபயமிலோலைவைத்தனை, சரசமவாசியென்றுசொலவைசரணிதேடுகாவலர் தளமிணக்கமென் கிருய்சரநதொடுக்கவேணுமோ, சிரமிருக்கவேண்டி லுங்கடிருமுகங் கிழித்தெறி சேராபெண்ணையி னர்போசிறுரினிப்பொறாகளே.

(இ - ள்.) அரசா தூத - (எங்கள் பெண்ணை மணம்பேசுவந்த) அரச ரது தூதனே!—யாம் - நாங்கள், கவிஞர் தூதா - சந்தரமுர்திநாயனாது தூதராகிய பாமசிவனும், அயனெடும பிரமதேவனும், துதிகவே-இடை விடாமல் துதிக்கும்படி. ஐவர் தூதா ஆய் - பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் தூத ராகித் துரியோதனனிடஞ் சென்றுவந்து, அளித்த - (அவ்வைவரையுங்) காத்தருளின. அழகா - அழகாத், நாட்டில் - நாட்டிலுள்ள, மறவர் - மற வர்களாலேயும்; எங்கள் போ சொல்ல - எங்கள்பேரைச் சொன்னமாதிரித் தில், கால தூதரும் - யமதூதர்களும், (பயந்த), பரசி - துதித்தவிட்டு, பறப் பா - விரைந்தோடிப்போய்விடார்கள், (அநவனமிருக்க நீ, பயம் இலாது - சிறிதும் அச்சமில்லாமல், செல்லும் என்று - காரியசித்தியாமென்று, பயம் இல ஓலை - பயனில்லாத ஓலைசட்டை. யைத்தனை - கொண்டுவந்துவைத் தாய், சரசம் வாசி என்று - இனிமையாக வாசிப்பா பென்று, சொல்வை - சொல்லுகிறாய், சரணி தேடு-நல்வழியைத் தேடுகிற, காவலர்-அரக்கனது, தளம் - ஓலை, மூணக்கம் என்கிறாய் - பொருந்தியுளதென்று (நீ) சொல்லுகிறாய்; சரசம் தொடுக்க வேணுமோ - அம்பைப் பிரயோகிக்கவேண்டுமோ? சிரம் இருக்க வேண்டில் - உனதுலை அறுபடாதிருக்க விரும்புவாயானால், உங்கள் திருமுகம் கிழித்து எறி - (நீ கொண்டுவந்த) உங்கள் அரசனது திரு முகத்தை [ஓலையை] கிழித்து எறிந்துவிடு; சேரா - சேரநாட்டரசர்கள், பெண்ணை ஈவா - பெண்ணைக் கொடுப்பார்கள் [பனியோலையைக் கொடுப் பா]; (ஆதலால்), போ - (அக்கே) செல்வாய்; இனி-இனிமேல் (இவரு இருப் பாயானால்), சிறா - (எமது) சிறுவர்கள், பொறாகள் - பொறுக்கமாட்டார் கள் [உன்னை அழித்தேவிடுவார்கள்], (எ - று.)

தமதுமகளை மணம்பேசும்படி ஓரசரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனை நோக்கி மறவர்கள் மணம்மறுத்து அவ்வரசனை இகழ்ந்துப்பிரியதாகச் செய் யுளசெய்வது, மறம் என்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாய்; மறவர் - வேடர். சந்தஇன்பம் நோக்கி, பரசிகரல என வலி மிக்கவிலை. 'பரசிகரலதூ தர்' எனப் பாடவகொண்டு - யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற யமதூத ரென்றமாம். கா அலா தளம் - சோலையிற்பொருந்தியஓலையும்ஆம். மறவர் என்பதில் - படைவீர ரென்றும், வாசி என்பதில் - அம்பென்றும், தளம் என்பதில் - சேனையென்றும், சிரமிருக்கவேண்டில் என்பதில் - இன்னும்பல நாள்தாமதவேண்டுமானாலு வென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. ஓலையைத் திரு முகம் எனபதுமுகக்கலவழக்கு. சேரர் பெண்ணை யீவர் என்றது, சேரநாட் டில் பனை அதிகமாதலால்.

தமதுஆதமாவைத் தேவாதிதேவனுகிய திருமாலுக்கே அடிமையாகச் சமர்ப்பிக்கவிருந்த பாகவதர்களை நோக்கி மதார்தரஸ்தர் 'தேவதார்தரங்க ட்டு அடிமையாக வைப்பீர்' என்று தருபதேசஞ்செய்ய, அப்பாகவதர் அவர் களை இகழ்ந்துகூறியது, இஃசெப்பியுளின் ஊனாறுப்பொருள் [ஸ்வரூபதேசம்].

சிவனை 'கவிரூபநாதர்' என்றது" சுந்தரமூர்த்தநாயனார் திருவொற்றி யூரிலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வியுற்று அதிகங்கோபங்கொண்டிருந்த அவரது முதல்மனைவியாகிய பரவையார், நாயனார் தம்மிடம் வருதற்கு உடன்படாமல், "வந்தால் பிராணத்தியாகம் பண்ணுவேன்" என்றுசொல்ல,அதனை யறிந்த சுந்தரமூர்த்ததி பரமசிவனைத் தியானித்து, "பரவையாருடையண்டலேத் தீர்க்கத் தூதுசென்றருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச்சனைசெய்கின்ற ஒரு ஆதிசைவரது வடிவங்கொண்டும் தாமரத்தன்மையை அறிதற்கு ஏற்ற திருக்கோலத்தோடும் அர்த்தராத்திரியில் இருமுறை தூதுநடந்து சென்று சமாதானஞ்சொல்லி அவன்கொண்டகோபத்தைத் தணிவித்து நாயனாரை அவளிடத்துப் போம்படி அருள்செய்த வரலாற்றை உட்கொண்டு; "காதனேகவிருனேவநள்ளிருட்போதிற்சென்ற,தூதனே" என்றார்பிறரும்.

இது - ஏழாஞ்சீரும் ஏற்றுச்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றவையெல்லாம் மாச்சீர்களுமாய் வந்த பதினாறுதீராசிரியவிரந்தம். (உரு)

[இதுவும் அது.]

உக. பொறுபொறு தூதபசிபொறாய்முநதிபுனைசுருட்டோலையைத்தின்னு புரவலர்காதிற்சொருகுசந்திரிகைபுயனிற்றத்தழகர்சீபதியின், மறவரென்றறிந்துங்காரிகைகேட்டாய் மதமலோ வதுபுலவரைக்கேள் வயலிலேயரிவை சிலையிலேநாரி மரத்தினுமண்ணினும்பாணை, குறிதிகழ்தையல்பாணாபால் வஞ்சி குடக்கிணிர்கோதையுமாங்கே சூர்தின்மேற்குன்றாவிளமபிடிநல்லகுமரியுண்டடவியிலுடனே, நறுமணங்கூடுஞ்சோறுமுண்டோடு நவகையைப்பார்வினைமுகத்தின்ஞாலமேனீங்கள்வரலையேபடைத்தானரியொடுநதிரிவதுதிரமே.

(இ - ள்.) ஆத - தூதனே! பொறு பொறு - விரையாமலிரு விரையாமலிரு; பசி பொறாய் - பசியைப் பொறுக்கமாட்டாயாகில், முந்தி-முன்னே,புனை சுருட்டு ஒலையை - புதிதாகத்தோன்றிய சுருட்டப்படுகிற குருத்தோலையை [புனைசுருட்டு ஒலையை - பொருந்தாதயோசனையைச் செய்துகொண்டவந்த சீட்டை]; தின்னு - புசி; (அன்றியும்), சந்திரிகை - (நீகாண்டுவந்த) ஒலையை, புரவலா காதில் - (உனது) அரசர்களது காதிலே, சொருகு - கொண்டிபோய் அணியாய்; (நாயகன்), புயல் நிறத்த அழகர் - காளமேகம்போன்ற நீலநிறமுடைய அழகரது, சீர் பதியில் - சிறந்த திருமாலிருஞ்சோலைத்திருப்பதியிலேயுள்ள, மறவர் - மறவர்கள், என்றுஅறிந்தும் - என்று தெரிந்திருந்தும், (சிறிதும் அஞ்சாமல்), காரிகை கேட்டாய் - (எங்களைப்) பெண்கேட்டாய்; மதம் அலோ - (அவ்வாறுகேட்டது) செருக்கல்லவா? அது - அக்காரிகையை, புலகரை கேள் - தமிழ்ப்பண்டிதர்களைக் கேட்பாயாக; [அவர்களைக் கேட்டால் கிடைக்கு மென்றபடி];அரி - அரியப்பட்ட நெல் முதலிய பயிர்க்கதிர்கள்,வயலிலே-கழனிளநிலே(உண்டு); நாரி-நாணி, சிலையிலே - வில்லிலே(உண்டு); பாலை - சித்திரப்பதுமை, மரத்தினும் மண்ணினும்-மரத்தினாலும் மண்ணினாலுஞ் செய்யப்பட்டது கிடைக்கும்; குறி திகழ்தையல் - முறைப்படி பொருந்திய தைத்தலதொழில், பாணர்பால் - தையற்காரரிடத்தில் (ஆகும்);வஞ்சி - கருகூர், குடக்கினில்-மேற்கே (பொருந்தியது); கோதையும் - சேரராஜனும், ஆங்கே - மேற்கில் அக்கருகூரிலேயே(உள்ள); குன்ற இளம்பிடி-குறைவில்லாத இளைய பெணயானே, குன்றின்மேல் - மலையிலே (அகப்படும்); நல்ல குமரி - நல்ல பனைமரம், அடவியில் - காட்டில், உண்டு-; உடனே - அப்பனைமரத்துடனே, நறு மணம் கூடும் - நல்லவாசனைபெருந்திய, சோறும்-; உண்டு-; ஓடு -

(அங்கே)வினாந்துசெல்வாய்; நம் கையை-நமது கையின் கிறமையை, வினை முகத்தில் - போர்த்தொழிவிடத்தே, பார் - காண்பாய்; ஞாலமேல் - உலகத்தில். நீதகன் - வாஸையே படைத்தால் - இளம்பெண்ணையே பெறவிரும்பினால் [வால் பொருத்தப்பெற்றால்], நரியொடும் - நரிகளுடனே, திரிவது - (நாடுவிட்டுக் காட்டிதப்போய்த)திரிவது, திரமே - உறுதியானகாரியமாகும்.

பொறுபொறு-வெகுளியால் அடுக்கிற்று. புனைசுருட்டு-சதியாலோசனை. 'ஒலே' என்று காதணிக்கும், திருமுகச்சிட்டிக்கும் பெயராதலால், 'புரவலர் காதிற் சொருகு சந்திரிகை' எனப்பட்டது காரிகை. அரிவை, நாரி, பாவை, தையல், வஞ்சி, கோதை, பிடி, குமரி, நங்கை, யாலை என்பன - மகளிரது பெயராதலால், சிலேடைபற்றி, இவ்வாறு சமத்தாரத்தோன்றக் கூறினார். 'காரிகையைப் புலவரைக் கேள்' என்றத-யாப்பருங்கலக் காரிகையென்னுஞ் செய்யுளிலக்கணநூலைக் கருதி. நாரி - பெண்ணைக் குறிக்கும்போது வட சொல் பாவை, கோதை, பிடி இவை - பெண்ணை உணராததும்போது உவம வாகுபெயர் வஞ்சி - சேரனது ராஜதானி. சோறு என்றது, வைரமற்ற தான பனைமரத்திலுள்ள சோற்றியை. உடனே நறுமணங்கூட்டுஞ் சோறு முண்டு என்றதில் - காரிகைமுதலியன உள்ள புலவர் முதலிய இடங்கன்றி சென்றால் உடனே நல்லகலியாணை கைகூடும் ஆதலால், சோற்றைப் புசித்தது ஒடு என்றும் பொருள்படும் யாலை - பன்னிபண்டுவயதுப்பெண்; பாலா என்னும் உடசொல்லின் திரிபு. உண்டு என்னும் வினைமுற்றை அரிவைமுதலியவற்றுக்கும் பயனிலையாக ஆங்காங்குக் கூட்டிக்கொள்க. அலோ - அல்லவோ.

இத - இருபத்துமூன்றாவகவிபோன்ற பதினாறு திரவியவிருத்தம். (.)

• உஎ திரவிருப்பணிதாமத்திகிரியே செங்கைமேலணிதாமத்திகிரிபே; வரதாமொயம்புகுலவரவிருத்தமே வாங்கண்காலகைகுலவரவிருத்தமே, யுரமிசைக்கருமபன்னகமலையே யுறையுளுங்கரும்பன்னகமலையே, யரசருக்கிடமுத்தமரசுங்கமேயழகர்சேரிடமுத்தமரசுங்கமே

(ஆ - ன்.) திரம் இருப்பு - நலையாக இருக்கும்மாவது, ஆம் அதி கிரியே - அழகிதாகிய ஹஸ்திகிரியென்னும் பெருமாள்கோயிலாம்; செம் கைமேல் அணி - சிவந்த (வலது) திருக்கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பது, தாமம் திகிரியே - ஒளியையுடைய சக்கரத்தையே; வரதர் மொயம்பு - வரங்களைக் கொடுத்தருளுகிற எம்பெருமானது தோள்கள், குலம் வரம் விந்தமே - குலபருவதங்களுட் சிறந்தோங்கிய விர்தியமலையைப் போலும்; (அப்பெருமானது), வாய் கண் சால் கை - திருவாய் திருக்கண்கள் திருவடிகள் திருக்கைகள் என்கிற திருவயவயங்குகள், குலவு அரவிந்தமே - விளங்குகின்ற செந்தாமரைமலர்களையே போலும்; உரமிசை - (அவரது) திருமார்பில் (வீற்றிருப்பவன்), கரும்பு அன்ன கமலையே - கருப்புச் சாறு போன்ற (இன்சொற்களையுடைய) திருமகளேயாவன்; உறையுளும் (அவர்திருவுள்ளமுவந்து) எழுந்தருளியிருக்குமிடமும், கரும் பன்னகம் மலையே - பெரிய ஸோஷிகிரியென்னப்படுகிற திருவேங்கடமலையேயாம்; அரசருக்கு - அத்தலைவர்க்கு, இடம் - இடத்திருக்கையிற் பொருந்தவது, முத்து அமர் சங்கம் - முததுப்பொருந்திடமாகிய சங்கமேயாம்; அழகர் சேர் இடம் - அவ்வழகர் எழுந்தருளியிருக்குமிடம், உத்தமர் சங்கமே - சிறந்த புலவர்களுது தமிழ்ச்சங்கமேயாம்; (எ - று.)

விர்தம் - வடசொற்றிரிபு. பன்னகமலை - சேஷிகிரி; புரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவனுக்குப் பலவகைகளைக்கொரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே அப்பெருமான் இனிது எழுந்தருளியிருத்தற்கு மலையடிவமானது

ஹலம், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவிறுந்தொணரப்பட்ட மலை யாதலாலும், திருவேங்கடத்திற்கு 'சேஷக்கிரி' என்று பெயர் வந்தது. கமலை - தாமரையில் வீற்றிருப்பவள்.

இஃது, அடிதோறும் தனித்தனியே வந்த இறுதீழற்றாமடகீது.

இது கட்டளைக்கல்ப்பா; இலக்கணம் ஏழாங்கவியிற் கூறப்பட்டது.

உ.அ. மேகங்கடன் மணிகாளிந்திபூவைமென்காவிக்கண்மை
மாகந்தொடுபச்சைநின்னுருக்காட்டமனங்குளிர்ந்தேன்
சோகந்தவிரந்தனென்மாலிருஞ்சோலைச்சுருமபுசெய்த
யோகந்திகழுகாவவைவாழியொளிசிறந்தே.

(இ - ள்.) மாலிருஞ்சோலை சுரும்பு - திருமாலிருஞ்சோலைமலை. செய்து - யோகம் - தவத்தால், திகழ் - (அதில்) எழுந்தருளி விளங்குகின்ற, அழகா - அழகனே! மேகம் - கடல் - மணி - நீலரத்தினம், காளிந்தி - யமுனைநதி, பூவை - காயாமலர், மெல் காலி - மெல்லிய நீலோற்பலமலர், கண்மை - கண்ணிலிடப்படுகிற அஞ்சனம், மா கம் தொடு பச்சை - பெரிய வானுலகத்தையளாவிய (தமாலமெனப்படுகிற) பச்சிலைமரம், (என்கிற இவை யெல்லாம்), நின் உரு காட்ட - உனது திருமேனிலிறத்ததைக் காண்பிக்க (க் கண்டு), மனம குளிர்ந்தேன் - மனத்தில் தாபமநீங்கிக் குளிர்ச்சியடைந்து, சோகம் தவிரந்தனென் - துன்பம் நீங்கப்பெற்றேன்; அனை - (உனது உருவைக்காட்டி என் துன்பத்தண்டத்த) அம்மேகம்முதலியவை, ஒளி சிறந்து - விளக்கம் மிகுந்த, வாழி - (கீழே) வாழ்வனவாக; (எ - று.)

காளிந்தி-களிந்தமென்னும் மலையினின்றும் தோன்றியது; அதன்கிறம் கருமை. கண்மை எனப் பிரித்து, கண்-கருவண்டாகவுமாம். வாழி-வாழிய வென்னும் வியங்கோளமுற்றின் சுற்றுலயாமெய் கெட்டது.

இது, கீழ்க்கூறியதுபோன்ற கட்டளைக்கல்பத்துறை. (உ.அ)

உ.க. சிறந்துன் பதந்தொழுவார் சேவடி தொழாம
விறந்தும் பிறந்து மிரைக்கே—பறந்து
மிகவேசற் றேனிடப வெற்பா வசோதை
மகவேசற் றேகடைக்கண் வை.

(இ - ள்.) இடப வெற்பா - திருமாலிருஞ்சோலைமலையுடையவனே! அசோதை மகவே - யசோதையினவருமானே!—சிறந்த (எல்லாத் தேவரினும்) மேற்பட்ட, உன் - உனது, பதம் - திருவடிகளை, தொழுவார் - வணங்குகின்ற பாகவதர்களது, சே அடி - சிவந்த திருவடிகளை, தொழாமல் - வணக்கி நற்கதிபெறாமல், இறந்தும்—, பிறந்தும் - பலபிறப்புப் பிறந்தும், இரைக்கே பறந்தும் - உணவுக்காகவே அலைந்தும், மிக எசற்றேன் - மிகவுந் துன்பப்பட்டேன்: (இனி என்பக்கல்), சற்றே கடைக்கண் வை-சிறிது கடாக்கம் வைத்தருள்வாயாக; (எ - று.)

எசற்றேன், எசறு - பகுதி; இது - 'அழுக்கறு' என்பதுபோல ஒரு சொல் சிறந்துன் - விகாரம்.

இது, நான்என்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இறுவ்கற்ப நேரிகை வெண்பா. (உ.க)

ந.0. வைக்குமிடத்தன் புவையாமாந்தர்காளம்மறலிகளையறி
யிரோவருமேநானே, தக்ககதைபுகுமேறுங்குணமும்போமேசரமும்
போமேயெடுத்ததுவும்போமே, தக்ககிலவேறிக்கணமேசோலைவெற்
பிழ்சிதரசஞ்சிவிதனைத்தேடிக்கொள்ளுந், துக்கமறுநமனோடததூரப்
பிரயாசர்க்குந்தோற்றிமடிராருகா லுந்தோற்றிடரே.

(இ - ன்.) வைக்கும் இடத்து - அன்பு வைக்கவேண்டுமிடமாகிய எம் பெருமானிடத்தில், அன்பு வையா - அன்பை வைக்காத, மாந்தர்கான்-மனிதர்களே!—அ மறவி கதை - அந்தயமனது வரலாற்றை, அறியீரோ - அறியாதவர்களோ (நீங்கள்? (என்னவென்றால்),—நாளை வருமே - (அவன்) நாளைக்கே வருவான்; தக்க கதை புருமே - பொருந்திய அவ்வுது (கால) தண்டாயுதம் வந்து கிட்டமே; நம் குணமும் போமே - உங்கள் குணங்களும் போய்விடுமே; சரமும் போமே - சகாசகடையும் போய்விடுமே; எடுத்த தனுவும் போமே-எடுத்ததுப்பிறந்த உடம்பும் போய்விடுமே; வேறு தீர்க்கு இலை - (அவனையல்லாமல்) வேறே கதிபெறும் உபாய பில்லை; இ கணமே - இப்பொழுதே, சோலை வெற்பில் - சோலைமலையிலுள்ள, சீதா சஞ்சீவிதனை - திருமகளை (த திருமார்பில்) தாங்கிய திருமாலாகிய ஸஞ்சீவியருகதை, தேடிக்கொள்ளும் - தேடிவைத்துக்கொள்ளுங்கள்; (வைத்துக்கொண்டால்), தக்கம் அறம் - (பிறவித) துன்பம் நீங்கும்; நமன் ஓட - யமன் (உங்களைக் கண்டு அஞ்சி) ஓடும்படி, தரப்பீர் - தரத்திலிவீர்கள்; யார்க்கும் தோற்றிடர்-எவர்க்குத் தோல்வியடைந்து பின்னிடமாட்டீர்கள்; ஒருகாலும் தோற்றிடர் - இனி ஒருபொழுதும் பிறக்கமாட்டீர்கள்; (எ - று.)

இரண்டாமடியில் - காலனது கதை வருமே, அதுக்கு முன்னிற்கமாட்டாமல், உங்களது குணமும் [வில்லின்நாணு] போமே, சரமும் [அம்பும்] போமே, எடுத்த தனுவும் [வில்லும்] போமே என்னும் பொருளுக் தொனிக்க வைத்தது - கவிசாத்திரியம். சஞ்சீவி - மாணத்தைப் போக்கிப் பிழைப்பைக் கொடுப்பதொரு மருந்து எம்பெருமானது அடியார்களைக் கண்டனா தீரத்தில் யமனும் அவன்துதர்களும் வந்து வணங்கிப் போய்விடுவ ஞாதலாலும், அவ்வுடியவர் பிறப்பற்று முததிபெறுவ ராதலாலும், இங்கனங் கூறியது. தோற்றிடர் என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள்—முன்னதில், தோல் - பகுதி; பின்னதில், தோன்று - பகுதி. “சென்றநா ளெல்லாஞ் சிறுவிரல் வைத்தெண்ணலாம், நின்றநாள் யார்க்கு முணர்வரிது” ஆதலால், ‘வருமே நாளை’ என்றார். நாளை என்றது - எதிர்காலத்தை யுணர்த்தவந்த தோர் குறிப்புச்சொல்.

இது, பதினென்காவ கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிருந்தம். (௩௦)

௩௧ தோற்றும்பொய்கைவிடாதாரருவியுருதுலங்கவிட்டவர் சோலைவெற்பார்சநதச், சேற்றுமொய்ப்ப ரிவாக்கரிதோ நமதிருக்குளக்குறைதீர்ப்பதுமாவலி, யூற்றுநீரினிதென்றே குடங்கைகொண்டிற்றநாவுங்கொருகால விண்ணுச்சிகண், டாற்றுநீரநததிங்கொருகாலுலகளாதுபோகமனைததுங்கொடுத்தேத

(இ - ன்.) தோற்றும் - பொருந்திய, பொய் - பொய்யை [மாயையை], கைவிடாதார் - நீங்காதவரும், அருவியும் - சிலம்பாற்றருவியை, துலங்க - , தெளிவாக, விட்டவர்-பாய்ந்தொழுக விட்டவரும், சோலைவெற்பார்-சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், சந்தம் சேறு மொய்ப்பார் - சந்தனக்குழம்பை யணிந்த திருத்தோள்களையுடையவருமாகிய, இவர்க்கு - இவ்வழகர்க்கு, நம - நம்முடைய, திருக்கு உளம் குறை தீர்ப்பது - மாறுபாட்டையுடைய மனத்தின் குறையை நீக்கியருள்வது, அரிதோ - அருமையானதோ? [அன்றென்றபடி]; (அவர்), மாவலி-மகாபலிசகரவர்த்தியே! இனிது-இனிமையாக, நீர் ஊற்று - (கையில்) நீர்த்தாரையை வார்த்து (மூவுடிமண்) தத்தஞ்செய், என்றே - என்று சொல்லி, குடங் - - - - - அகங்கையில், கொ - - - - - (அவன்வார்த்த நீரை) ஏற்றுக்கொண்டு, உற்ற நான் - பொருந்திய காலத்தில், அங்கு - அவ்விடத்தில், ஒரு கால் - ஒருதிருவடி, - - - - - உச்சி

அழகர்கலம்பகம்

கண்டு - ஆகாயத்தின் மேல்முகட்டை யடைந்து, ஆறு நீர் - கங்காநதியின் தீர்த்தத்தை, தந்தது - கொடுத்தது; இவரு - இவ்விடத்தில், 'ஒரு கால் - மற்றொரு திருவடி, உலகு அளந்து - நிலவுலகத்தை அளவிட்டு, போகம் அனைதும் - சகல பாக்கியங்களையும், கொடுத்தது—; (எ - று.)

மாவலி - வடசொற்றிரிபு. திருமால் உலகமளந்தகாலத்துச் சத்திய லோகத்தை அளாவிச்சென்ற அவரது வலத்திருவடியைக் கண்டு பிரமதே வன் தன்னைக்கமண்டலதீர்த்தத்தைக்கொண்டு திருவடிவிளக்கின நீர், கங்காநதியாய்ப் பெருகியதாதலால், 'அங்கொருகால் விண்ணுச்சிகண்ட டாற்று நீர் தந்தது' என்றார். இக்கலியில், தோன்றிய பொய்கையை [தடாகத்தை] விடாதவரும், அருவியைத் துலங்கவிட்டவரும், சோலையையுடைய வெர்பி லுள்ளவரும், அழகிபு சேற்றின்வலியையுடையவரு மாகிய துவர்க்கு நம்முடைய திருக்குளத்தின் குறையைத் தீர்ப்பது அரிதாமோ? ஊரறிந் நீர் இனியதென்று குடத்தைக்கையிறகொண்டு சென்ற பொழுதில் அவருடைய இருவாய்க்கால்களுள் ஒருகால் வெகுதூரம்பரவி ஆற்றநீரைப் பாயும்படி கொணர்ந்தது; மற்றொருகால் உலகமுழுதும்பரவிப் பலவிளைவுகளையும் பூர்ணமாகக்கொடுத்தது என்னும் பொருளுந் தோன்ற வைத்தது, கவிசாது ரியம். நம என்பதில், அ - சாரியையென்றாயினும், ஆற்றனுருபென்றாயி னுறு கொள்க.

இது, கட்டளைக்கலப்பா; இலக்கணம் எழாங்கலியிற் காண்க. (நக)

௩௩ கொடுக்கின்ற செங்கையழகனை ன்றோதுங்குழகன்வெய்யோ
னெடுக்கின்ற சக்கரத்தேரோடிலங்குமிடபவெறபி
லடுக்கின்றவாயிரம்பேரோகிரணமஞ்ஞானவிறு
ட்டிக்கின்றவருமுண்டோபனிகாண்புன்சமயங்களை.

(இ - ள்.) கொடுக்கின்ற - (வரங்களை) அருள்செய்கின்ற, செம்மை - சிவந்ததிருக்கையையுடைய, அழகன் என்று ஒத்தும் - அழகமென்றுசொல்ல ப்படுகிற, குழகன் வெய்யோன் - இளஞ்சூரியன், இடப வெற்பில்-விருஷப கிரியிலே, எடுக்கின்ற சக்கரம் தேரோடு - (தன்னைத்)தாருகுகின் ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய தேருடனே [எடுக்கின்ற சக்கரத்து ஏரோடு - கையிலே ந்திய சக்கராயுதத்தின் அழகுடனே], இலங்கும்-விளங்குவான்; அடுக்கின்ற - பொருந்திய, ஆயிரம் பேரோ - (அவனது) ஸஹஸ்ரநாமங்களே, கிரணம் - ஆயிரங் கிரணங்களாம்; அஞ்ஞானம் இருந் தடுக்கின்றவரும் உண்டோ - அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தை அழிக்கிறவா (அவ்வுழகனையென்றி)வேறே யாராவது உண்டோ? [இல்லை]; புல் சமயங்கள் - மறை அறபமதங்களுள் லாம், பனி காண் - (சூரியகிரணத்தின்முன்) பனிபோல (அவன் திருநாமத் தின் மகிமைக்கு முன்னே இருந்தஇடந் தெரியாமல்) அழியும்; (எ - று.)

முற்றுநுவகவணி; சக்கரத்தேரோடுஎன்கிற பீர்மோழிச்சீலையென
அங்கமாகப் பெற்றுவந்தது. அழகர் கையிலுள்ள இயற்கைச்சிவப்பை அடியார்த்து எடுத்துஎடுத்தது தானஞ்செய்வதனால் வந்ததாகக் குறிப்பார் போல, 'கொடுக்கின்றசெங்கை' என்றார். வெய்யோன்-வெப்பமுடையவன்.

இது, மீரையசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (நஉ)

௩௩. சமையமெனமுதுகடவுகடவியுயிர்கடறுவியரு சமுனுமொ ருதிரணயிவனே, யமையுமெனவுழுவும் யமபடருமொருமசகமெழு தயனுமவரளவுநமர்காள், கமையுரக்கிரியிறைவர் கரிகிரியில்வரதர் வளர்கமலைதனகிரியையகலா, ரிமையகிரி ரசதகிரி கனக்கிரி பரவுநம திடபகிரியுழகர்துணையே.

(இ - ன்.) நமர்கான் - நம்மவர்களை! - (சிலதலைத்) பொறுக்குந் தன்மையையுடைய, உரக கிரி - சேவகாசலமென்கிற திருவேங்கடமலைக்கு, இறைவர்-தலைவரும், - கரிகிரியில் - ஹஸ்திகிரியென்கிற கச்சிதகிருப்பதியி லெழுந்தருளிய, வரதர் - வரதரென்னுந் திருநாமமுடையவரும், - வளர் - மேன்மேற புரித்துவளாகிற, கமலை தனம் கிரியை - திருமகனது ஸ்தனங்க ளாகிய மலைகளே, அகலார் - விட்டுநீங்காதவரும், - இமையகிரி - பனிமலையான ஹிமவதபர்வதமும், ரசதகிரி-வெள்ளிமலையான கைலாசபர்வதமும், கனககிரி-பொன்மலையான மேருபர்வதமும், பரவம்-புகழும்படியான, இடப கிரி - வீருஷபகிரியென்கிற சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற, நமது அழகர் - நமமுடைய அழகப்பிரானே, துணை-நலவ துணையவர்; (அவரைத் துணையாகப்பற்றினவாகட்டு), - சமையம் என - (இதுதான்) தக்ககாலம் [அந் திமகாலம்] என்று, முது கடவு கடவி - பழமையாகவுள்ள (தன்வாகனமாகிய) ஒருமைக்கடாயை ஏறிச்செலுத்திக்கொண்டு, உயிர் கறுவி வரும் - உயி ரின்மேல் கறுவைவைத்து வருகிற, சமனும் யமனும், ஒரு திரணம் - ஒரு தரும்புக்கு ஒப்பாவன; இவனே அமையும் என - இவன்தான் கொண்டு போதற்கு ஏற்றவன் என்று, உழலும் - (ஆங்காங்குத்) திரிகிற, யம படரும் - யமனாதர்களும், ஒரு மசகம் - ஒரு கொசுப்போலவர்; எழுது அயனும் - விதி தது எழுதகிற பிரமனும், அவா அளவு - அயயமனும் யமனாதரும் போல அலக்யமாக எண்ணத்தக்கவனே, (எ - று)

ஸமயம் - சமையமென விகாரம். கடா என்னுந் குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகி உகரமேற்று, கடவுளென நின்றது. மலையையுடையவால் இமயகிரியையும், உருத்திரமூர்த்திக்கு இருப்பிடமாகலாலரஜதகிரியையும், மறறைந்தேவர் களெல்லாம் பொருந்தியிடமாதலால் கனககிரியையும் எடுத்ததுக்கூறினார்.

இதில் ஒவ்வொரு அடியிலும் ஈற்றுநெட்டெழுத்து ஒன்று ஒழிய மறறை உயிர்மெய்யெழுத்துக்களெல்லாம் குற்றெழுத்தாகவே வந்தது, சொல்லணி; இடயிடையேயுந் ஐகாரங்கள் நெட்டெழுத்தாயினும் மாத்திரைகுறைந்து நின்றஐகாரக்குறுக்கமாதலாலு குற்றெழுத்தோடொப்பவே எண்ணப்படும்.

இது - பெரும்பாலும் முதலேந்தம் கருவிளங்காய்ச சோகனும், மற்றிர ண்டும் புளிமாசசீர்களுமாகிய எழுதீராசிரியவண்ணவந்தம். (நட.)

நசு துணையென்றுவந்தேமெம்மைததொடாநதுமாலாக்கிக்கொண் யண்பென்றுநாகமீநதாயாங்கருடணவிடேமா [டா

லிணையொன் றுமில்லாய்நல்லாய்ச்சாவேசபுலனுஞ்

சுணையென்றவழகாவெண்ணெய்க்களவனே துளவினானே.

(இ - ன்.) இணை ஒன்றும் இல்லாய் - ஒப்புமை சிறிதும்இல்லாதவனே! நல்லாய - நறகுணமுடையவனே! ஈச - கடவுளே! சர்வ ஈச - எல்லாவற் றுக்குந் தலைவனே! புல்லும் சுணை என்ற - பொருந்திய ஊறறு என்னும்படி, மேன்மேற சரக்கின்ற, அழகா - அழகனே! வெண்ணெய் களவனே - (கிரு வ்ணுவதாரத்தில்) வெண்ணெயைக் களவுசெய்து உண்டவனே! துளவினா னே - திருத்தழாய்மாலையையுடையவனே! - துணை என்று - (கீயே எங் கடக்குத்) துணையென்று, வந்தேம் - (நாகங்கள்)வந்து (உண்ண) அடைந்தோம்; எமமை - எவகளை, (ஈ), தொடர்ந்து - பிந்தொடர்ந்து, மால் ஆக்கிக்கொ ண்டாய் - (உண்ணப்போலவே) திருமாலாகும்படி செய்து ஸாரூப்ய மளித் தாய் [உன்னிடத்தில் பேரன்பு வைக்கும்படி செய்தாய்]; அணை என்று நா கம் ஈந்தாய் - சேரென்று சொல்லி மேலுலகத்தைக் கொடுத்தருளினாய் [சயனமென்று சொல்லி ஆதிசேஷனைக் கொடுத்தாய்]; ஆங்கு அருந்தனை விடேம் - அம்முத்தியுலகத்துக்குக் காரணமான (உனது) திருவருளை நான்

கள் கைவிடோம் [யாம் கருடனை விடேம் - நாங்கள் (உனக்குவாகணமான) கருடனை விடமாட்டோம்]; (எ - று.)

சுனை - சுணையென எதுகைநோக்கி விகாரமாயிற்று.

இது, நான்காவது கவி போன்ற அறுநீராசிரியவிரந்தம்.

(௩௪)

[காஃ.]

௩௫. துளவழகர்கலக்கவரவஞ்சலிக்குங்காலந்தொனித்திழுகள் கலக்கவரவஞ்சலிக்குங்காலம், வளமலிவெற்பருகுகருமஞ்சாருங்காலம்வாடையுயிர்பருகுகருமஞ்சாருங்காலம், களிற்றுளாச்சிலையருவியம்புதைக்குங்காலம் காயமுறுஞ் சிலையருவியம்புதைக்குங்காலம், தளவமளிபாடரப்பூச்செறியுங்காலம் தளவமளிபாடரப்பூச்செறியுங்காலம்.

(இ - ன்.) துளவு - திருத்தழாய்மாலையையுடைய, அழகர்—, கலக்கவர - (எண்ணத்) தழுவவரும்படி, அஞ்சலிக்கும் - (யான் அவரைக்)கைகூப்பித் தொழுகின்ற, காலம்—; இழிகள்—, தொனித்து - பேரொலிசெய்து, கலக்க - கலவச்செய்வதனால், அரவம் - சர்ப்பங்கள், சலிக்கும் - அஞ்சி நடுங்குகின்ற, காலம்—; வளம் - மலி - பலவளப்பங்களும் நிரம்பிய, வெற்பு அருகு - மலைப்பக்கத்திலே, கரு மஞ்ச - கரிய நீர்கொண்ட மேகங்கள், ஆரும் - வந்தபொருந்துகிற, காலம்—; வாடை - வடகாற்று, உயிர் பருகு - (எனது) உயிரை உண்ணுகிற [மரணவேதனைப்படுத்துகிற], கருமம் - தொழில், சாரும் - பொருந்துகிற, காலம்—; களிற்று உருள - யானைகள்உருளும்படி, சிலை அருவி-மலையினின்றும்பெருகுகிற அருவி, அம்பு உதைக்கும்-சுவத்தை(மிகுதியாகவும் வேகமாகவும்)பெருக்குகின்ற, காலம்—; உறும்-பொருந்திய, சிலை-(மண்மதனது) கருப்புவில்லினால், அருவி-எய்து விடப்பட்டு, அம்பு-புஷ்பபாணங்கள், காயம் - (என்) உடம்பு முழுவதிலும், தைக்கும் - தைக்கிற, காலம்—; தளவம்-முல்லைச்செடி. அளி பாடு ஈரம் பூ-வண்ணென்பாட்டு பெற்ற ருளிர்ந்த மலர்கள், செறியும் - பூத்திராரம்பப்பெறுகின்ற, காலம்—; (யான்), தளம் அமளி - பூவிதழ்களாலாகிய பக்கையையும், பாடரம் பூச்சு-சந்தனம் பூசுதலையும். ஏறியும் - விலக்கிவிடுகிற, காலம்—; (எ - று.)

இது - சார்க்காலத்தில் வருவதாகக் காலவகுரித்துப் பிரித்துசென்ற தலைமகன் அக்காலம் வந்தவளவிலும் வாராளுக, அதுவரையிலும் ஆறியிருந்த தலைவி ஆற்றாமைமேற்பட்டு அக்காலத்தின் நிலைமையையும் தனது நிலைமையையுங் கூறி இரங்கியது. இதில் அடிகள் தோறும் அரையடியால் காலத்தின் நிலையும், அரையடியால் தனது நிலையுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

அருவி என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள்—பின்னதில், அருவு-பருகி. கார் காலத்தில் முல்லை பூத்தலும், இடியோசைக்கு நாகங்கள் அஞ்சுதலும் இயல்பு.

இது - அடிதோறும் தனித்தனிவந்த இறுதிமுற்றுமடக்கு. சுற்றடி-முற்றும் மடக்கு.

இது - பதினெட்டாவது கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிரந்தம். (௩௫)

௩௬. காலமுகந்தாநுமோலமுகந்தாநுங் காமனைவாய்த்தாநு மாமனைமாய்த்தாநு, ஞாலமடுத்தாநுஞ்சுலமெடுத்தாநு நளினவிறுப்பாநுமபுளினவிறுப்பாநு, நீலமதித்தாநுஞ்சீலம்விதித்தாநு நீதி பொழிந்தாநுஞ்சோதிவழிந்தாநுஞ், சாலநிறைந்தாநுமாலமுறைந்தாநுஞ் சலமலைவென்றாநுங் குலமலைநின்றாநு.

(இ - ன்.) காலம் - காலத்தை, முகந்தாநும்-தன்முகவமாகக்கொண்ட காலம், ஞாலம் - கடலை, உகந்தாநும் - (தான் பள்ளிகொள்ளுமிடமாகத்)

திருவுள்ளமுகந்தவனும்;—காமனை - மன்மதனை, வாய்ததானும் - மகனாகப் பெற்றவனும்;—மாமனை - (கிருஷ்ணவதாரத்தில் தனக்கு) மாமனாக கம்சனை, மாய்த்தானும் - கொன்றவனும்;—ஞாலம் - உலகங்களை யெல்லாம், மடித்தானும்—(யுகார்த்தகாலத்தில்) உண்டருளியவனும்;—சூலம் - மடித்தானும்—சூலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய உருத்திரனது வடிவமானவனும்;—நளினம் இருப்பானும் - தாமரைமலரில் தங்குதலையுடைய பிரமனது சுவரூபியானவனும்;—புளினம் - விருப்பானும் - (கிருஷ்ணவதாரத்தில் யமுனாநீர்த் கரையில் உள்ள) மணற்குன்றங்களில் விருப்பமுடையவனும்;—நீலம் - மதித்தானும் - கரியகடலைக் கலக்கியவனும்;—சீலம் விதித்தானும் - நல்லொழுக்கங்களை (சகருதி ஸ்மிருதிமுதலிய தூல்களைக் கொண்டு) கட்டளையிட்டவனும்;—நீதி பொழிந்தானும்—முறைமையான நியாயங்களை மிகுதியாக (தூல்களால்) தந்தவனும்;—சோதி வழிந்தானும் - பேரொளி வெளிப்பட்டு மிக் குவினங்கப் பெற்றவனும்;—சாலம் - நிறைந்தானும்—மாயை நிரம்பியவனும்;—ஆலம் - உறைந்தானும் - ஆலிலையில் வாசஞ்செய்யவனும்;—சலம் - சலம் வென்றானும் - அசைகின்ற மலைபோன்ற (சுவலயாபீடமென்னும்) மாளையைக் கொண்டு வென்றவனும்;—சூலம் - மலை நின்றானே - சிறந்தசோலைமலையில் நின்ற அழகனேயாவன்; (எ - று.)

காமனைவாய்ததான் என்றது - கண்ணபிரானுக்கு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் திருவுதரத்தில் மன்மதாமசமாய்ப் பிரதயுக்கனென்னும் சூமாரன் தோன்றினைத யுட்கொண்டு. நீலம்-நீலநீரமுடைய கடலுக்குப் பண்பாகுபெயர். நீலம் - மதித்தல் - ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலகைககருச செல்ல வருணைவழிவேண்டியபொழுது சுசெரமெய்து கடலைக் கலக்கிய தென்றாயினும், கூர்மாவதாரத்தில் கூரார்த்தியை மதனஞ்செய்த தென்றாயினுமொளக. இரண்டாமவகையில் திருப்பாற்கடல் வெளுத்தகிறத்ததாயினும், திருமாலினது திருமேனியினது நிழலீட்டாலே கறுத்த நிறத்த தாதலால், 'நீலம்' என்ற ரென்க; "நீலக்கடல்கடைந்தாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். சாலம்-ஜாலம். சால நிறைந்தானென்ப பிரித்து, (உலகமெனரும்) மிகுதியாக நிரம்பியிருப்பவ னென்றுமாம். ஆலம், அம-சாரியை. அசலமாகிய மலையை விலக்குதற்கு, 'சலமலை' என்றா.

இது - ஒன்று மூன்று யூரது எழு மாசசீர்களும, இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு புளிமாககாய்ச்சீர்களுமாகிய எண்கீராசிரியநிந்தம். (நக.)

[கைக்கிளை.]

1௭௭ மலைதாங்குமாயர்வனகிரிக்கேமழைதாங்கிச்சந்தர கலைதாங்கியிர்தரகிலைதாங்கிக்கஞ்சமுநதாங்கியங்கே கொலைதாங்குநீலங்குமிழாமபறாங்கிக்கொடியொன்றின்மே னிலைதாங்குகோங்கமுநதாங்கியொர்பூங்கொம்புநிற்கின்றதே.

(இ - ன்.) மலை தாங்கும் - கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாக எடுத்துப்பிடித்த, மாயர் - மாயையுடைய அழகரது, கிரிக்கே - சோலைமலையிலே, மழை தாங்கி - காளமேகத்தைத் தாங்கி, சந்தர கலை தாங்கி - சந்திரன்பங்கை [பிறைச்சந்திரனை]த் தாங்கி, இந்தா கிலை தாங்கி - இந்திரனது வில்லைத் தாங்கி, கஞ்சமும தாங்கி - தாமரைமலரையுந் தாங்கி, அங்கே - அத்தாமரைமலரினிடத்தே, கொலை தாங்கும் - கொல்லுதற்றொழிலைப் பயின்ற, நீலம் - நீலோற்பலமலரையும், குமிழ் - குமிழும்பூவையும், ஆம்பல் - செவ்வாம்பல்மலரையும், தாங்கி—, கொடி ஒன்றின்மேல் - ஒரு கொடியின்மேலே, நீலை தாங்கு கோகைமும் - சாயாமல் நிறம்பொருந்திய கோங்கரும்புகளையும், தாங்கி—, ஒர் பூ கொம்பு - பூக்களையுடைய ஒருமரத்தின் கொம்பு, நிற்கின்றதே - நிற்கின்றது (என்ன வியப்போ)! (எ - று.)

இது - பொழில்விளையாட்டுவீரப்பால் தோழிமார்கூட்டம் நீங்க, அப்பொழிலினிடத்துத் தனித்தனித்த தலைமகளை, வேட்டைவிரப்பால் தோழர்நீங்கத் தனியளாய் வந்த தலைமகன் கண்ணுற்று 'இஃது ஒருவியப்பு என்?' என்றது; காட்சி என்னும் அகப்பொருட்டினை: "திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக் கீசர்தில்லை, குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைக காந்தள் கொண் டோங்குதெய்வ, மருவளர் மாலை யோவல்லியி றெலகி யன் நடைவாய், துருவளர் காமன் நன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின் றதே" என்றார் திருக்கோவையாரிலும், மூலயினிடத்தே, கருங்குழலைத் தாங்கி, வளைந்த நெற்றியைத் தாங்கி, வளைந்த புருவங்களைத் தாங்கி, அழகிய முகத்தைத் தாங்கி, அம்முகத்தினிடத்தே கொல்லுதற்றொழில்பயின்ற கண் களையும் மூக்கையும் அதரதகையுந் தாங்கி, நுண்ணியஇடையின்மேற் பருத்த படாமலைகளையுந் தாங்கிப் பூங்கொம்புபோல ஒல்கி ஒசிகின்ற னொருந்தி நிற்கின்றன னென்பது தோன்ற நின்றமையின், 'மழை' முதலியன - உவமையாகுபெயர்கள். இவ்வாறுவருவதனை அலங்காரதூலார உருவகவுயர்வுநவந்சியணி யென்பா.

ஆயர் எனப்பிரித்து - ஆய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவ ரென்றமாம். கிரிக்கு-உருபுமயக்கம். கொலைதாங்குநீலம் என்றது - கண்கள் காமநோயை உண்டாக்கி மிக வருத்துதலால்

இது - நிரையசை முதலதாகிய கட்டளைக்கல் தீதுறை. (ந.எ)

'நாடி தேனைப்பழித்தவனசைக்குயில்காள் செமமாநதழைக்கப்பறப் பட்டீர், சோனைப்புயல்போலவைங்கனமபுதொடுததானினிமேற்றொட பபோமோ, வாணைகரசனிடுக்கணிருட்கருணேதயம்போலிமைத்த செம்பொற், றுனைத்திருமாலலங்காராதநதாரிந்தாதநதாரே.

(இ - என்.) தேனை பழித்த - தேனையும் (இனியதனமென்று) வெறுகரும் படி மிகவும் இனிமையான, இசை - கூவுகிற ஒலியையுடைய, குயில்காள் - குயில்களே! செமமாநது - களித்து, அழைக்க - கூவுதற்கு, புறப்பட்டீர் - வெளிப்பட்டு வந்தீர்கள்! [செம் மா தழைக்கு அப்புறப்பட்டீர் - சிவந்த மா மரத்தின் தளிருக்கு அப்பாலானீர்கள்]; அனங்கன் - மன்மதன், சோனை புயல் போல் - விடாமழைபெய்கின்ற மேகம்போல, அம்பு - (மாமலா முதலிய) தன் அம்புகளை, தொடுத்தான் - (முன்பு) எய்தான்; இனிமேல் - தொட போமோ -? ஆனைக்கு அரசன் - கஜேந்திரனது, இடுக்கண் - (முதலையால் வந்த) துன்பமாகிய, இருட்கு - இருளைத் தீர்ப்பதற்கு, அருண் உதயம் போல் - (சூரியன்பாக்கைய) அருண்ணது உதயம்போல. இமைத்த-விளங்கு கின்ற, செம் பொன் தாளை - சிவந்த பொன்மயமான பீதாம்பரதையுடைய, திருமால் அலங்காரர் - ஸ்ரியப்பதியான அழகர், தம தார் - கமது மா லையை, இந்தா - இது தரப் பெற்றுக்கொள் (என்று), தந்தார் - கொடுத்தார்.

இது, தலைவனதுதார்பெற்ற தலைவி மகிழ்ந்துகூறியது.

அருணேதயம்வடமொழிப்புணர்ச்சி; குணசக்தி. இந்தா-மருஉமொழி.

இது - மூன்றாஞ் சீரும் ஆருஞ்சீருங் காய்ச்சோகரும், மற்றை நான்கும் மாசசீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவநுத்தம். (ந.அ)

[இரங்கல் - மடக்கு.]

ந.க. தாரமருங்காமணப்புள்ளைதைக்குமருங்காமணப்புள்ளை சரக்கோடங்கங்குலைபடவேதகுமோவங்கங்குலைபடவே, வேரோடி ன்பவளவனமேவிடமோவின்பவளவனமே மேகம்பாவியருந்திடரே விதிகாண்டாவிருந்திடரே, மரணுடை வாட்கேதகையெய்யல்கொ

ண்டெடைவரட்கேதகைய மணநதவிராவம்போருசுமேவநதவிராவம்
போருசுமே, யாரங்கடுக்குமென் னுரையே யாருக்கடுக்குமென் னுரையே
யலைகவராவெண்ண தினமேயழகாவராவெண்ண தினமே.

(இ - ன்.) தாரம நருங்கு ஆம் - பெடையன்ன னின் அருகிலே பொ
ருந்திய அனம் புள்ளே - அன்னப்பறையே! அரு - (பொறுத்தற்கு) அரிய,
காமன் அம்பு - மன்மதனது பாணம். உள்ளே - மனத்திலே, தைக்கும் -
தைத்துவருத்தாநின்றது; சரக்கோடு-பலவகைப்பண்டங்களுடனே. அங்கு
அங்கு உலை - அவை விலிடங்களில் சிறிகின்ற, படவே - பட்கே! அங்கம் -
எனது உடம்பு, குலைபட - (காமநோயால்) வருததப்பட, சருமோ - கக்கோ?
வோ ஒடு - வேருன்றிப்பரவியிருக்கின்ற, தின் - இளைய, பள்ளம் உனமே -
பவழக்காடே! இன்பம் - தினிமையாக நாட்டப்படுகிற, னளம் அனம்-வளப்
பகையுடைய சோறு. விடமோ - விஷநாடு? மேகம் பாவி - வரும -
மேகத்தை யளவி உயாக, திடமோ - மணற்குன்றே! பாவி - தீவினையை
யுடைய யான். வருந்த - வருத்தப்படுகிற, இடா - துன்பம், விதிதான் - ஊழ்
வினையின் பயனேகான்; மாரன் உடை வான் - மன்மதனது உடையாளா
கிய, கேதகையே - தாழையே! மபல கொண்டு உடைவாட்டு - காமமயக்கம்
கொண்டு வருந்துகிற எனக்கு. அகை - (துன்பத்தைக் கீகாகும்) பரிசு ம,
எது - என்ன இருக்கிறது? மணம் - விடா-வாசனநீங்காத புதிதாகமலர்
நத்), அம்போருசுமே - நாமமேயே உரு இரா - வந்த இராத்திரி, வம்பு
வா உகமே - கொடியதொரு யுகத்தாகு ஒப்பானடியோ; ஆரம் கடுக்கும்-
முத்தக்களவெருங்கிய, மெல நுரையே - மெல்லிய கடலதுரையே! என்
உரை எனது வார்த்தை, ஆருக்கு அடிக்கும் - யாருக்குப் பொருத்தம்?
அலை கவரா - அலைகளால் பாடிப்படாத அலைகளின் புறத்தீர் யுள்ள,
வெள் நகு இனமே - வெள்ளிய சங்குகளின் கூட்டமே! தினம் நாள்
தோறும். அழகாவரா எண்ணம் - அழகர் மீண்டுமொரு நாளைப்போவான்.)

இது-பிரிந்துஉறைகின்ற செயல்நிலைத்த தலைமகள் அவருள்ள பெ
ருள்களை நோக்கிக் தானபடு மருத்தவ கூறி இரங்கியது

‘தாரமநருங்காம அனப்புள்ளே’ என விரித்தது. நீ உனதுணையை விட்
டுச சத்தம் பிரியாத கூடி வாழ்வதுபோல, பாணம் என சுண்ணாடிராடு கூடி
வாழவேண்டாமோ? என்ற குறிப்பு அனப்புள்ள என்பதில். அனம் - காமம்
மென்னும் வடமொழியின் திரிபு. அம்பு-அப்பு என மென்மொடர் உன்றொ
டாயிற்று என்பதில். அனம் - அநந மென்னும் வடமொழி
யின் திரிபு. உடைவாட்டு-தன்னைப் படாககையாக வைத்துக் கூறிய இட
வழுவமைதி. அகை - மாறறு, உடைவாட்டே தக்கையே எனப்பிரித்து-வருந்
துகிற எனக்கு (இது) தகுதியோ? என்றயினும், வருந்துகிற எனக்கு (அய்
வருத்தத்தைத்) தகைவா வென்றயினும் பொருள்கொள்ளலாம். அம்போ
ருசும - நீரில் முளைப்பது. துணைவரைப் பிரிந்தவர்க்கு ஒருகணப்பொழுதும்
பெரிய யுககாலம்போல நீடித்ததாகக் காணப்படு மாதலாலும், இராததிரி
யில் வருத்தம் விஞ்சுமலாலும். வருதவிராவம்போ ருசுமே’ என்றது; “கரு
குறபோது குவாலுகமே” என்றார் முன்னேறும். ஆரங்கடுக்கும் - முத்தைப்
போல வெண்மையான என்றமாம். ‘ஆருக்கு அடிக்கும் என்றாரையே’ என்
றது - யான் வருத்தத்தோடு புலம்புகிற வார்த்தையைக் கேட்டு மனப்பிரங்கி
எனதயர்த்தைத் தீர்ப்பவா ஆரென்றபடி.

இது, கீழ்க்கவிபோன்ற அடிகள் இரட்டித்து வந்த மின்னிருகோசிரிய
வருத்தம்.

சு. தினகரனு மப்பாலவெண் டிங்களுங்கா றுரன்ன

வனகிரிவாழ் காயாமழ வண்ணை—வனகரி

(நச்சு)

வறவேத வித்தேநின் னமப்யததாள காணு
தறவேத வித்தே நருள்.

(இ - ள்.) தினகரனும் - (தன் ஒளியால்) பகலைச்செய்வனாகிய சூரியனும், அபால் வெள் திங்களும் - பால்போல் வெள்ளிய அந்தச் சந்திரனும், கார் என்ன - கருநிறமுடையவரென்னும்படி, வனகிரி வாழ் - சோலைமலையில் வாழ்கிற, காயா பூ வண்ண - காயாமலர்போன்ற திருநீரமுடையவனே! அனகா - குற்றமற்றவனே! அறம வேதம் வித்தே - தருமத்துக்கும் வேதத்துக்கும் முதற்காரணமானவனே! - நின் அம்புயம் தான் - உனது தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளை, காணுது - தரிசிக்கப்பெருமல, அறவே தவித்தேன் - மிகவும் வருந்தினேன்; அருள் - (அத்திருவடியின் தரிசனத்தைத்) தந்தருள்வாயாக; (எ - மு.)

முதல் இரண்டடிக்குக் கருத்து - ஆயிராக கிரணங்களையுடைய செந்நிறமமைந்த சூரியனும், பதினாறுகலைகள் நிரம்பிய வெண்ணிறம் பொருந்திய சந்திரனும் எம்பெருமானது திருமேனியின் திவ்வியதேஜசுக்கு முன்னே கரிய இருளோடு ஒப்ப எண்ணப்படிக் கொண்டது. இனி, காரென்ன என்னுமிடத்தில எண்ணுமமை தொக்குன்னதாக் கொண்டு, சூரிய சந்திரர்களும் காளமேகமும்போலத் (திருவாழ்) திருச்சங்குகளுந்) தானுமாய விளங்கி வாழ்கின்ற என்று உரைப்பினும் அமையும். அற வேத வித்தே - தருமநெறியை ஒதுகின்ற வேதத்தை அறிந்தவனே என்றாம

இது. மலரென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த ஒருவகற்பநேரிகை வெண்பா.

[க ள்.]

22 அருணன் பரிபோரபரியிலகவமரிலவிசயனதோகடவு மது கரிணையில்குழகரெமையாளும்பெருமாள் வாள் ரக்கர், செருவென்றி றுத்தார்தமதுவாககுஞ்செயலைமுடித்ததார்பின்னும்பர் தேனுக்கலை யாமற்கருணைசெய்தா ரலர்தந்திருவடிகள், கருதுங்களியேங்கனம டத்தைக்கழுவுபினியவினையடையுங் கஞ்சாக்கருக்குவகைநிறையுங் கற்பத்தயன் விழநதன்னன்று, குருவிசாரமச்சமறுங்குலவாரணங் கண்முன்படியுங்குறும்பாட்டையுமோதிமவாருங்குடியுமபடையும வேண்டியவே.

(இ - ள்.) (நாககள்), அருணன் பரி போல - அருணனுலோட்டப்படுகிற சூரியனது குதிரைகள்போல, பரி - குதிரைகள். இலக - விரைந்தோடி விளவரும்படி. அமரில்-பாரதயுத்தத்தில், விசயன் தேர் கடவும் - அருசுண்ணத தேரைச் செலுத்திய, அழகர் - அழகரும். இணை இல குழகர்-ஒப்பில்லாத இளமையையுடையவரும், எமை ஆளும் பெருமான் - எம்களை அடிமையாகக்கொண்ட பெருமையையுடையவரும், வான் அரக்கர் - வான் போற் கொடிய ராக்கலர்களது, செரு - யுத்தத்தில், வென்று - (அவர்களை) வெற்றிகொண்டு, இறுத்தார் - அழித்தவரும், மது ஆர்க்கும் செயலை - மது வென்னும் அசரன் ஆரவாரிததுப் போர்செய்துவருகிற தொழிலை, முடித்தார் - ஒழித்து அவனைக் கொன்றவரும் [மது வார்த்தும் செயலை முடித்ததார்களை வார்த்தின் தொழிலைத் தாம முடித்தவரும்], பின்னும் - மேலும், அன்பர் தேனு கலையாமல் கருணைசெய்தார்-(தமக்கு)அன்பினராகிய ஆயாணது பிசுக்கள் சிலைந்துபோகாதபடி (குழலுதிக் குவித்து)அருள்செய்தவரும்[அன்பர் தேனுக்கு அலையாமல் கருணை செய்தார்-அன்பர்கள் மதுவுக்கு அலையாதபடி கொடுத்திருள்ளவரும்]. (ஆகிய), அவர்தம் - அவ்வெம்பெரு

மானது, திரு அடிகள் - சீர்பாதங்களை [திரு வழிகள் - மேன்மையான வழித்தெடுத்த கள்ளை]; கருதும் - தியானிக்கின்ற [விரும்புகிற], களியேழ்-மகிழ்ச்சியுடையவர்களாவோம் [களிப்புடைய கட்டுமுயராவோம்]; கனம் மடத்தை கழுவும் - (நீங்கள்) நிறைந்த அஜ்ஞானத்தைப் போகருங்கள் [கனம் அடத்தை கழுவும் - குடிக்கக்கூடாதென்கிற] பெரும்பிடவாதத்தை விடுங்கள்; இனிய வீணை அடையும் - நற்காரியத்தைச் செய்யுங்கள் [சதாசாரத்தை ஒழியுங்கள்]; கஞ்ச அக்கருக்கு உவகை நிறையும் - தாமரைமலர்போலும் திருககண்களையுடைய எம்பெருமானுக்கு (உங்கள் திறத்தில்) நிரம்பத் திருவுள்ளவுகப்பு உண்டாம்படி செய்யுங்கள் [கஞ்சா கருக்கு வகை நிறையும் - கஞ்சா முதலிய மயக்கந்தரும் பலவகைப்பொருள்களைக் கொண்டு வந்தி நிரப்புகள்]; கற்பத்த அயன் வீழ்ந்தனன் அனறு - பிரமன் (உவகளைக்) கருப்பத்திறப்பிக்க விரும்பினவனாகான் [கல்பமென்னும் ஆயுள் நாளையுடைய பிரமனும் முன்னே (களி)விரும்பினான்]; குரு விசாரம் அசகம் அறும் - மிக்க கவலையையும் அசகத்தையும் நீக்குங்கள் [குருவி சாரம் மசகம் அறும் - குருவிசாரமும் சாரமான மீன்களையும் அறங்கள்]; குலவு ஆரணங்கள் முன படியும் - விளங்குகிற வேதங்களை முன்னே படியுங்கள் [குலம் வாரணங்கள் முன்பு அடியும் - கூட்டமான கோழிகளை முன்னே அடியுங்கள்]; குறும்பாட்டையும் மோதிலும் - பொல்லாங்கையும் நீக்குங்கள் [குறும்பாடு என்கிற ஆடுகளையும் அழியுங்கள்]; வாரும் - கூடவாருங்கள் [(களி)வாருங்கள்]; குடியும் பட்டையும் வேண்டியவே - (எம்பெருமானை அடைவதற்கு) உயர்குடிப்பிறப்பும் மறறை உபகாரணங்களும் வேண்டியனவோ? (வேண்டினவல்ல) [குடியும்-குடியுங்கள்; வேண்டிய பட்டையும்-வேண்டினவற்றை யெல்லாக கொண்டுவிந்து உண்கலத்திலிடுங்கள்]; (ஏ - று.)

கட்டுமுயர அக்கள்ளைச் சிறப்பித்துக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, களியென்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்.

பாகவதர்க்கு கட்டுமுயர்க்குஞ் சிலையாகச் சொல்லப்பட்டது, இச்செய்யுள்.

மதுவார்க்குஞ் செயலை முடித்தார் - திருப்பாறகடல்கடைந்து எடுத்த அமிருதத்தை தேவர்க்கு வாரக்கிற செய்கையை முடித்தவரென்றும், தேனைப்பெருக்குகின்ற மாலையை அணிந்தா ரென்றமாம். கஞ்சாக்கர் - கஞ்ஜாக்ஷ ரென்னும் வடமொழியின் விகாரம்; கஞ்ச அக்ஷ எனப்பிரிக்க; தீர்க்க சந்தி. கஞ்சா - சுன்னமாம். கற்பம் - முறையே கல்பம், கர்ப்பம் என்பவற்றின் விகாரம். குறும்பாட்டையும் ஒத்திதும் என்றபிரித்து - சொந்தருகையபாடல்களையும் ஒதுகக னென்றமாம்; இசைக்குப் பிறவாறு பொருள் கூறுவாரு முள்ள; அவை பொருத்தமாயிடு கொள்க.

இது, முப்பத்தொன்பதாவது சுவீபோன்ற பன்னிருசீராசிரியநீத்தம்.

[பயவைவநோது.]

சஉ வேண்டலர்நகைக்கவொருபாங்கியும்வெறுக்கவனை வேங்கையின தட்டமதன் வில்லாலே, தூண்டில்படுமச்சமெனநான்பதை பதைக்கும்விதி தூங்கியிரைகுத்திநிமிர்புள்ளீரே, பாண்டவர்துதிக்க மயில்கூந்தல்சொருகத்தவள பாஞ்சசனியத்தொனியெய்வவாய, ராண்டுதுருவற்குநிழலீந்தவனவெற்பிலெனையாண்டவழகர்க்கினிது சொல்லீரே.

(இ - ள்) தூங்கி - (தனது இரைக்குததக்கமீன் வந்துகிடைக்கும்ளவும் உயிரில்லாததபோலத்) தூங்கியிருந்து, இரை குத்தி - இரை அகப்பட்டபொழுது (தப்பிப்போவதற்குமுன்னே விரைந்து) குத்தி, நிமிர் - தலையெடுத்து விளங்குகிற, புள்ளீரே - பறவைகளே! - வேண்டலர் ஈகைக்க-விரும்பியில்லாத

அயலார் சிரித்தது பழிதூற்றவும், ஒரு பாகமியும் கெறுக்க - (உயிருக்கொப் பண) ஒப்பற்ற தோழியும் வெறுத்துவிடவும், அனை - பெற்றுவுள்ளத தாய். வேங்கையின் தூதட்ட - புலிபோல அட்டடிப்பேசவும். நான் - மகன் வில்லாலே - மன்மதனது வில்லினால் (எய்யப்பட்டு). தூண்டில் படும் மசகம் என - தூண்டில் வகப்பட்டு வருத்தப்படுகின்ற மீனே போல. பண்பதைக்கும் - ரிகவும் வருந்தகிற. விதி-ஊழினைப்பயினை - பாண்டவர் துதிக்க - பாண்டவர்கள் தோத்திரஞ்செய்ய. (அதற்கு இரங்கி), மயில் கூட்தல் சொருக - மயில்போன்ற திரௌபதி விரித்தகூந்தலை எடுத்து முடிக்கும்படி, தவள பாஞ்சகனியம் தொனி செய் - வெண்மையான பாஞ்சஜன்மென்னுஞ் சங்கத்தின் ஒலியைச் செய்த. செம யாயா - சிவந்த வாயையுடையவரும், ஆண்டு அப்பொழுது [முன்சாலத்தில்]. தருவாரு - தருவனுக்கு, நீழல் சுந்த - நல்ல இருப்பிடத்தைக் கந்தருளியாயரு மாகிய, வன வெரபில் - சொலையிலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற, என ஆண்ட - என்ன அடிமையாக அங்கீகரித்தருளின, அழகாக்கு - அழகருக்கு, இனிது - இனிமையாக, சொல்லீர் - சொல்லுங்கள், (எ - று.)

இது, கலைவி தன்னைப்பிரிந்த கலைபுனிதத்திற பறவைகளைத் தூது விடுத்தது.

அனை - அன்னை; விகாரம். தூண்டில் - மீன்பிடிக்குக கருவி. மசகம் - மதல்யம். பாண்டவா - பாண்டமக்கள்; கத்திரிதாந்தரமம்

பஞ்சபாண்டவர்களின் மனைவியாகிய திரௌபதியைத் துரியோதனன் துச்சாதனலைக்கொண்டு கூசுதலைப்பிடித்து இழுத்தசு சபையிற் கொணர்ந்து தீகிலை உரிந்தம. தன்மடிமேல் உட்காரொன்று சொல்லியும் பங்கப்படுத்தினபொழுது, 'துரியோதனதுயர் தூறுவவையுங் கொன்று அவர்களிரத்தத்தில் ஈனைகாலன்றி விரிந்த கூசுகிலை எடுத்து முடித்து அலங்கரிப்பதில்லை' என்று சொல்லிச் செய்த அவளுடைய பத்தத்தை நிறைவேற்றுகதற்குக் கண்ணபிரான் பாரவுத்தத்தில பாண்டவர்பக்கல் துணையாயின்று துரியோதனதுயரைக் கொல்லித் துயசங்கம்நீர் தினதலை, இவ்வாறுகறிஞர் பஞ்சஜனனுடைய சம்பந்தத்தினால், கிருஷ்ணனுடைய சங்கத்துக்குப் பாஞ்ஜன்ய மென்று பெயர் தத்திகாந்தம், கிருஷ்ணபலராமாகனது ஆசாரியராகிய சாந்திபிரி யெனனும பிராமணோத்தமரது புத்திரனைக் கொண்டுபோன சங்கினுருவர்க்கிருத்தச சமுத்திரஜலத்தில் யாசஞ்செய்கிற பஞ்சஜனென்கிற துச்சுனைக் கண்ணன் கொன்று அவன் எலும்பிறு லுண்டான உத்தம சங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டா ரென்பது பாஞ்சசகரியத்திலேவரலாறு.

துருவனுக்குநீழல்நீத வரலாறு - உத்தரபாதன என்னும் அரகனது மூத்தமனைவியாகிய சுரீரியினது குமாரனாகிய துருவன், தன் மாற்றாந்தர யான சுருசியின் புத்திரனான உத்தமன் என்கப்படனதுமடியில் உட்காரா திருப்பதைப் பார்த்துத் தானும் அப்படி உட்காரவேண்டுமென்று கிட்டப் போனபொழுது, சிறியதாயினாலும் அவள்வார்த்தைக்கு இணங்கின தகப்பனாலும் அவ்மதித்தது என்னப்பட்டனாய். பிகவும் மனம் வருத்தி எல்லா ஷற்றினும் மேற்பட்ட ஸ்கானத்தைப் பெற்றேண்டுமென்று எண்ணித் தாயாருடைய அனுமதிபெற்று வந்ததுக்குச் சென்று ஸப்கரிவிகளிடத்தில் துவாதசாக்ஷரமகாமந்திர உபதேசம் பெற்றது பரீமகாவிஷ்ணுவைத் தியானித்தாக் கொண்டு கடுந்தவஞ்செய்ய, அவ்வெம்பெருமான் அந்த ஐந்த பிராயத்துச் சிறுவனது பெருந்தவக்குக்குத் திருவுள்ளமுபகது பிரதியக்ஷமாகி, அவன்பிரார்த்தனையின்படி, மூன்றுஉலகங்களுக்கும் மேற்பட்டதாய், சகல தீரார கிரகக்ஷத்திரங்களுக்கும் ஆதாரபூதமாய், சூரியசந்திரா தியரது ஸ்தானங்களுக்கும் அநியுன்னதமாய் லீளவகுக்கிற திவ்வியஸ்தானத்தைத் தக்கருளிக் கற்பகாலபரியந்தம் சகமாகவாமும்படி அனுக்கிரகித்தா ரென்பதாம்,

இத - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சர் ஒன்று தேமாவகாய்ச்சீரும், மற்றைய ஆறுக கூலிவகாய்ச்சீர்களும் ஆகிய எழீராகிரியச்சீர்தவந்தம். (சாட.)

[தமிழ்]

சாட. 'சொல்லிடபாசு மாயாநன்னாடிநகரகொகொதிந்து
மல்லிடாதிருதலாய்நின்னாடிமுலையாணைகண்டான்
மல்லிடாறுநதிண்புயுகதாரகனகலாநிறைப்பா
புல்லிடவுஞ்செய்வாரீநதாரபிடியென்றிப்பூநதழையே

(இ-ள்.) சொல் (யாவாயாலுந ததித்தசு) சொல்லப்படுகிற, இடபாசலம் - ரிஷபகிரிய லெழுந்தருளியிருக்கிற, மாயா - மாயையையுடைய திருமாலி னது, நல நாட்டில் - நல்லநாட்டிலே பொருகசிய, கூடாருகு ஒதுகுகும் அல் இடா தீராகுழலாய் - (சூரியன சந்திரன அகதி என்கிற) மூன்று ஒளிகளு கருமுன் நிறகமாட்டாமல் அஞ்சிப் பதங்கையருகிற இருளினது துன்பத் தைத் தீர்க்கிற [இருட்சிககுக் கவகுட்மான] கருங்குநதலை யுடைய டிளே! நின் - உனது, படா முலையாணை - சாயாத தன்னகலாகிய யாணை யை, கண்டால் - பார்த்தால், மல இடறும திணை புயத்தார - (நமசனுலேவப் பட்ட) மலலாகளை அழித்த வலிய தோளகையுடைய தலைவர்கனகம் டிளே நிரைப்பார் - பொன்னிலலாகிய கைவளைகளை (உனகரு நிரம்ப) அணிந்திடு வார் [கனம கவளை நிரைப்பார் - பருத்த கவளகதை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறையே தருயார்; புல்லிடவும செயலா - ஆவிநகனகு செய்யுமபடியாக வும் அருளசெய்வா [அணைத்தக கட்டவஞ் செயலா]; இப் பூ தழை - இத்தப் பொலிவுள்ளதழையைய, பிடி என றுநதார-பிடி என று சொல்லிக்கொடுத்தார்.

, இத்தழை, கலைமகளைக் குறைநயப்பித்தசு கேட்படைகூறத் துணர்ந்து ட்ன்ற தோழியிடத்தில கலைமகன உழைக்கொண்டுசென்று இத்தழைபாங்கிக் கொண்டு என்குறை முடித்தருள்வீராம்' என்று டிவண்ட, அதனை அருமை யாக ஏற்றககொண்ட தோழி, கலைமகளிடஞ் சென்று அவனகுறிப்பறிந்து 'இத்தழை நமககு எளிய தென்னதனறு, இதனை எழுககொளையாக' எனத் தலைமகளைத் தழை எழபித்த

படாம் எனப் பிரித்து, படமெனனும் உடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டு, கச்சிறை கட்டப்பட்டுள்ள முலையென்றுமாம். கொணகைகளுக்கு யாணையின் டீகாடுகளையும் மஸத்தகனையும் உவலையாகக் கூறுவது மரபா தலால், 'முலையாணை' என்றார். மல இடறும வலிமைபொருந்திய ஒன்று மாம கவளம் - கவளை என விகாரம் புல்லிடவுஞ்செய்வா என்பதில் - புல்லை இடச்செய்வரென்றும், பிடி என ய எனப்பதில் - பெண்யாணையென்று என் றும் பொருள்படும்

இது. நேரகை முகலகாகிய கிட டளைக்கல்த்துறைய.

(சாட.)

[பாண்]

சாடி தழைவிருந்தவனததர்பூமிசைகுழைவிருந்தவனததனைத் தந்தசுநதரராகா டீகைவந்தம்பதங்கனின்னைவினா, ரிழைமருங்குடை வானியுந்தொழுவிற்கொப்பாணருளாரவ ரிசைபுருத்திடுகாதின்மற்ற வரிசைபுகாதுதகாதுநீ, மழைதொடுங்கொடிமாடவீ திப்பிலவந்ததே யிழையிறையிலண் வரத்தைவிட்டனர்ஞானமவநதுபரத்தைநச்சி னாவீணையும், பழையபேச்சுரைபுநதொடுத்தனைபுதியபேச்சுரைகா ணது பாடினிக குமவட்கெழுந்தருள் பாடினிககுமணானே.

(இ - ள்) பாடினிக்கு மணானே - கீதமபாதினின் மகளுக்குக் தனை வணை பாணானே! - தழை விருந்தவனததர் - செழிப்பான பிருத்தாவனத

தில் (கிருஷ்ணவதாரத்தில்) எழுந்தருளினவரும், பூமிசை-(தமது)நாடீசமல மலரில்; குழைவுநிரந்த அனததனை-மென்மைபொருந்திய அன்னப்பறவை வாசனமாகவுடைய பிரமணை, தந்த-பெற்ற, சுந்தர ராசர் - அழகப்பிரானும், கேசவந்தம்-கேசவனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய எம்பெருமானது, பதங்களில் - திருவடிகளிலேயே, நினைவினா - நினைப்பையுடையவாகிய, ஒர்பாணர்-ஒருபாடல்பாடிபவர், இழைமருங்கு உடை வானியும் தொழ-தாழிழைபோன்ற இடையையுடைய (இசைமகளாகிய) ஸர்வவதியும் (பாட்டுக்குத் தோற்ற) வணங்குமபடி, இங்கு - இவ்விடத்தில், உளார் - இருக்கின்றார்; அவர் இசை புருந்திடுகாநில - அப்பாணருடைய இசைப்பாடல் நுழைந்த காநிலே, மற்றவர் இசை புகாது - மற்றைப் பாணர்களுடைய பாடல் நுழையாது; மழை தொடும கொடி மாடம் வீதியில் - மேகமண்டலத்தை அளாவுகிற தவசங்களையுடைய மாளிகைகளையுடைய இவ்வீதியிலே, வந்ததே - வந்ததுவே, பிழை - தவறும் தகாது - தக்கதன்று; இழை - நாயகர், இவண் வரத்தை விட்டனா - இங்கே வருதலை விட்டுவிட்டார் [இம்மையிற் பெறுகிற வானகளை விட்டார்]; ஞானம் வந்து பாததை நச்சினர் - அறிவுகெட்டு விலைமகளை விரும்பினார் [தத்தாவருளமுண்டாபிப் பரகதியை விரும்பினார்]; வீணையும் பழைய பேசுச உரையும் தொடுத்தனை - வீண்வார்த்தைகளையும் முன்னே பேசிப்பேசியுள்ள பழம்பேசுசுக்களையுமே தொடுத்தாசொன்னாய் [வீணையையும் அதிமகட்டியபழமையான பேய்ச்சுரைக்காலையும் பிடித்துவந்தாய்]; அது - இப்பொழுது நீ சொல்லுகிற-வார்த்தை, புதிய பேசுச உரை காண் - புதுமையான வெறும்பேசுசுவார்த்தைதான்; இனிக்குமவட்டு - இனிப்பாகக் கேட்குமவளிடத்து, பாடு - (உன்கீதத்தைப்) பாடி [என்னிடத்திற் பாடவேண்டா மென்றபடி]; எழுந்தருள் - (இங்கே இராத்தே) அங்கே புறப்பட்டுப்போ; (எ - று.)

தலைமகளை வரைந்த எய்திய தலைமகன், நான்தோறும் பாலையே உண்ணுபவன் இடையிலே புரிவகாடியையும் உண்டு அப்பாலின் இனிமையை அறிந்தாற்போலத் தலைமகளின் இனிமையை அறியும்பொருட்டு வேசையரிடத்துசென்று இன்பநுகர்ந்து மீண்டுவந்து வாயிலில்நின்ற உள்ளேபோகப் பெறாறாய், தலைமகனது தானியைத் தீர்த்து வாயிலவேண்டுமபடி பாணனொருவனை அனுப்ப, அப்பாணனும் இனியபாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு தலைமகளிடஞ்சென்று 'தலைவா உன்னிடத்து நீங்காத பேரருளுடையா' என்று இவ்வாறு புனைந்துரைத்து அவளதுகூடலைத் தணிவிக்கமுயல், அப்பாணனை நோக்கித் தலைமகள் வெகுண்டுகூறியது, இச்செய்யுள்; 'பாணனோடு வேதுருநல்' என்னுந் துறை.

விருந்தவனம் - வடசொற்றிரிபு. "ஒருபொருளிருசொற்பிரிவில் வரையார்" என்னுந் தொல்காப்பியசூத்திரத்த "வரையார்" என்றதனால், 'பேசுசுரை' என்பது வேறும் ஓர் பொருள் தந்துநிறலால் 'பேய்ச்சுரை' எனவும் நின்றது; இதற்கு யகரவொற்று விகாரத்தால் தொக்கதாம். "அருவகழிகாத மகலுமென்றுமென்றவந்துகண்ணீர் வருங்கழி காதல் வனசுகள்" என்ற திருக்கோவையாரில், 'அலர்ந்து' என்பது அலந்து என்று விகாரப்பட்டு நின்றாற்போல; இதனை, 'பாடுதும் பாவைபொற்பே பற்றிமற மெறக்குகின்' என்ற சித்தாமணிசெய்யுளில் 'பொற்பே' என்பது-பொன்னாழிநுப்புகொருபேய் என்று பொருளப்பட்டதற்கு நச்சினர்க்கினியர் உரைத்த உரையை நோக்கி அறிக, பாடினி - பாடுநென்பதன் பெண்பெயர்

4. இது - முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எழாஞ்சீர்கள் கூவிஞ்சீர்களும் ஆகி வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிக்கொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினாறுசீராகியவ்நந்தம். (சச)

[ஊசல்.]

சுரு. மணங்கமழ்பூவையுமயிலுந் தமாலக்காடும வண்கினியுநீல வெற்புமடமாண் கன்று, மிணங்குகடலுந் துகிருந்காருமின்னும்பமு னையெனாந் திருநதியுமெனபபேறிங், கணங்குழையகோசலைதேவகி யசோதைகண்மணியும்பாவையுமபோற்கமலவீட்டி, வணங்கரசினுட னகுலவியாடிஞ்சு லலங்காரமாயவரேயர்டிஞ்சுல்.

(இ - ள்.) மணம கமழ் பூவையும் - வாசனை வீசுகின்ற காயாமரமும், மயிலும் - (அதில் ஏறி உட்கார்ந்திருக்கிற) மயிலும்; தமாலம் காடும - பச்சிலை மரச்சோலையும், வண் கினியும் - (அதற்கொருந்திய) அழகிய கினியும்; நீலமெவ ரபும் - நீலரதநமயமான மலையும், மடம் மான் கண்டு - (அதில் வாழ்கின்ற) இனையபேடைமான் கண்டும்; இணங்கு கடலும் - பொருந்திய சமுத்திரமும், துகிரும் - (அதிற்படர்ந்த) பவழக்கொடியும்; காரும - காாமேகமும், நின் னும் - (அதில்விளங்குகிற) பின்னாக்கொடியும்; யமுனை எனும் திருநதியும் - யமுனையென்கிற சிறந்த ஆறும், எகினம் பேடும - (அதில் உசிக்கின்ற) அன்னப் பேடையும்; கணம் குழைய - பலவாய்த் திரண்ட குழையென்னுங் காந் தணிகளையுடைய, கோசலை - கௌசல்யை, தேவகி - வசோதை, (என்ற இவர்களது), கண்மணியும் - கண்ணின் கருமணியும், பாவையும் - (அக்கண்ணின் நெடுவிலுள்ள) விழிப்பாவையும். போல் - போல, கமலம் வீட்டில் அணங்கு அரசினுடன் - செந்தாமரைமலராகிய இருப்பிடத்தில் வாழ்கிற தெய்வமகளிர்க்குத் தலைவியான திருமகளுடனே, குலவி - பொருந்தி, ஊசல் ஆடிர் - ஊசலாடுவீராக, அவன்கா மாயயமே - அழகொன்கிற திருநாமமுடைய மாயையையுடைய எமபெருமானே! ஊசல் ஆடிர் - (எ - று.)

ஊசலாவது - ஆசிரியவிரும்பத்தந்தாலாதல், கவித்தாழிசையாலாதல் "ஆடிஞ்சுல்", "ஆடாமோலுசல்", "ஆடுகலுசல்" என ஒருவருடல் முடிவறக் கூறுவது.

பூவை தமாலக்காடு நீலமெவரபு கடல் காயமுனை கண்மணி - மாலுக்கும், மயில் கிளி, மான் துகிரின் எகினம் பாவை - திருவுக்கும் உவமை.

இது, ஆறங்கவிபோன்ற எண்ணீராசிரியவிரும்பத்தம். (சுரு)

[த வ ட்.]

சுரு. ஊசமுனைநின்றுமென தாமுஞ்சைத்துழைந்துமென ஐமரி விருந்துமென வளைபோலே, காசினிசமுன்றுமென வானிடைபறந்து மென காயமிதெழுகதுவிழும்வினைபோமோ, நீசரையுமண்டர்செய சோலைமலையின் கண்முழுவீலமலையுண்டுதொழுமியலாதேற், கேசவ முருகதமதுகுதனவனநதகக்கேதனவெனுநதளிரினினைவீரே.

(இ - ள்.) தளா இல் நினைவீரே - சோர்வல்லாத எண்ணத்தையுடைய வர்களே! - ஊசமுனைநின்றம - (தவருசெய்தற்பொருட்டு) ஊசியினது நுனியில் (ஒருகாலு ஊன்றிக்கொண்டு) நின்றாலும், என - என்னபயன் உண்டு? [ஒன்றுமில்லையெனறபடி]; தாழ் குகை - உள்ளேநீண்டுசெல்லுகிற மலைக்குகையிலே, நுழைந்தும் - பிரவேசித்து வசித்தாலும், என - என்னபயன்? ஊமரில் - ஊமைகள் போல. இருந்தும் - பேசாதபடி மௌனவிரதத்தைக் காக்கொண்டிருந்தாலும், என - என்னபயன்? வளைபோலே - சங்கரம் போல, காசினி சமுன்றும - பூமிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்தாலும், ■■■ - என்னபயன்? வானிடை - ஆகாயமாகக்கத்தில், பறந்தும் - (யோகவலிமையாற்) பறந்து சென்றாலும், என - என்னபயன்? காயம் இது - இவ்வுடம்பு; எழுந்து விழும் - பிறந்து இறந்ததற்குக் காரணமான, வினை - முன்னைய ஊழ்வினை, போமோ - (இத்தவவிரதங்களாற்) போய்விடுமோ? [போகாதன்றோ?]

திப்பின் எதனாற் கருமந திருமென்றால்).—சீசரையும்-மிகவுங் கீழ்மக்களையும், மூதன்னை அடைவாராயின். அண்டா செய - சிறந்த தேவர்களாகச் செய்வனதற்கு, சோலைமலையின்கண் - சோலைமலையிலே, முழு நீலமலை-உயரந்த நீல ஏரத்தினமயமான பருவத்தம் போன்ற கரியதிருமால், உண்டு-எழுந்தருளியிருக்கின்றார்; கொழும் - (அவரைச் சென்று சேர்த்து) வணங்குகான்; இயலாதேல்-(அங்கனம் அங்குச் சென்றடைவது உங்கட்குக்)கூடாதாயின், —‘கேசவ = கேசவனே! முகுந்த - முகுந்தனே! மதகுதன மதகுதனனே! அனந்த-அனந்தனே! கக கேதன - கருடசுகொடியுடையவனே! என்று - என்று (அவன்திருநாமங்களை யாயிரநூற) சொல்லுகான்; (அல்லது மனத்தாலறினையுநான்) [இமமாததிர்மே உமதபேற்றிற்குப் போது மென்றபடி;] (எ - று)

தவத்தை விலக்கிப் பகவத்தியானத்தை வற்புறுத்துதல், தமமென்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

காசினி - காசியை என்னும் யா-மொழியின் திரிபு; (பரசுராமனா)கற்பயமுனிவர்க்குத் தானஞ்செய்யப்பட்டதென்பது பொருள் சநதவிற்பம் நோக்கி, ‘செய்ச சோலைமலை’ என வலி மிகவிலலை கேசுவன் என்பதற்கு-பிரமனையும் உருத்திரனையுந் தன் அங்கத்திற் கொண்டவனென்றும், அழகிய மயிர்களையுடையவனென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும்; மதுஸூத்தரன் என்பதற்கு - மது என்னும் அசுரனை அழித்தவனென்றும்; அநாதன் என்பதற்கு-திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு ஒருவலையில்லாதவனென்றும், அழிவிலலாதவனென்றும் பொருள் ‘எனும் தளரினினேவீரே’ என்னுமிடத்தில் - என்றுசொல்லித் ததியுங்கள். (அதிவுங் கூடாப்படி) தளர்ச்சினோநதால் நினைக்காத தியானியுங்கள் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இது - பெருமபாலும் சுற்றுச்சூர ஒன்று புரிமாங்காய்ச்சீரும், மந்தை ஆறுங் கூவினசசீர்களு மாகிய எழகீரோசிரியசீகந்தவந்நதகம் (சக)

நனை யாதவா தமையா ளலங்காரனை நோநதுநதன
நனை யாதவாநண்பவென்றிடபாசலசசாரலிற்போய்
முனையாதவாதகைதீர்சிலம்பாற்றின்முடையுடலை
நனையாதவாசன்மமுஞ்சனமபொவிரதநானிலத்தே

(இ - ன்) இடபாசலமசாரலில-ருஷபகிரியின் பகதத்திலே, போய—, நனையாதவாதமை ஆள அலங்காரனை - (நனனை) நீனைத் திடையாகளை அடிமையாகக்கொண்டருளிய அடிகப்பிரானை, நோந்து - சாரிபித்து. ‘சந்தன் தனையா - நந்தகோப குமாரனே! தவா நண்ப - முனிவர்கட்கு நண்பனே!’ என்று - என்றுசொல்லி, முனையாது - (பிறப்பறுத்ததற்கு) முயற்சிசெய்யாமலும்;—அவர் - அவ்வெம்பெருமானுடைய, தகைதீர் - பிறவித்தமொற்றத்தைத் தீர்க்கும்படியான. சிலம்பாற்றில் - நூபுகங்கையிலே, முடை உடலை - முடைநாற்றமுடைய தமதுஉடம்பை, நனையாதவா - நனைத்து நீராடாமலும் இருப்பவர்களுடைய, சன்மமும் - பிறப்பும், இநத நானிலத்தே - இத்தரிவவுலகத்திலே, சன்மமோ - ஒரு பிறப்பாமோ? [ஆகாது].

பலபிறவிகளுள்ளுஞ் சிறந்ததாய்ப் பெறுத்தற்கரிய மானுடனென்ததைப் பெற்றவர் அப்பிறப்பில் தம்பிறவித்தனப்பததைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உபாஸனைசெய்யாராயின், அவா பிறந்தபயனைப் பெருமையால் பிரவாதவராகவே எண்ணப்படுவெனப்படும்.

யாதவர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு - யதவென்னுஞ் சுககிரவமிசுத்தரனனது குலத்தில் தோன்றியவ ணென்பது பொருள்; யதகுலத்தில் நிருவந்திரித்த கண்ணன் இடைபாறீட்டில் லுளாகத் சம்பந்தத்தால். இடையாகள் யாதவரென்பபொருள். நனையாதவாதமையா ளலங்காரனென்றது - ஒருநாள

யமுனையில் தீர்த்தமாடுகிற சமயத்தில் ஓர் அசுரனால் வருணலோகத்திற்கொண்டுபோய் ஒளிக்கப்பட்ட நந்தகோபரை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அங்கெழுந்தருளி மீட்டுவந்தபொழுது, தன்னைப் பூசித்து உத்தமகசியை அடையவிரும்பிய சகலகோபாலர்களுக்கும் ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்த தமது தீவ்வியதேஜோமயமான ஸ்வரூபத்தையும் பரமபதம் முதலிய சகலஉத்தமலோகங்களுையுங்காணும்படியுள்ளினரென்கிற ஸ்ரீபாகவதகதையை உட்கொண்ட தென்னலாம் நாளிலம்-நான்காகிய நிலதகையுடையது: பண்புத்தொழுகப்பிறத்ததுப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; நான்குநிலங்களாயின - குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்பவைகளில் பாலைநீங்க நன்மர்களுக்குடியிருத்தற்குரிய மற்றைநான்குமாம் பாலைக்கு நிலம் லை யாதலால், நீக்கப்பட்டது; “நடுவண்ணந்திணை நடுவண்ண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்டே” என்றார் தொல்காப்பியனார். “நாளிலம்வாய்க்கொண்டி நன்னீர்தமென்றுகோதுகொண்ட, வேனிலஞ் செலவன் சுவைத்தாரிழி பாலை” என்பதாவும் இக்கருத்தேபற்றியது.

இது, நிரையசை முதலதாகிய கூட்டளைக்கலத்துற. (சஎ)

சுய நிலங்குலவுநாபர்ப்பணிலங்குலவுமுத்த நிரைக்குமருவிக்குல வரைக்குமருவியகா, நிலங்கையில் வெவ்வாளிகொடிவங்கையில் இருக்குமிராவணவிராவணனிராவணமறுத்தோ, ரலங்கலையளித்தனரலங்கலைகடற்கு மந்தமதனுக்கு மனைசந்தமதனுக்குங், கலங்கலெனெனக் கணிகலங்கலவைதம்மின் கையிலமனை தாருமுலைசையிலமனையாரே.

(இ - ள்.) முலை சையிலம் அனையாரே - தனங்கள் மலைகளையொத்ததோழிமார்களே!—நிலம் குலவும் நாபா - எல்லாவுலகங்களும் உண்டாகப் பெற்ற திருநாடிகமலத்தை யுடையவரும், பன்னலம் - சங்குகள், குலவும் முததம் - விளங்குகிற முத்துக்களை, நிரைக்கும் - கொழித்துக் குவிக்கறகிடமான, அருவி - நீரருவிகளையுடைய, குல வரைக்கு - சிறந்தசோலைமலையில், மருவிய - எழுந்தருளிய. கா - காளமேகமபோன்றமரும. இலங்கு ஐயில் மெய் வாளி கொடி - விளங்குகின்ற கூர்மையான கொடிய அம்பினால், இலங்கையில் இருக்கும் - லங்காபட்டணத்தில (பலநாளாக) வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற, இரா உணம் இராவுணன் - இருன்போன்ற கருநிறத்தை யுடைய ராவணன், இரா உணம் - உயிரோடு வாழ்ந்திராப்படி, அறுத்தோர் - (அவனது பத்துத்தலைகளையும்) அறுத்தவருமாகிய அழகர், அலங்கலை-பூமாலையை, அளித்தனா - (எனக்குத்) தந்தருளிவிட்டார்; (இனியான்), அலை அலங்கு கடற்கும்-அலைகள் அசையப்பெற்ற கடலின் ஒலிக்கும், அந்தமதனுக்கும் - அந்த மன்மதனுக்கும், அனை சந்தம்அதனுக்கும் - தாயினது (கொடிய) குணத்துக்கும், கலங்கலென் - மனங்கலங்கலமாட்டேன்; எனக்கு—, அணிகலம் - அணிதற்குரிய ஆபரணங்களையும், கலவை - (பலவகைவாசனைப் பண்டங்கள்) கலந்த சந்தனத்தையும், தம்மின் - கொண்டுவந்து கொடுங்கள்; கையில் - கையிலே, அமனை - அம்மானையை, தாரும் - (விளையாடுதற்குக் கொண்டுவந்து) கொடுங்கள்; (எ - று.)—அயில் - ஐயில் எனப் போலி.

இது - தார்பெற்ற தலைவி பாங்கிமார்க்கு மகிழ்ந்து கூறியது
வணம்-உரணம். மன்மதனது கொடுத்தன்மை உலகமுழுதும்பிரசித்தமாயிருப்பதனால், ‘அந்தமதன்’ என்றான். இனி, அந்தம் மதன் எனப்பிரித்து-இறுதியைச் செய்யும்படியான மன்மத னென்றும், அழகிய மன்மத னென்றும். தருவின் என்னும் முன்னிலையேவற்பன்மைமுதறு, தம்மின்னவிகாரப்பட்டது. அமனை - விகாரம்.

இது, பதினெட்டாவது கவிபோன்ற எண்கீராசரியலிருத்தல். (சஅ)

சுக. ஆராமவெற்பிலழகர்கருதிக்குமெட்டா
வேரார்பதந்தீண்டவெத்தவங்கள்செய்தனவோ
சூரானவன்சிலையுந்துந்துபியென்புஞ்சுகடு
காராயகட்டையுமவெங்காளியப்பேர்நாகமுமே

(இ - ள்.) சூர் ஆன வல் சிலையும் - தெய்வப்பெண்ணையி வலிய கல
லும் [அகலிகையும]. துந்துப் என்பும் - துந்துபியென்னும் அசுரனது
எலும்பும், சுகடும் - வண்டிவடிவமாய்வந்த அசுரனும், கார் ஆய கட்டையும-
சரிய கட்டையும், வெம் காளியன் பேர் நாகமும் - கொடிய காளியனெ
ன்கிற பெயரையுடைய மகாசர்ப்பமும், - ஆராமம் வெற்பில் - சோலைமலை
யில் எழுந்தருளிய, அழகர் - அழகரது, சுருதிக்கும் எட்டா - வேதங்களுக்
கும் எட்டாத. ஏர் ஆர் பதம் - அழகுபொருந்திய திருவடிகள், தீண்ட - (தம்
மேற்) பரிசிக்கப்பெறுவதற்கு, எ தவங்கள் செய்தனவோ - என்னென்ன
பெருந்தவங்களைச் செய்திருந்தனவோ? (எ - று.)

யானும்முற்பிறப்பில்நல்லதவஞ்செய்திருந்தால் அவர்திருவடி தீண்டப்
பெற்றது, நற்பேறு பெறுவேனே யென்றுஇரங்கியபடி. ஆராமம்-பூஞ்சோலை.

சீலையை மீதித்த வாலாறு - கௌதமமுனிவனது மனவியாகிய
அகலிகையினிடத்திற் பலநாளாய்க் காதல்கொண்டிருந்த தேவேந்திரன்
ஒருநாள் நெராத்திரியில் அம்முனிவனாசிரமத்தாக்கு அருகே வந்து பொ
ழுதுவடியுங்காலததுக்கோழிகூவுவது போலக் கூவ, அதுகேட்ட கௌத
மன் சந்தியாகாலம் சமீபித்துவிட்ட தென்று கருதி யெழுந்து காலக
கடன் கழித்ததற்பொருட்டு நீர்நிலைநோக்கிப் புறப்பட்டிசை செல்ல, அப்பொ
ழுது இத்திரன் இதுவேசாயமென்று அம்முனிவனுருக்கொண்டு ஆசிரம
த்தடுத்தென்று அவளோடுசேரையில், அடையும் 'தனகணவனல்லன், இந்
திரன்' என்றஉணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்
கண்ணினால் அறிந்து உடனே மீண்டெவந்த அம்முனிவன் அவளைக் கருகக்
வடிவமாய்படி சபித்தது, உடனே அவள் அஞ்சிநெகிழ் பலவாறுவேண்டிய
தற்கு இரங்கி, 'ஸ்ரீராமனது திருவடிப்பொடி படுககாலதது இக்கல்வடிவம்
நீங்கி நிசவடிவம் பெறுக' என்று அறுக்கிரகிக்க, அவ்வாறே கல்லுருவமாய்க்
கிடந்த அகலிகை ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திரனோடு மிதிலைக்குச்செல்
லும்போது இராமமூர்த்தியின் திருவடிததுகள் பட்டமாதிரிததில் கல்வடி
வம்நீங்கி இயற்கைநல்வடிவம் அடைந்தன னென்பதாம்.

துந்துபியென்பை எற்றிய வாலாறு:-முன்னொருகாலத்தில் எருது
வடிவங்கொண்ட துந்துபியென்னும் அசுரன் வாலியை எதிர்க்க, அவன் உக்
கிரமாகப் போர்செய்து துந்துபியைக் குததிக குமைத்துக் கொன்று அவ
னுடம்பை ஆகாயத்தில் உயரவிட்டெறிந்தான். அத்திரள், மதங்காசிரமத்
தின் அருகே வீழ்ந்துகிடந்தது. அநாமான்மூலமாக இராமலக்ஷ்மணர் சுக்கி
ரீவனிடம் சிநேகங்கொண்டபிறகு 'வாலியைக்கொன்று உன்மனைவியையும்
அரையும் நான் தருகிறேன்' என்று இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்கு வாக்கு
தததஞ்செய்து அங்கிருந்த நடந்துபோகையில் துந்துபியின் உலர்ந்தள்ள
உடற்குவையின் வரலாற்றைச் சுக்கிரீவன்மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு, இரா
மபிரான், சுக்கிரீவன்மனத்தில் ஐயம்நீங்குதற்பொருட்டு, இலக்குமணனோ
க்கி 'உன்காலால் இவ்வென்புக்குவையை யெறிவிவிக' என்று சொல்லி
யருள, உடனே இவையபெருமாள் தனதுஇடப்பாதத்தின்கட்டைவிரலால்
தன்னுதலும் அது வெகுதூரஞ்சென்று வீழ்ந்தது என்பதாம்.

காராய கட்டை டியன்றது - அசுவத்தாமனாற் பிரயோகிக்கப்பட்ட
அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் தகிக்கப்பட்டுப்போன அபிமர்யுமனைவியாகிய

உத்தரையின் வயிற்றுக்கருவை; அக்கரு. கண்ணனது திருவடிப்பட்டமாத் திரததில் மீள உருப்பெற்றுப் பரீக்ஷித்தனன்னும் அரசருமாரணிய தென் பது வரலாறு: “பசுந்தளவின். மட்டவீழ்தொகை லாங்கர்பொற்றான் பட வாளிவெந்தீசு, சுட்டகருகைட்டையும் பெற்ற தாருயிர் சொல்ல தென்னே” என்றார் முன்னோரும்.

இது,மாசசீர்களுங் காய்சசீர்களுமாய் விரவிவந்த கொச்சகக்கல்பிபா.

[ம த ங் து.]

௫௦. காளமேகமும்வெளிமயின்னிய கண்ணனார் வனகிரியினிற் காமதங்கமதங்கமாமெழின்மாமதங்கமடநதைதேள், தாளநின்முலை யிடைகுறுநதுடிதவளசங்கதிற்குளமுதந தக்கசந்திரவலயநாபுரசர ணமென்பதமத்தளம், நீளும்யாழின்முன்கைகாரகுழனெயனம்வே டனதமபுரு நிறுத்தினன்றொருசற்றுடுக்கைநெகிழ்க்கவேண்டிநின்சி நதையே, நானுநச்சினநாடகத்தினிநட்டுவாவெனினதிசயம நாட்ட வாளிணைசுழலுமுன்பலகூட்டவாள்சுழல்கின்றவே.

(இ - ள்.) காளமேகமும் - சூலகொண்ட கருமுகிலும், வெளிம - வெ ண்ணிறமுடையதென்னும்படி, மின்னிய - கருநிறமுடையவராய் விளங்கு கின்ற, கண்ணனார் - கிருஷ்ணபகவானது, வனகிரியினில் - சோலைமலையி லே, காம தங்கமது அங்கம் ஆம் - விரும்பப்படுகிற மாற்றையுந்த பொன் போன்ற மேனியையுடைய, எழில் - அழகிய,மா மதங்க மடந்தை - ஐந்த மதங்கியே! கார் குழல் - கரிய கூந்தலையுடையவளே! கேள் - (யான் சொல் வதைக்) கேட்பாயாக: நின் முலை - உனது தனங்கள், தாளம்-தாளமாகும்; இடை - சிறுத்த இடுப்பு, குறுந் துடி - நெசுகிறுத்த துடியென்னும் கச்சிய மாம்; களம் - கண்டம், அதிர் தவளம் சங்கு - ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய சகை மாம்; முகம்—, தக்க சந்திர வலயம் - பொருந்திய சந்திரமண்டலமாம்[சந் திரவலயமென்னும் வாததியமாம்]; நாபுரம் சரணம் என்பது - சிலம்பை யணிந்த சணைக்காலென்பது,மத்தளம் - மத்தளமாம்; முன்கை - முன்னங் கை, நீளும் யாழ் இனம் - நீண்ட வீணையின் இனமாம்; நெயனம் - நண், வேள்தனது அமபு உரு - மன்மதனது அம்பின் வடிவமாம் [வேள் தன தம் புரு - மன்மதனது தம்புருவென்னும் வாச்சியமாம்]; ஒரு சற்று-சிறிதுபொ முது, உடுக்கை - (ஆட்டத்தில் அடிக்கப்படுகிற) உடுக்கையென்னும் ஒரு வகைவாச்சியத்தை, நிறுத்தின் - முழங்காமல் நிறுத்திவைத்தால், நன்று - நல்லது [உனது உடையை நேரநிறுத்திவைத்தால் நல்லது]; நின் சிந்தை நெகிழ்க்க வேண்டும் - உனது பாட்டை நிறுத்தவேண்டும் [உன் மனம் இர ங்க வேண்டும்]; ‘நாளும் நச்சின - இத்தனைநாளாய் விரும்பிவந்த, நாடக த்து - ஆட்டத்தில், இனி-இனிமேலும், நட்டு வா - விரும்பிவா, எனின் - என்றால், அதிசயம் - (அவ்வாறு வருதல்) அரியதாம்; நாட்டம் வான் இணை சுழலும் முன் - (உனது) கண்களாகிய இரட்டைவான்கள் சுழலுதற்குமுன் னமே,பல கூட்டம் ஆள்-பல ஆடவர்களின் கூட்டம்[பலவாள்பூதங்களின் கூட்டம்],சுழல்கின்ற-(வேட்கையால்)மனஞ்சுழல்கின்றன[சுழலுகின்றன].

இரண்டெக்ககளிலும் வாளையெடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தானஞ் சுழ ன்றுஆடிவாளொரு இனமங்கையினிடத்துத் தனக்கு உண்டான வேட்கை யை ஒருகாமுகன் வெளிப்படுத்திக் கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, மதங்கி யாரென்னும்உறுப்பிற்கு இலக்கணமாம். மதங்கமடந்தை - ஆடல் பாடல் வல்ல பதினாறுவயதுப்பெண்.

நயனமென்னும் வடமொழி மோனைநோக்கி நெயனமென நின்றது. நட்டுவா என்பதில், நடனமாட்டுகின்ற நட்டுவனை அழைத்ததாகவும் பொருள் தோன்றும்.

இது, நர்ப்பததுநான்காங் கவிபோன்ற பதினாறுநூற்சீராய்விருத்தம்.

ருக. சுழல்காற்றை மாய்த்துஞ் சுடர்நெருப்பை யுண்டு

நிழல்பார்த் திடபகிரி நின்றோன்—குழலூதி

கற்றாக் குவித்த கடவுளவ னேயனை ததும்

பெற்றாக் குவித்த பிரான்.

(இ - ள்.) சுழல காற்றை - சுற்றிச்சுற்றியடிக்கிற கடுங்காற்றை, மாய்த்தும் - அழித்தும், சுடர் நெருப்பை - எரிகிற அக்கினியை. உண்டும் - புசித்தும், நிழல் பார்த்து - குளிர்ந்தநிழலுள்ள இடம் தேடி, இடபகிரி - ரிஷபகிரியில், நின்றோன் - வந்துஎழுந்தருளி நின்றயானும், குழல் ஊதி - வேய்கு குழலை ஊதி, கன்று ஆ - கன்றையுடைய பசுக்களை, குவித்த - (தன்னைச்சுற்றிலும் வந்து) திரளச்செய்த, கடவன் - கடவுளும் ஆகிய, அவனை - அக்கண்ணனை, —அனைத்தும் - எல்லாவலகவகையையும், பெற்று - படைத்து, ஆக்குவித்த - காத்தருளின, பிரான் - பெருமையையுடையவனவன்; (எ - று.)

சுழல்காற்றை மாய்த்த கதை.—கம்சனாலேவப்பட்ட காலியனைன்னும் அசுரன் பெருங்கடுஞ் சுழல்காற்றின் வடிவங் கொண்டு வந்து மிகவும் வேகமாய் யுகாந்தகாலத்துக் காற்றுப்போல வீசியடித்தது புழுதிகளை மேலே பொழிந்து குழந்தைப்பருவமுடைய கண்ணனை ஆகாயமார்க்கத்தில் எடுத்துச்செல்ல, கண்ணபிரான் தனது திருமேனியில் மிக்கபாரத்தை யுண்டாக்கி அவ்வசுரனைக் கீழே தள்ளிக் கழுத்தைவளைத்து நெரித்துக் கொன்றன ரென்பதாம்.

சுடர்நெருப்பை யுண்ட கதை.—பிருந்தாவனத்தில் முஞ்சாரணியத்திற் பிரவேசித்தபோது தெய்விகமாகத் தோன்றித் தனகளைச்சூழ்ந்த பெருங்காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டிகொண்டு கோபாலாகளும் கோக்களும் முறையிட்டுப் பலவாறு ததிக்கக் கேட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் 'நீங்கள் யாவரும் பயப்படாமல் உங்கள் நேதிரங்களை மூடிகொள்ளுங்கள்' என்று நியமித்தருளித் தமது வீராட்ஸ்வரூபத்தை வகித்து அவ்வகனினியைச் சுவாலையோடும் பாணஞ்செய்து ஆயாகளையும் ஆநிரையையுங் காத்தன ரென்பதாம்.

சோலைமலையாதலால், அவ்விளைப்புத்தீர் 'நிழல்பார்த்து நின்றான்' எனக் கவி குறித்தார்.

இது, மலரென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த ஒரு விகற்பநேரிசைவேண்பா.

ருஉ. வித்தகர் கருத்துட் பத்தி பாய

நீலம் பழுத்த கோல மேனி

கார்க்கடல் முகநத சூற்புய லென்று

கதிரிளங் கொங்கைச் சதிரிள மங்கைய

ரு ரியலுறு கலாப மயினட மாடக்

"காயா மலர்விரி காயா வனமென

வரையர வல்லி வரையர மகளிர்

குழலிசை வண்டு குழலிசை பாட

வங்கையிற் றுங்குஞ் சங்கமுந் திகிரியும்

க௦. புதையிருள் சீக்கு மதிகதி ரென்னக்

நவன்கலா'விசைசெய் சிவநதவாய் மழலைக்

கொடிச்சியர் கண்போ லடிக்கடி சுணைதொறும்
பதுமச் செங்கா டிதழ்குவிந் தலர
விருவகைக் காந்தமும் பெருமுனி வர்க்குப்

கரு. புனலும் புகையாக் கனலும் கொடுப்ப
வனந்திரி மேதி யினஞ்சொரி தீம்பால்
கங்கையிற் பரககப் பொங்குதேன் வெள்ளஞ்
சாமபுன தம்போன் மேம்படு சாரற்
சோலை மாமலை மேலினி தமர்ந்தோ

உ0. யதிரந்துவெண் பரிக ளெதிர்தவெண் றஞ்சிப்
பசுமபரி யேழும் விசம்பிடை மறுக
விரிதிரை கொழிக்கும் பரிபுர நதியோய்
மழுப்படைக் கடவுள் விரிக்குடையாத
சித்தசா கோடி யொத்தகட் டழக

உரு. சடைகொடு வேட்ட விடையுடை யவற்காப்
புரஞ்செற் றருளிய பரஞ்சுடர் மூர்த்தி
குருகூர் விளங்க வருசட கோபர்
வழுத்தவிர் நான்மறை விழுப்பொருள் பழுத்த
வாக்கெனு மழுதந தேக்கிய வொருநீ

ந0. புவிமேற் சிற்சிலர் கவியுங் கொண்டனை
யாங்கவை தமக்குப் பாங்கெனும் வளைகாய்ப்
புளியென மகிழ்ந்தனை போலு
மெளியேன் புன்கனி யேற்பதெத திறமே.

(இ - ள்.) வித்தகர் - ஞானிகளுடைய, கருத்தன் - மனத்திலே, பத்தி
பாய - பகதி மிகப்பெருகும்படி, நீலம் பழுத்த - நீலநிறம் மிகமுதிர்ந்த,
கோலம் மேனி - அழகிய திருமேனியை, கார் கடல் முகந்த - கரிய கடல்
நீரை (நிரம்ப)மொண்டெட்டகொண்ட, சூல் புயல் என்று-கருமுதிர்ந்த காள
மேகமென்றுஎண்ணி,கதிர் இளங் கொங்கை-ஒளிபொருந்தியஇளைய தனங்
களையுடைய, சதிர் இள மங்கையர் - அழகிய இளம்பருவமுடைய மகளி
ரது, இயல் உறு - சாயல்பொருந்திய, கலாபம் மயில் - சோகையையுடைய
மயில்கள்,நடம் ஆட-(மகிழ்ந்து) நர்த்தனைஞ்செய்யவும்,—காயா மலர் விரி-
காயாத [அன்றுமலாரது] மலர்கள் பரவிய, காயா வனம் - காயாமரக்
காடென்று எண்ணி,அர உல்லி அரை-பாம்பையுடைய கொடியையுடைய போன்ற
இடையையுடைய, வரை அரமகளிர் - மலையில்வாழ்கின்ற தெய்வப்பெண்
ளது, குழல் - கூந்தலில், இசை - பொருந்திமொய்க்கின்ற, வண்டு - வண்டு
கள், குழல் இசை பாட - வேய்க்குழலின் இசைபோன்ற இசைப்பாட்டைப்
பாடவும்,—அம் கையில் தாங்கும் - அழகிய திருக்கைகளில் தரித்த, சங்க
மும் திகிரியும் - சங்கத்தையுஞ் சக்கரத்தையும், புதை இருள் சிக்கும் - செ
ருகிய இருளைப் போக்குகின்ற, மதி கதிர் என்ன - சந்திரனுஞ் சூரியனும்
நின்ற எண்ணி, சவண் கலால் - கயிற்றில்வைத்துவிசி விட்டெறிதிற கற்க
ளால், இசை செய்-ஆரவாரத்தைச் செய்கின்ற, சிவந்த வாய்-சிவந்த வாயை
யும், மழலை - மழலைப்பேச்சையுமுடைய, கொடிச்சியர் - குறிஞ்சிலத்துப்
பெண்களது, கண்போல் - கண்போல. அடிக்கடி, சுணைதொறும் - சுணை
களிலெல்லாம், செம் பதுமம் காடு - செந்தாமரைக்காடு, இதழ் குவிந்து

அலர - இதழ்கள் கூம்பியும் மலர்ந்தும் இருக்கவும், — இருவகை காந்தமும் - (சந்திரகாந்தம் சூரியகாந்தம் என்கிற) இரண்டுவகைக் காந்தக்கற்களும், பெரு முனிவர்க்கு - பெரிய இருடிகட்கு, புனலும் - தண்ணீரையும், புகையா கணலும் - புகையாத நெருப்பையும், கொடுப்ப - (முறையே) கொடுக்கவும், — வனம் திரி மேதி இனம் - காட்டில் திரிகின்ற எருமைகளின் கூட்டம், சொரி - (தானாகவே) சொரிகின்ற, தீம் பால் - இனிய பாலானது, கங்கையின் பரக்க - கங்காநதிபோல வெண்மையாகப் பரவாநிற்க, பொங்குதேன் வெள்ளம் - பொங்குகிற தேன்பெருக்கு, சாம்புனதம்போல் - (உருக்கிவார்த்த) செம்பொன் ஒழுக்குப்போல, மேம்படு - நிறந்து காணப்படுகின்ற, சாரல் - பக்கங்கையுடைய, சோலைமாமலைமேல் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையின்மேல், இனிது அமர்த்தோய் - இனிமையாக எழுந்தருளியவனே! — 'வெள்பரிகள் - வெள்ளைக்குதிரைகள் பல. அதிர்ந்த ஆரவாரிததுக்கொண்டு, எதிர்ந்த - எதிரிட்டன', என்று - என்றுண்ணி, அஞ்சி - பயந்து, பசும் பரி எழும் - (சூரியனது) பச்சைக்குதிரைகள் எழும், விசம்பிடை - ஆகாயத்திலே, மறுகலங்கும்படி, விரி திரை கொழிக்கும் - பரவிய (வெள்ளிய) அலைகளையெயறிநிற, பரிபுரநதியோய் - சிலம்பாற்றையுடையவனே! — மழு படை கடவுள் விழிக்குமழுவாயுத்தையுடைய உருத்திரமூர்த்தியினது நெற்றிக்கண்ணுக்கு, உடையாத - தோற்று அங்கமழியாத, சித்தசர் கோடி - ஒருகோடி மண்மதர்களை, ஒத்த - ஒத்திருக்கின்ற, கட்டழக - நிலைகுலையாத அழகுடையவனே! — சடைகொடு - (தவவேஷத்திற்கு உறுப்பாகச்) சடையைத் தரித்துக்கொண்டு, வேட்டி - விரும்பிப்பிரார்த்தித்த, விடை உடையவரு ஆ - விருஷபவாகனமுடைய சிவனுக்காக, புரம் - திரிபுரத்தை, செந்தருளிய - அழித்தருளின, பரஞ்சடர், மூர்த்தி - மேம்பட்ட ஒளியையுடைய திருவடிவமுடையவனே! — குருகூர் - திருக்குருகூர். விளக - விளகமடையும்படிவரு - (அவ்விடில்) திருவவதரித்த, சடகோபர் - நம்மாழ்வாரது, வழு தவிர் - குற்றமில்லாத, நால் மறை விழு பொருள் பழுத்த - நான்குவேதங்களின் சிறந்தபொருள் மிகஅமைந்த, வாக்கு எனும் - திருவாக்காய், அமுதம் - அமிருத்ததை, தேக்கிய - தெவிட்டும்படி பாணஞ்செய்த, ஒரு நீ - ஒப்பற்ற நீ, புலிமேல் - பூதியில், சிற்சிலர் - வேறுசில பெரியோர்களது, கவியும் - பாடல்களையும், கொண்டன - ஏற்றுக்கொண்டாய்; ஆறகு அவைதமக்கு - (அப்பெரியோரது) பாசரங்களாகிய அமுதத் தெவிட்டாமைக்கு, பாங்கு எனும் - உரியது என்கிற, லைகாய் புரி - புளிகாய்க் காடியாக, எளியேன் - எளியவனாகிய எனது, புல கவி - அற்பமான பாடல்களை, மகிழ்த்தனை போலும் - திருவுள்ளமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டாய்போலும்; (அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின்), ஏற்பது - (வேறுவகையாக) ஏற்றுக்கொள்வது, எத் திறமே - எவ்வாறோ? (எ - று.)

மயில் ஆட, வண்டு பாட, பதுமக்காடு குவிந்து அலர, காந்தம் புனலுக்கனலாக கொடுப்ப, மலைமேல் அமர்த்தோய்! என்க, எம்பெருமானது நீலமேனியைக் காளமேகமென்று மயங்கி மயில்கள் ஆடியதாகவும், திருக்கைமுதலிய அவயவங்கள் விளங்குகின்ற திருவருவத்தை மலர்கள்விரிந்த காயாங்காடென்றுமயங்கி வண்டு பாடியதாகவும், சங்கத்தைச் சந்திரனென்றுமயங்கித் தாமரை குவிந்ததாகவும் சந்திரகாந்தம் நீர்கொடுத்ததாகவும், சக்கரத்தைச் சூரியனென்றுமயங்கித் தாமரை மலர்ந்ததாகவும் சூரியகாந்தம் அனல்கொடுத்ததாகவும், சிலம்பாற்றில் வெண்மையாக எழுந்த அலைகளை வெள்ளைக்குதிரைகள் எழுந்தன வென்று மயங்கிச் சூரியனது குதிரை அஞ்சியதாகவும் கூறியதனால், மயக்கவனி. அர - குறியதன்மீது ஆ, குறுகிற்று, திசைசெய் ஓகாடிச்சியரென இயையும், கண்கள் அடிக்கடி

இமைத்து விழிப்பதுபோலத் தாமரை இத்தற்குவிந்து அலர வென்க. சந்திர காந்தம் - சந்திரன்முன்னே கீர்காலுத்தாலாலும், சூரியகாந்தம் - சூரியன் முன்னே தீயை உமிழ்வதாதலாலும் இங்ஙனம் கூறியது. ஜாம்பூதம் - தத்திதாந்தநாமம்: ஜம்பூநதியில் உண்டானதென்று பொருள்; மேருமலையின் சாரலிலுள்ளதொரு நாவலமரத்தினின்று சீழ்விழுதிற பெரும்பழங்க ளின் சாற்றினால் ஒடுகிற ஜம்பூன்னும் நதியின் இரசத்தில் நனைந்த அவ் வாற்றைகளையின் மண் உலர்ந்து சிறந்த சுவர்ணமாகிறதனால், 'சாம்பூதம்' என்று பெயர்: [ஜம்பூ - நாவல்.] "நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவி ரிழை" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையிலும். பரிபுரம் - காந்திலம்பு. சித்த ஜன் - மனத்தில் நனைத்தமாதிரத்தில் உண்டாகிறவன். மழுப்படைக் கடவுள் விழிக்குடையாத சித்தசாகோடியொத்த கட்டழகவென்றத - இல் பொருளுறையானது. உருத்திரன் திரிபுரசுகாராஞ் செய்ததற்குத் திருமால் கணையாக இருந்து துணையானதனால், 'சடைகொடுவெட்டவியுடையவற் காப்புரஞ்செற்றருளிய பாஞ்சுடர்மூர்த்தி' என்றார்; "குழல்நிற வண்ணநின் கூறு கொண்ட, தழல்நிற வண்ணன் நண்ணா நகரம், விழ நனி மலையிலே வளைவுசெய்தது, கழனிற் வம்பத வானவனே" என்றா பெரியாரும். சட கோபர்வாக்கு-திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி.

இது - ஈரசைசரீர்கள் பெற்று, ஈற்றயலடி முசகோடியும் மற்றையடிக ளெல்லாம் நாதிரேடிகளுமாக வந்த நேரிசையாசிரியப்பா. (இஉ)

[த ர ம்.]

ரு எறற்பூங்கோதைகேளிடபமாலவரையில்வா ழிநாங்குறப் பாவையான்விளங்குறப்பாவையுஞ், சாற்றுவேன்கண்ணர்முன்வெ ண்ணெயாககுவிவெ தானடுக்குறிசொனென்சயிலமாதினைமுதற், போற்றினேனாழியினெல்லையுஞ்சகையும பூரியெட்டக்கராஞ்சீரினி ட்டெடம்பிரான், தோற்றுவாராககுநன்குழ்பெலங்கஞ்சியச்சதர்வி டாரமபரத்துணைவையாயினியமே

(இ - ன்.) ஏற்ற பூ கோதை - பொருந்திய மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை யுடையவளே! கேள் - (நான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக யான்—, இடபம் மால் வரையில் வாழ் - பெரியருஷபகிரியில் வாழ்கிற, இளம் குறப் பாவை - இளைய குறமகளாவேன்; விளங்குற - விளக்கமாக, பாவையும் - (குறி சொல்லுகிற) பாடல்களையும், சாற்றுவேன் - சொல்வேன், கண்ணர் - திரு வண்ணுக்கு, முன் - முன்னே, வெண்ணெய் ஆ குவிய - வெண்ணெய்க்குக் காரணமான பசுக்கூட்டர் திரளும்படி, நடு குறி சொனென் - சியாயமான குறியையச் சொன்னேன் [வெண்ணெயா குவிய - வெண்ணெயாகத் திரள, அடுக்கு உறி சொனென்-(ஒன்றன்மேலொன்றாகக் கலசங்களை) அடுக்கிகை த்தள்ள உறியை இடமாகச்சொன்னேன்]; சயிலம் மாதினை-இமயமலையின் மகளாகிய பார்வதியை, முதல் போற்றினேன் - (இவ்வாறுபிறப்பென்று) முன்னமே அறிந்து குறிசொன்னேன் [சயிலம் - மலையிடத்துஉண்டாகிற, தினை - தினையரிசியினது, மா முதல்-(இடித்த)மா முதலியவற்றை, போற்றி னேன் - விரும்பினேன்]; எம்பிரான் - தலைவர், ஆழியின் எவலையும்-சக்கரத் தினது ஒளியையும், சங்கையும் - சங்கத்தையும், பூரி எட்டு அ கரம் - பெரு மைப்பொருந்திய அப்படிப்பட்ட [சிறந்த] திருக்கைகளிலே, சீரின - அழகி தாக, இட்டு - தரித்துக்கொண்டு, தோற்றுவார் - (நாளைக்கே)வந்துசேருவார்; நல் கூழ் - நல்ல கூழையும், பெலம் கஞ்சி - பெல்லக்கஞ்சியையும், வாசிஞ் - (எனக்கு) வாரு; அச்சதர் இனி விடாந் - அச்சதரேன்னுந்திருநாமமுடைய

அந்நாயகர் (உன்னை) இனி விட்டுப்பிரிந்திரார்; அமே - அம்மையே! அம்பரம் துணி வையாய் - ஒருவஸ்திரத்தின் துண்டு கொடுப்பாயாக; (எ - று.)

இது, தலைவ தலைமகனைப்பிரிந்துவருந்தி மயங்கிநிற்குநிலையில், குறிகண்டறிந்து கூறபல்லு குறத்தி அவளிடம் உந்து குறிகேர்த்து நல்வரவுகூறியது.

இனி, நான்காமடியில், வாக்கு நன்கு - சகுனவாாததை நன்றியுருக்கிறது; ஊழ் பெலம் - நல்லாழ்வினை வலிமையுடையது; கஞ்சி அசகந்தர்-கசசிப்பதியிலவாழ்கிற அச்யுதர், வீடார் என்றும் பொருள்படும். அமே - அம்மையென்பதன் விளியாகிய அம்மே எனபதன் விகாரம்.

இது, பெரும்பாலும் எல்லாச்சீரும் வினாச்சீராகிய என்சீராசிரியவிரும்பும்.

[கைக்கிளை.]

ருசு. இனியஞ்ச னெஞ்சே யினியனிசை யேழுங்

கனியாறு காலுமிரு காலு—முனிவர்

தொழுதா ளழகர் சுருமபி

லெழுபூ வாய்ந்த திவளணங் கலளே

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே! இனி - இனிமேல், அஞ்சல் - (ஐயப்பட்டு) அஞ்சாதே; இனிய-கேட்பதற்கு இனிமையான, இசை ஏழும்-ஏழிசைகளையும், கனி - உருக்கமாகப்பாடுகின்ற, ஆறுகாலும்-ஆறுகால்களையுடைய எல்லாவண்டும், எழுபூ-(சூட்டப்பட்டு இவளிடத்திற்)பொருந்திய மலர்களை, ஆய்ந்தத-ஆராய்ந்தமொய்த்தது; (ஆதலால்), இரு காலும் - (காலே மாலை என்னும்) இரண்டுகாலங்களிலும், முனிவர் - முனிவர்கள், தொழு - வணங்குகின்ற, தாள் - திருவுடிகளையுடைய, அழகர் - அழகரது, சுரும்பில் - சோலை மலையிடத்திலுள்ள, திவன் - இமமகள், அணங்கு அலன் - தெய்வமகளல்லன், (மானுடமகனே); (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்

இது துறை-தலைமகளைக்கண்டு 'தெய்வமகளோ, மாணுடமாதோ' என்று ஐயுற்றுநின்ற தலைமகன். மாலையில் வண்டுமொய்த்தலாகிய குறியைக்கண்டு 'தெய்வமல்லன், மகளுள்ளான்' என்று தெளிந்தது; எனவே, தெய்வமல்லனாதற்குக் காரணம் இக்குறி ஒன்றே, வேறறுமையிலலை யென்று கருத்து. இது, நாயகநாயகிகளுள் ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவர் அறியாத ஒருதலைக் காமாதலால், கைக்கிளையாயிற்று. தேவர்கள்மாலையில் வண்டுமொய்த்தல் இல்லையாதலால், இங்ஙனங்கூறியது. இது, "வண்டே யினியே வள்ளி பூவே" என்னுஞ் சூத்திரவிதி; "கடியேறு கொன்றையர் கோடிசு சுரவெற்பிற் கண்டதொரு, கொடியே யிசனடிக்கொண்டது பூமுகங் கொண்டது வேர், பூயே நியவண் டிருநோக்கி யையறன் முன்னுமிந்தப், படியே யிதனிலை யென்று நெஞ்சே யிவைபன்னிடுமே" என்பது காண்க

இது - முதலிரண்டடிகளும் பெயர்பாடிகளாய், மற்றைய இரண்டும் ஆசிரிய அடிகளாய், அவற்றுள்ளும் சுற்றயலடி முச்சீரதாய் வந்து, துணிதலைச்சொன்ன ஒருதலைக்காம முணர்த்தியதனால், கைக்கிளைமநுட்பா. (ருசு)

[சீ த் து.]

ருரு. அலகைமா முலையுண்டகொண்டல்புள்ள லகையன்றுபருநதமா லழகர்தாடரிசித்தசித்தரனுக்கரம்பெறுசித்தர்யாஞ், சலனமே நெருகடகநற்கரிதனையழைப்பிமுன்கைமாதங்கமாக்குவெ மெய்தராவிசுசந்தமிக்குயர்பணம்வரு, மிலகிரும்புதனைப்பொன்வெள்ளி பொடேற்றுவேமுரைகுறைபடா தெடுத்ததாம்பிரமாழைமச்சநம் மிந்தவாதமிதன் நியும், பலமருநதநிலேஞ்சொல்வோமதிபசியவர்க் குபசரியையாராபடியுளப்பைநமக்குமாவடைபழவனம்பிரியமப்பனே.

(இ - ன்.) அப்பனை - தலைவனே!—யாம் - நான்கள், அலகை - பேய்மகனது, மா முலை - பெரிய தனங்களை, உண்ட - பருகின, கொண்டல்-மேகம்போன்றவரும், புன் - கொக்குவடிவமாய் வந்த பகாசுரனது, அலகை - வாயை, அன்று - அந்நாளில் [கிருஷ்ணவதாரத்தில்], பருத்த - பிளந்த, மால் - திருமாலும் ஆகிய, அழகா - அழகரது. தான் - திருவடிகளை, தரிசித்த - தரிசனஞ்செய்து வணங்கின, சித்தர - லி தந்தர்களது, அனுகரகம் - அருளை, பெறு - பெற்ற. சித்தர் - சித்தர்களாவோம்; சலனம் என் - சந்தேகமென்ன? ஒரு கடகம் நல்கரிதனை அழைப்பி - ஒருகூடை கிறைய நல்ல கரிவியக் கொணரச்செய [சேனையிலுள்ளதொரு யானையை வரவாய்]; நான் ஆக மா நங்கம் ஆக்குவெம் - எதிரிலேயே மாற்றயர்ந்த தனகமாகச் செய்வோம் [முன்னே நாகமென்ற மாதங்கமென்றும் பெயருடையதாகச் செய்வோம்]; மெய் தரா இடி - உண்மையாகத் தாரா என்கிற லோஹத்தைக் கொடு; சந்தம் மிக்கு உயர் பணம் வரும் - கிறம்பிக்குச் சிறந்த பணமாக மாறிவிடும் [எய்த அரா விடி - பொருந்திய பாம்பை வெளியில்விட்டு; சந்தம் மிககு உயா பணம் வரும் - வடிவம் மிக்கு உயாகத் படம் பொருந்தும்]; இலகு இரும்புதனை பொன் வெள்ளியொடு ஏற்றுவேம் - விளங்குகிற இரு ம்பைப் பொன் வெள்ளிகளுடனே சமானமாகச் செய்வோம் [இரும்பு கரும்பொன் என்றும், பொன் செம்பொன் அல்லது பசும்பொன் என்றும், வெள்ளி வெண்பொன் என்றும் வழங்கப்படுதலால் இரும்பைப் பொன் வெள்ளிகளுடனே ஏற்றுவோம்], உரை குறைபடாது - மாற்றக் குறைவு படாது [என்கள் பேசுக் குறையைமடையாது]; எடுத்த காமபிரம் - (நான்கள்) கையிலெடுத்த செம்பு, மாழை மச்சம் - பொன் தண்டாகும் [எடுத்தது ஆம்பிரம் - உயர்ந்த மாமரம், மாழை மச்சம் - மாழையென்னும் பெயருடையதாம்]; நம் இரதவாதம் இது அன்றியில் - நமது ரஸவாதம் இவ்வளவுமாதிரியேயல்லாமல், பல மருந்து அறிவேம் - அநேகம் ஒளவுதன்களைத் தெரியோம், சொல்லோம் - (அவற்றையெல்லாவு) சொல்லுவோம்; அதி பசியவர்க்கு - மிக்க பசியையுடைய எவர்களுக்கும், உபசரி - (உணவுமுதலிய) தந்தருள்வாயாக, ஐயா—! படி அளப்பை - படி கொடுப்பாயாக; நமக்கு - எவர்களுக்கும், மா அடை - மாலினாலாகிய அடையும், பழ அனம் - பழஞ்சோறும், பிரியம் - விரும்பமாகும்; (எ - று)

இரசவாதிகள் தமது திறமையை ஒருதலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்தல், சித்து என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்; இரசவாதம் - பொன்செய்தல்.

தரிசித்தல் - கண்டுதொழுதல். சித்தா - வித்திபெற்றவா. தாமபிரம் - தாம்மம்; ஆம்பிரம் - ஆமரம். வடசொற்கள் இரசவாதமாவது - கீழ்ப்பட்ட லோஹங்களை மேறபட்ட லோகமாகச்செய்தல். பசியவர்க்கு - தமமைப் படர்க்கைபோற் கூறிய இடவழுவமைதி; 'பசியெமககு' என்றும் பாடங்கொள்ளலாம். ஐயா, அப்பனே இவை - சித்தாரன் வழங்குஞ் சொல்லிமுக்கொடுகள். படியளப்பை என்பதில் - 'புரியுளக்கு' தன்மையுடையவனே யென்னும் பொருளுந் தோன்றும்.

புள் அலகைப் போந்த கதை—பகன் என்னும் அசுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கண்ணிராணைக் கொல்லுவதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தனன் என்பதாம்.

இது, நாரதபுத்தூதரான்காங் கவிபோன்ற பதினாறுசீராசிரியலிருந்தும், ௫௬. அப்போதகத்துறைசெந்திருமாய்பத்தழகர்பனைக் கைப்போதகஞ்சொன்னமாய்ரெக்காலங்கருணைசெய்வார்

மெய்ப்போதகநமக்கெநநான் வரும்வினையென்றொழியு
மெப்போதகமும்மமதையும்போம்புகலேழைநெஞ்சே.

(இ - ன்.) ஏழை நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய மனமே! போத
அகத்து உறை - தாமரைமலரிடத்தில் தங்குகின்ற, செம் திரு - சிவந்த
இலக்குமியைத்தாகிய, மார்பதது - திருமார்பையுடையவரும், பனை கை
போதகம் சொன்னபனைமரம்போலுந் துதிகையையுடைய யானையினற்
கூப்பிடப்பட்ட, மாயர் - மாயையையுடையவருமாயின, அ அழகர் - அந்த
அழகர், எக்காலம் - எப்பொழுது, நகுணை செய்வாரா - அருள்செய்வார்? மெய்
போதகம் - உண்மையான ஞானம், நமக்கு - எந்நான் வரும்-எப்பொழுது
உண்டாகும்? வினை-கனம், என்று ஒழியும்-எப்பொழுது நீங்கும்? அகமும்-
(தானல்லாத உடம்பை யானெனநித) அகங்காரமும், மமதைம - (தன
தல்லாதபொருளை எனதுஎனநித) மமகாரமும், எப்போது - எப்பொழுது,
போம் - ஒழியும்? புகல - சொல்லு; (எ - று.)—அவ்வழகர் இயையும்.

அகம் - யானென்னும் அகப்பற்று; மமதை-எனதென்னும் புறப்பற்று.

இது. நேரசைமுதலதாகிய கட்டளைக்கலத்துறை (௧௬)

[ச ம பீ ர த ம்.]

ருள. ஏழுலோகமுமிககமண்டலத தூடடைத்திலோங்குணககு
வெய்யோ ரெமதிசைபுகச்செயவோ முததரததூடுபன்னிருதிங்க
ளெண்ணிவிடுவோம், வாழ்குசையுளண்டரையரம்பையரைநாரதனை
வரவழைப்போம் படர்கொடிமருபபங்கயங்களை பலகுதிரைகுடை
சுணையிலெழாமதேரையடையரினவோந், தாழ்வறும்புல்லையடுபுலி
செய்வோந் திரணததையுந் திருத்தூணக்குவோந் தருமெறும்பிதனை
மதகரிசெய்வோந் துவரையையசசண்பகாடனியாக்குவோ, மாழிநீர்
முன்பொருப்பாக்குவோ மெய்யகலுமாகிகள் வரபபண்ணுவோ மதி
ரகசியங்கேளமுழகாதாட்காளலாவதிதெய்வமுன்னிவிடுமே

(இ - ன்.) ஏழு லோகமும் சப்தலோகங்களையும், இ கமண்டலத
தூடு - இச சிறு கரத்ததுக்குள்ளே, அடைத்திடுவோம் - அடைத்துவைப்
போம் [மிக்க மண்டலததூடு - பெரிய அண்டகோளத்திற்குள், ஏழுலோகங்
களை அடையச்செய்வோம்]; குணககு - கிழககே உதிக்கின்ற. வெய்யோ-
ரூரியர்கள் பன்னிருவரும், எம திசை - நாககன்செல்லுந் திக்கிலே, புக -
செல்லும்படி, செய்வோம்— [குணக்கு வெய்யோர் - மாறுபாட்டையுடைய
தவ்வுடர்கள், எம திசைபுக - யமலோகத்தக்குச்செல்லும்படி, செய்வோம்];
உத்தரத்தூடு - வடக்கிலே, பன்னிரு திசைகள் - பன்னிரண்டு சந்திரர்களை,
எண்ணி விடுவோம் - கணக்கிட்டு அனுப்புவோம் [உத்தரத்தூடு - மறுகூண
த்திலே, பன்னிரு திசைகள்-பன்னிரண்டு மாசுகளையும், எண்ணிவிடுவோம்-
பெயரெண்ணிச் சொல்லிவிடுவோம்]; கையுள் - (எங்கள்) கைக்குள்ளே,
வாழ்கு - வாழ்கின்ற பூமியையும், அண்டரை - தேவர்களையும், அரம்பை
யரை - தெய்வப்பெண்களையும், நாரதனை - நாரதரையும், வர அழைப்
போம் - வரும்படி செய்வோம் [வாழ்கு கையுள் - பொருந்திய மலைக்குகை
யுள்ளே, அண்டரை - பகைவர்களையும், அரம்பை அரை - வாழைமரத்தின்
அரையிலே, நார்தனை - நாரையும், வர அழைப்போம் - வந்துபொருந்தச்
செய்வோம்]; படர் கொடி - பரவிய துவசங்களும், மருப்பு அம் கயங்
களி - தந்தத்தன் அழகிய யானைகளும், பல குதிரை - பல குதிரைகளும்,
குடை - குடைகளும், சுண் ஐயில் - ஓவன்வேல்களும், எழ - (இங்கே) வரும்
படியாகவும், மா தேரை - குதிரைகள்பூட்டிய இரதங்களையும், அடைய-இங்

கே வரும்படியாகவும், நினைவோம் - நீனைப்போம் [படர் மரு பங்கயம் கொ
டிகள் - பர்விய வாசனையையுடைய தாமரைக்கொடிகள், பல்சூ திரை
குடை சீனையில் - மிக்க அலைகள் புரளுகின்ற நீர்ச்சனையிலே, எழ-உண்டாம்
படியாகவும், மா தேரை அடைய - (அதிலே) பெரியதவளைகள் பொருந்தும்
படியாகவும், நினைவோம்—]; தாழ் வறும் புல்லு - நிலத்திலே கிடக்கிற
வெறுமையான புல்லு. அடு புலி செய்வோம் - கொல்லுகின்ற புலியாகச் செ
ய்வோம் [தாழ்வு அறம் புல்லு அடு புலி செய்வோம் - கொல்லுதற்கு முழி
லுடைய புலியைக் குறைவில்லாத புள்ளன் னுமொரு பெயருடையதாகச் செய்
வோம்]; திரணத்தையும், சிரு தூண் ஆக்குவோம் - சிறு தரும்பையுஞ் சிற
ந்த கம்பமாகச் செய்வோம் [பசும்புல்லு, திருத்த ண்ண ஆக்குவோம் - திரு
த்தமான விலகருணவுகளாகச் செய்வோம்]; தரும் என்றும் புதிதின் மதகரி
செய்வோம் - வருகிற ஏறுமலை மதயானையாகச் செய்வோம் [மதகரிதனை
தரும் என்றும் செய்வோம் - மதயானையைப் பொருந்திய ஏறுமலையென்னும்
பெயருடையதாகச் செய்வோம்]; துவரையை சண்பக அடவி ஆக்குவோம் -
துவரஞ்செடிகொல்லையைச் சண்பகக்காடாகச் செய்வோம் [சண்பக அட
வியை துவரை ஆக்குவோம் - சண்பகமலாதொரு சிறியைச் சிவந்த சிறுமுடைய
தாகச் செய்வோம்]; ஆழி நீர் முன் பொருப்பு ஆக்குவோம் - ஆழமுள்ள
நீரைக் கண்முன்னே மலைகளாகச் செய்வோம் [கடலநீரிலே முன்னே மலை
களைப் பொருந்தச் செய்வோம்]; மெய் அகலும் ஆவிகள் வர பண்ணுவோம் -
உடம்பை விட்டு நீகின் உயிர்களை (மீண்டும் அவ்வுடம்பில்) வந்துசேரச் செய்
வோம் [சீராததின் னும் பெரிய மூசுகள் வரச்செய்வோம்], அதி ரகசியம்
கேளும் - மிகவும் அந்தரங்கமானதொரு ஜாலஞ் சொல்லுவோம் கேளுங்கள்;
அழகர் தாட்கு ஆள அலா - அழகர்திருவடிகளுக்கு அடிமை யல்லாத, அதி
தெய்வம் - கடவுளை, முன் விடுவம் - முன்னே கொண்டுவந்து விடுவோம்;
(எ-று.)—என்றது-அழகர்க்கு அடிமையல்லாத தேவதாரகம் எவ்வுலகத்தி
லும் இல்லையாதலால் அதனையும் இனித் தேடி முன்னே கொணர்ந்து விடு
வோமென அருமை அறிவித்தபடி; இனி, அழகர்பாதத்துக்கு ஆளாகாத
தெய்வத்தை முன்னே விட்டுவிடுவோம் என்னும் பொருளுந் தோன்றும்.

இந்திரஜாலமமுதலிய மாயைவித்தை யல்லவா தமத சிறப்பைத் தாமே
யெடுத்தகூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, சம்பிரதம் என்னும் உறுப்பின்
இலக்கணமாம்

குணக்குவெய்யோ ரெமதிசைபுகச்செய்வோம் என்பதற்கு - கிழக்கில்
உதிக்கின்ற துவாதசாதிதயர்களை எமனுடையதிக்காகிய தெற்கிற் போகப்
பண்ணுவோமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம் துவரையைச் சண்பகாடவி
யாகவுவோம் என்பதற்கு - சம்பகவன்மாயிய ராஜமன்னார்கோயிலென்
னுந் திருப்பதியைத் துவாரகையாகச் செய்வோ மென்று பொருள்கூறி, அத்
திருப்பதிக்கு 'தக்ஷிணத்தவாரகை' என்று ஒருபெயர் உண்டென்பர். •

இது - பெரும்பாலும் முதலில்தான் காய்ச்சீர்களுக்கும், மற்றை இரண்டும்
மாசசீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிக்கொண்டது ஓரடி
யாகவும் சிந்த பதினுள்ளுதிராதிரியவ்ருந்தம். (டு)

[இரங்கல்.]

ரு.அ. விடலருமறையினும் விடவரவினு
நடமிமேழகரெநாளிரங்குவார்
தடமுலைமயிலொருசரம்விடாமுன
மடன்மதன்விடுசரமனந்தகோடியே.

(இ - ள்.) விடல் அரு - விட்டுநீக்குதற்கரிய, மறையினும் வேதங்களிலும், விடம் அராலினும் - விஷத்தையுடைய (காளியென்னும்) பாம்பின் முடியிலும், நடம் இடம் - மகிழ்ந்து திருநடனஞ்செய்கின்ற, அழகர்—, எந்நான் - எப்பொழுது, இரங்குவார் - மனமிரங்கி வந்து கூடியருள்வாரோ? தடமுலை மயில் - பருத்ததனங்களை யுடைய மயில்போன்ற என்மகள், ஒருசரம் விடாமுனம் - ஒருசவாசம் விடுதற்குமுன்னே, அடல் மதன்-வலிமையை யுடைய மன்மதன், விடு - பிரயோகிக்கிற, சரம் - அம்புகள், அணந்த கோடியே - அளவில்லாத கோடியென்னுந் தொகையுடையனவேயாம்.

இது, தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துகிற தலைமகள்பொருட்டாக நற்றாய் இரங்கியது.

விடவருமறையிற் நடமிடு மழக ரென்றது - எந்நாளும் வேதங்களில் எங்குந் கொண்டாடப்படுவ ரென்றபடி.

இது, மூன்றஞ்சீர் மாசசீரும், மற்றவை விளசசீருமாகிய கலவிநுத்தம்.

நகை. கோடிதவமுயன்முனிவோர்க் கருள்பதத்தாமரையார் குறியவராகமபெரிய நெடியவராகமுமா, யாடிரணசிங்கமுமாமெம் மான்பல்கலையோ டம்புலிதாழ்கோட்டிடபத்தணிவரையைக் கண்டான், மூடிருநோப்பொருதறுகண்மறலிகடாலிடிலே முடுகொருகடாமடங்குமுன்றுகடாமடங்கா, தோடிவரக்குளிறிறெளிறியங்களிறுவந்தே யுற்பிடரினினைத்துலவும் பிறப்பிடர்மற்றிலையே.

(இ - ள்.) கோடி தவ முயல் முனிவோர்க்கு - அநேகர் தவங்களை முயன்றுசெய்த முனிவர்க்கு, அருள் - கிருபைசெய்கிற, பதம் தாமரையார் - திருவடித்தாமரையை யுடையவரும், குறியவர் - உடல்குறுகிய வீரமனவதாரமும், ஆகம் பெரிய - உடம்பு பருத்த, நெடிய-நீண்ட, பன்றியும் - வராகாவதாரமும், ஆய் - ஆகி. ஆடு இரணம் சிங்கமும் ஆம் - போர்த்தொழில்வல்ல நரசிங்கமுமாய்த் திருவயத்தரித்த, எமமான் - எம்பெருமானது, பல் கலையோடு அம்புலி தாழ் கோடு-பல்கலைகளோடுகூடிய பூரணசந்திரன் தவழப்பெற்ற [மிகஉயர்ந்த] சிகரத்தையுடைய, இடபத்து அணி வரையை-அழகிய ருஷபகிரியை, கண்டால் - (ஒருதரம்) தரிசித்தால், (பின்பு அந்திம காலத்தில்), மூடு இருளை பொரு - உலகங்களை மூடிக்கவிடிற அந்தகாரத்தைப் போன்ற [கருகிறமுடைய]. தறுகண் அஞ்சாமையுடைய, மறவி - யமன், கடாலிடில் - (தன்வாகனத்தை அவர்கள்மீது) செலுத்தினால், முடுகு ஒரு கடா - விரைந்துவருகின்ற (அவ்யமன்வாகனமாகிய) எருமைக்கடா, மடங்கும் - மேறசெல்லாமற் பின்னிடும்; வெளிறிய களிறு - வெண்ணிற முண்டைய யானை [இந்திரனது ஐராவதம்], மூன்று கடாம அடங்காது ஒடிவர - மூவகை மதஜலமும் அடங்காமல் மேன்றது சுரந்து ஒழுங்குப்படி, ருளிறி - ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு, வந்தா—, பிடரின் - தன்பிடரியிலே, உற - பொருத்தம்படி. இனைத்து (அவர்களை)வைத்தத்கொண்டு, உலவும்-உலாவரும்; மற்ற - பின்னும், பிறப்பு இடர் இலையே - அவர்க்குப்) பிறவித்துன்பமும் இல்லையாம்; (எ - று.)

அழகரது சோலைமலையை ஒருகால் தரிசித்தவர்கள் யமபயம்ஒழிந்து பலசாள் இந்திரபோகம் முதலிய இன்பங்களை அனுபவித்து இறுதியிற் பிறப்பற்ற முத்திபெறவ ரென்பதாம்.

பல்கலையோடு அம்புலிதாழ் கோடு என்பதற்கு - (அவ்விடத்துப் பைம்சுண மில்லாமையால்) பல மாண்களும் அழகிய புலிகளுந் கூடிவாழ்கின்ற சிகர மேன்றும் உலார்க்கலாம். கடாலிடில் - எதிர்காலவினையெச்சம்; கடாவு - பகுதி, இடு - துணைவினை, ஆது, அகனனன் கடாவாணம் குறித்து

நின்றது: “திரும்பேய்மீன் கண்டிர் திருவடிதன் னும், மறந்தம் புறந்தொழா மார்த - நிறைஞ்சியுஞ் சாதுவராய்ப் போதுபின் க னென்றான் நமனுந் தன், னுதுவரைக் கூவிச்செவிக்கு” எனப் பெரியார் கூறியது காண்க. பிடர் - புறக்கழுத்து.

இது, பதினெட்டாவது கவிபோன்ற எண்ணிராசிரியவிரந்தம். (நக) கூ0. இடர்களென்றதிரைகளாலிடிந்து திரம்விழுவே யெழுந்த பாவசாகரத்தினிடைமிதந்ததிரணநான், மடமைநெஞ்சநாளிலேம்கிழ்ச்சிகூர்ந்ததெம்பிரான் மந்தரமூலசொருபகாரதி யிந்தரீரீலமல்லவோ, ஷூடன்மறந்தமறவிராது ஷூவிராததறுகணை நெடுமங்கவந்தனாவி போயொடுங்கவந்தநிருதருந், திடமலைதுவிடமலைந்து தென்னிலங்கைவென்றவன் நிற்களஞன்று முததிலங்குரங்களை குன்றமாயனே.

(இ - ள்.) இடர்கள் என்ற - துன்பங்களாகிய, திரைகளால் - அலைகளால் இடிந்து-இடிபட்டு. தீரம்-மனவறுதியாகிய இருகரைகளும், விழ-விழுந்துபோம்படி, எழுந்த - பொங்கித் திளர்ந்த. பாவ சாகரத்தினிடை-பாவமாகிய கடலின் நடுவிலே, மிதந்த - விழுந்து மிதந்தகிடந்த, திரணம்-தரும்பு போன்றவனாவேன், நான்—; மடமை நெஞ்சம் - (எனது) அறியாமையையுடைய மனம், நாளிலே - இத்தனைநாளாக, மகிழ்ச்சிகூர்ந்தது - (அவனைத் துதியாமல் வீணே விஷயந்தராகளிறெசென்ற) களிப்பு மிகுந்தது; எம் பிரான் - எமது அழகப்பிரானுடைய, மந்தரம் மூலம் - எல்லாமந்திரகட்கும் முதலதாகிய திருமந்திரத்தார் சொல்லப்படுகின்ற, சொரும்பம் - திருமேனியினது. காந்தி - ஒளியானது. இந்தரீரீலம் அல்லவோ-இந்திரரீரீலத்தினததை ஒத்ததன்றோ? உடல் மறந்த மறம் - தன்உடலையுந் தான்மறந்த வலிமையையுடைய, விராதன் - விராதனும், உறவு இராத தறுகணைனெடும் - ஒப்புமையில்லாத வலிமையையுடைய கரணம், கவந்தன்-கபந்தனும், ஆவி போய் ஒடுக - உயிர் ஒடுக்கிப்போகவும் [இறந்தழியவும்], வந்த நிருதரும் - எதிர்த்துவந்த மறையராக்கூஸாகளும், திடம் அலைந்துவிட - நெஞ்சறுதி ஒழிந்து அழியவும், மலைந்து - போர்செய்து, தென் இலங்கை - தென்கிலுள்ள வகையை, வென்றவன் - சயித்தவன்—திருகள் குன்ற - சந்திரனும் ஒளி குறையும்படி, முதது இலங்கும் - முததுக்கன் விளங்குகின்ற, குன்றம் - சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, நகர்கள் மாயனே நமது மாயவனையாவன; (எ - று.)

சாகரம் - சுகாபுத்திரர்களால் தோண்டப்பட்டது. முதலடி, உருவக வணி. தனக்கும் அளவுதெரியாத டிக்கவலிமையென்பார். ‘உடலமறந்தமறம்’ என்றார்.

விராதனை வதைத்தது:—விராதன் - ஓர் அரக்கன்; இவன், முன்னே தும்புருவென்னும் பெயருள்ள கந்தருவனுயிருந்து குபேரனதுசாபத்தார், பின்பு ராக்ஷஸனுக்கி வனத்தில் திரிந்தவருபவன்; விராத என்னும் வட சொல்லுக்கு - மிகுதியாய் அபராதஞ்செய்பவ னென்று பொருள். இராம லக்ஷ்மணர் சீதை யுடனே அயோத்தியை நீங்கித் தண்டகவனம் புகுந்தவுடனே விராதனென்னும் பெயர்பெற்ற அரக்கனெருவன் ஜாநகியைத் தூக்கிக்கொள்ளக் கண்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் எதிர்க்க, அவன் அவனைவிட்டு இவர்களிருவரையும் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, இவர்கள் அவனதுதோள்களைத் துணிததுத் தள்ளியவுடனே முற்பிறப்புணர்ச்சிவந்துகூடிய அவனது வேண்டுகோளின் படி அவனைப் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துக் கொன்றுவிட்டன வென்பதாம்.

கரனென்னும் ராக்ஷஸன் எதற்குமஞ்சாத விகாடுமையுடையவ னாத விண், அவனை ‘உறவிராததறுகணை’ என்றார். கரன் - இராவணனது சிறிய

தாயாகிய கும்பீசியின் குமாரன்; இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற்பவன்; தண்டகாரணியத்திலே ஜனஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணைகவசித்தற்கென்று ஏற்படுத்திய இராசசியத்தில் அவளுக்குப் பாதுகாவலாகவும், அவளிட்டகட்டினைப்படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்துவைக்கப்பட்ட பெரியஅரக்கர்சேனைக்கு முதல்தலைவன். இலக்குமணனால் மூக்கு முதலிய உறுப்புக்கள் அறுப்புண்ட சூர்ப்பணைக இராமலக்குமணரிடத்துக் கறுக்கொண்டுசென்று கரண்காலில் விழுந்து புலம்பிமுறையிட, அதனேட்டு அவன் சினந்த மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபதுலக்ஷம்படைவீரர்களோடும் சேனைத்தலைவர் பதினாறாவரோடும் தூஷணன் திரிசிராமுதலிய முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டுச் சென்ற போர்தொடங்குகையில், இராமன் போர்க்கோலக்கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சேனைக்குக்காவலாக வைத்துவிட்டு, தான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும்போர்செய்து பலரையும் அழித்தது, முழுவில் கரையும் கொண்டன னென்பதாம்.

கவந்தன் - ததுவென்னும் யக்ஷனது மகன்; இவன், ஸ்தூலபரிஸ்என்னும் முனிவரது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமணருளால் தீரககாயுசுபெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனதுவசிராயுத்ததாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுகிடிமைபற்றிக் கவந்தம்போலத் தோற்றமுடையருயிருந்ததனால், இப்பெயர்பெற்றான். கபந்தம் என்ற உட்கொல்லுக்கு-தலை யற்றதும் தொழிலுடன்கூடியது மான உடலென்பது பொருள். இவன், தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலே இருந்து, தன்னுரிண்டகைகளிரண்டையும் எட்டினமட்டிற் பரப்பித் தழால் அதற்குள் அகப்பட்ட சேவாசிகளையெல்லாம் வாரியாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குசசென்று இவன் தோள்களினிடையே அகப்பட்டிக்கொண்ட இராமலக்ஷ்மணர் அத் தோள்களை வானால் வெட்டித் தள்ளினனாவில், முன்னையசாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்த்து இராட்சசசரீரத்தைவிட்டுத் திவ்வியசொருபம் பெற்றுப் பெருமானைப் பலவாறுதுதித்த நற்கதிக்குசு சென்றனன் என்பது, கபந்தனைக்கொன்று வரலாறு.

இது - இருபத்தைத்தாங்கவிபோன்ற பதினாற்திராசிரியநீர்த்தம்.

[இரங்கல்.]

கூக. மாய்கின்றதேவர்க்கெலாமணவாளாவடிவழகர்
வேய்கின்றகுல்லையென்றோதருவாரெங்கண்மின்கருமபு
சாய்கின்றபூவணியாலெப்பொன்னோலையிற்றாவுங்கண்ணீர்
பாய்கின்றசாறுகுறுவோபிதுங்கியபான்முத்தமே.

(இ - ன்.) மாய்கின்ற தேவர்க்கு எலாம-அழகின்ற நிலைமையையுடைய எல்லாத் தேவர்க்கும்; மணவாளர் - தலைவராகிய, வடிவு அழகர்—, வேய்கின்ற குல்லை - (தாம்) சாத்தியருள்கிற திருத்தழாய்மாலையை, என்றோ தருவார்-எப்பொழுது தருவாரோ? எவகன் மின்-எங்கெது மின்னற்கொடி போலும் மகள், கரும்பு - கரும்பாவன்; சாய்கின்ற பூ அணை - (அவன்) படுத்திக்கொள்கிற மலர்ப்படுக்கை, ஆலை - (அக்கரும்பை ஆட்டும்) ஆலையாம்; பொன் ஸ்ரேஷ்டின் தாடும் - பொன்னினாலாகிய காதணியை அளவுகிற, கண் - கண்களினின்று பெருகுகிற, நீர் - நீரானது, பாய்கின்ற-(அக்கரும்பினின்றும்) பெருகுகிற, சாறு - சாராகும், குறு வேர்-(அவனுடம்பினின்றும் அரும்புகிற)சிறிய வேர்வைநீர்த்துளி, பிதுங்கிய பால முத்தமே-(அக்கரும்பினின்றும்) வெளிப்பட்ட வெள்ளிய முத்துக்களாம்; (எ - று)

‘மாய்கின்றதேவர்க்கு’ என்றதனால், இவர் மாயவு இல்லாதவர் என்றதாயிற்று. மணவாளர் - (நாயகர். உருவகவணி.

இது, தேவரை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை.

(கச)

[தூத்.]

கூஉ. பாஷிருநதநீரிபிரபிரோருநீருங் ள்பங்கயத்தோன்றன் னு
வைப்பாரானென்கண், போலிருநதாரையுமெனையும்பிரித்தானிர்தப்
புண்ணியமுங்கனையடையுமபோமோசொல்லீர், சேலிருந்தகொடி
யோனைப் பெறுமால்சோலைச் சிலம்பாற்றினிரைதெவிட்டித் திரை
முத்துஞ்சன், மேலிருநதுவினையாடிக் கீமலவிட்டின் மென்பேட்டி
னுடன் செலசெங்காலவெண்புள்ளீரே.

(இ. ன்.) சேவ இருந்த - மீன்வடிவம் பொருந்திய, கொடியோனை -
துவச்சுத்தையுடைய மன்மதன், பெறும் - மகனாகப் பெற்ற, மால் - திரு
மாலினது, சோலை - சோலைமலையிலுள்ள, சிலம்பாற்றின் - சிலம்பாற்றிலே,
இரை - (மீன்களாகிய) இரைகளே, தெவிட்டி - வயிறுநீரடிபுண்டு, திரை -
(அவ்வாற்றின் வெண்மையான) அலைகளாகிய, முத்து ஊஞ்சல்மேல் - முத்
துகளாலாகிய ஊசலில், இருந்து-தங்கியிருந்து, வினையாடி—, கமலம் வீட்
டில் - தாமரையாகிய தங்குமிடத்திலே, மெல் பேட்டினுடன் - மென்மை
யான பேடைகளுடனே, செல் - சென்றுவாழ்கிற, செம் கால் - சிவந்த
கால்களையுடைய, வெண்-வெண்மையான, புள்ளீரே - அன்னப்பறவைகளே—
ஒரு நீர் - ஒப்பற்ற நீங்கள், பால இருந்த நீர் - பாலுடனே கூடியிருந்த
நீரை, பிரிப்பீர் - பிரிகருந்தன்மையுடையீர்; உங்கள் பங்கயத்தோன் - உங
கள்தலைவனாகிய பிரமன், தன் நாவை பாரான் - தன்னு நாக்கின்தன்மை
யை ஆலோசியாமலே, என் கணபோல் இருந்தாராயும் - எனக்குக் கீண்
போலிருந்த கணவரையும், எனையும் - என்னையும், பிரித்தான் - (தனித்தனி
யே) பிரித்துவிட்டான், இந்த புண்ணியம் - (இவ்வாறு பிரித்து வருந்துகிற
என்னைக் கணவனோடு கூடச் செய்கிற) இந்நல்லினை உங்களை—, அடையும்—
வந்துசேரும்; போமோ - வீணாகப்போய்விடுமோ? [போகாது]; (ஆதலால்),
சொல்லீர்—(என்றிலைமையை என்னாயகர்க்குத் தூதுபோய்ச் சொல்லுங்கள்.

‘உங்கள் பங்கயத்தோன்’ என்றது - பிரமன் ஹம்ஸவாகன ஓதலின்.
பங்கயத்தோன் - தாமரையில் வாழ்பவன் பிரமன் தன்மனைவியாகிய சாக
வதியை அரைக்கணமும் விட்டுப்பிரியாமல் எப்பொழுதும் தன்னாலிலேயே
பொருந்தியிருக்கவையது வாழ்வதனால், ‘தன் நாவைப் பாரான்’ என்றான்.
சேலிருந்த கொடியோனைப் பெறும்-மீன்க்கொடியையுடைய பாண்டியனை
அடிமையாகப்பெற்ற என்னுமாம். இனி, பாலும் நீருமேபால் வேறுபாடின
றிக் கூடியிருந்த எங்களைத் தனியேபிரித்த இப்புண்ணியம் உங்களை அடை
யும், அடையாமற்போய்விடுமோ? சொல்லுங்கள் என்றுங் கருத்துக்கொள்ள
லாம்; இங்கே பாயத்தைப் புண்ணிய மென்றது, குறிப்பினால்.

இது, பதினாண்டுகாலவபோன்ற எண்ணீராசிரியவந்தம். (கூஉ)

[இரங்கல்.]

கூங் புள்ளின்வாய்க்கிழித்தார மருதிடநதழித்தார் பூதனையா
ருயிர்கழித்தார் புறஞ்சுழலகாற்றுண்டுதிரமொண்டிறைத்தார் புரவி
யோடிநலியைமறைத்தார, துள்ளியகுயிலைப்பூத்ததேமொலுவதூற்று
மன்னையைச்சிறுதகாற்றைச் சுடுமதிகோரமதியினைவிடுத்தார் தோன்
றியமதியைபென்சொல்வேன், விள்ளரும்பிலததுட்பணிகளோவெ
ன்றுவிசுவகூபதியெழக்கன்கள் வெங்குடர்பிடுங்கியெறிந்தரங்கிழி
த்துவிட்டாய்க்குவெங்குருதிநீருறிஞ்சிப், பிள்ளையைப்புரந்தவெள்ளெ
யிற்றகல்வாய்ப் பெருங்குரற்சிக்க மெங்கனூர்தேன் பெருக்கெறி
சோலைப்பொருப்பலங்காரர் பிறாக்குபகாரமொன்றிலரே.

(இ - ன்.) புள்ளின் - கொக்குவடிவமாய்வந்த பகாசுபனது, வாய் - வாயை, கிழித்தார் - கிழித்து அழித்தவரும், —மருது - இரட்டைமருதமரங்களை, இடந்து - முறித்துத்தள்ளி, அழித்தார் - அழித்தவரும், —பூதனை-பூதனையினது, அரு உயிர் - அரிய உயிரை, கழித்தார் - போக்கிவைக்கும், —புறம் சுழல் காற்று - வெளியிலே சுழல்கின்ற பெருங்காற்றின் வடிவமாய் வந்த காலியாசுரனை, உண்டு—, உதிர்ம்-(அவனது) ரத்தத்தை, மொண்டு இறைத்தார் - வாரி இறைத்தவரும், —புரவியோய் - (தேரிந்தடிய) குதிரைகளுடனே, தூரலியை - சூரியனை, மறைத்தார் - மறைத்தவருமாகிய அழகர், — துள்ளிய குயிலை - களித்துக்கூவுகின்ற குயிலையும், பூத்த தேமானை - பூப்பூத்துள்ள தேன்மாமரத்தையும், தூற்றும அன்னையை - (கண்டிடமென்கும் என்னைப்) பழித்துறுகின்ற தாயையும், சிறு காற்றை-மந்தமாருத்ததையும், சுமும் அதி கோர மதியினை-சுடுகின்ற மிகவுமபயங்கரமான சரீரானையும், (அழியாமல்), விடுத்தார்-(என்னைவருத்தமபடி) விட்டிட்டார்; தோன்றிய மதியை-(அவருக்கு) உண்டான அறிவை, என் சொல்வேன்-என்னவென்று சொல்வேன்; வள அரு-உட்புகுந்து செல்லுதற்கு அருமையான, பிவத்தன்-பாதாள லோகத்தில் வசிக்கிற, பணிகளோ - பாம்புகளோ, என்று - என்று சங்கேகித்தி, விகங்க பூபதி - பறவைகட்கு அரசனாக கருடன், எழ - எழும்பும்படி, கணகள் வெம் குடா-இரணியனது கொடிய குடல்களை, பிடுக்கி எறிந்து—, உரம்கிழித்து - மார்பைக் கீண்டு, விடாய்க்கு - அவ்விளைப்புத் தீர்த்தபொருட்டு, வெம குருதி நீர் உறிஞ்சி - கொடிய ரத்தநீரைக் குடித்து. பின்னையை புரத்த-பிரகலாதாழ்வானைக் காத்த, வெள எயிறு-வெள்ளிய கோரப்பற்களையும், அகல் வாய்-அகன்ற வாயையும், பெருகு குரல்-பெரிய குரலையுமடைய, சிங்கம் - கரசிங்கமான வராகிய —என்கணும் தேன் பெருககு எறி - எல்லா விடத்தான் தேனொழுக்கைப் பெருகுகுகின்ற, சோலை பொருப்பு - சோலை மலையிலுள்ள, அலங்காரா - அழகர், -பிறாககு - அயலார்க்கு, உபகாரம் ஒன்று இலரே - சிறிதும் உதவிசெய்த வில்லாதவரே யாவர்; (எ - று.)

தன்னைக்கொல்லுதற்குக் கும்ஸனாஸ் எய்ப்பட்டிவந்த பறவையின் வாயைக் கிழித்தவரும், தன்வழியைத்தடுத்த மருதமரங்களை முறித்தழித்தவரும், தன்னைக்கொல்லவந்த பூதனையினது உயிரை ஒழித்தவரும், தன்னை எடுத்துக்கொண்டுபோக வந்த பெருஞ்சுழல்சாற்றை உண்டு ஒழித்தவரும், தன் அன்பகாகிய பாண்டவாபொருட்டுச் சூரியனை மண்டலத்தோடுமறைத்தவரும் ஆகிய நாயகாக்கு, அவரைப்பிரிந்தகாலத்து என்னை வருத்துகிற குயிலை வாய்கிழித்து, தேமானை இடந்தழித்து, அன்னையை ஒழித்து, சிறு காற்றை உண்டு, மதியை மறைப்பது ஒரு அரியபெரியகாரியமன்று; ஆயினும் அவ்வாறு செய்யாததனால், தன்காரியம் பார்த்துக்கொள்பவரே யன்றிப் பிறருக்கு உதவிசெய்பவரன்று என்று தலைமகள் இரங்கினாள். முறைநீர் னிறைப் பொருள்கோன.

விகங்கம் - ஆகாயத்திற் செல்வது. பூபதி - பூமிக்குத்தலைவன்; இங்கு அரசனென்ற மாத் திரையாய் நின்றது. இரணியனது உடம்பினுள் உள்ள குடல்களைப் பிவத்திலுள்ள பாம்புக னென்று கருடன் மயங்கியதாகத் கூறியதனால், மயக்கவணி.

இராவியை மறைத்த கதை.—பாரத்யுத்தத்திலே பதினொன்றாண்டில் தன்மனன அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்திரதனை மறுநாள் சூரியாஸ்த மயத்திற்குமுன்னே கொல்வதாகவும், கொல்லமுடியாமற்போனால் அங்கிப் பிபவேசஞ்செய்து இறப்பதாகவும் பிரதிஜ்ஞஞ்செய்த அரசனானது சபத்தை நிறைவேற்றியருளுதற்பொருட்டுக் கண்ணன் பதினாண்டாட் போரில் பகவிலே சூரியனைச் சக்கரத்தால் மறைத்துவைக்க, அந்நவரையில்

இருந்தவிடந்தெரியாதபடி ஒளித்திருந்த அச்சைந்தவன் அப்பொழுது அஸ்தமித்தது என்று எண்ணி வெளியில் வர, அதுபொழுது கண்ணன் திருவாழியை வாங்கியருள, அஞ்சனன் அச்சயத்திரதனைக் கொன்றான் என்பதாம்.

இது, இருபத்தாறாவது போன்ற பதினான்கிராசிரியவிரிந்தும். (சுரு)

கூசு. ஒன்றாகமூன்றுவடிவாயடியவருள்ள த்துள்ளே

நின்றாய்புறத்துமபுள்ளே நிவந்தாயெங்குநீரிறைந்தாய்

நன்றமுன்னடைல்பொன்னடைர்கைப்பியநங்கள் குன்றிற்

குன்றமுரகதக்குன்றேகுன்றேறதுகுணக்குன்றமே

(இ - ள்.) பொன் நாடர் - பொன்னுலகமாகிய சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர் களெல்லாம், கைக்கப்பிய - அஞ்சலிசெய்து வணங்குகின்ற, நங்கள் குன்றில் - நமது சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, குன்ற - ஒருவாற்றாறு அல்லது குறைவில்லாத, மரகதம் குன்றே - மரகதமலைபோன்றமலையே! குன்று எந்த - கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகத் தாங்கிய, குணம் குன்றமே - திருக்கலியாணகுணங்களுக்கு மலைபோன்றமலையே! - நீ - ஒன்று ஆகி - ஒப்பற்ற தொருபொருளாய், மூன்று வடிவு ஆய் திரிமூர்த்தி சுவரூபமாய், அடிய வர் உன்னத்தள்ளே - பகதர்களது மனத்தினுள், நின்றாய் - எப்பொழுதும் பொருந்திநின்றாய்; புறத்தம் - வெளியிலும், புன் ஏறி வந்தாய் - கருடனை ஏறிவந்த காட்சிகொடுத்தாய்; எங்கும் - நிறைந்தாய் - எல்லாவிடத்தும் நிரம்பி நின்றாய்; உன் ஆடல் - உனது திருவிளையாட்டு நன்று ஆம் - நன்றாயிருந்தது.

ஒருகாலத்தே ஒன்றாகியும் மூன்றாகியும் இருத்தலும், உள்ளேயும் புறத்தேயும் நின்றலும், எங்கும் நிரம்புதலும் வியக்கத்தக்கனவாதலால், 'உன் ஆடல் நன்றும்' என்றது ஒன்று - அச்சவீதியம்.

*இது, நேரசை முதலதாகிய கட்டளைக்கவித்துவ.

(கூசு)

[தூது.]

கூரு. குணசலதியாமழகாசுலவரையின் முகில்காண்

மணமலரின் வண்ணநிகர்வன்சணர்பிரிந்தார்

கணவரவரநெஞ்சதுகருங்கலலவோவென்

புணர்முலையில்வந்துவினைபொன்னையுரையீரே.

(இ - ள்) குலம் வரையின் முகில்காண் - சிறந்த சோலைமலையில் வாழ்கின்ற மேகங்களே! - மணம் மலரின் வண்டு நிகர் - வாசனையையுடைய புஷ்பத்தில் (வந்துமொய்த்துத் தேனையெடுத்து உண்டு போயவிடுகின்ற) வண்டு போல (என்பக்கல்வந்து இன்பறுகாந்துபோன), வன்சணர் - இரக்கமில்லா மையையுடையவராகிய, குண சலதி ஆம் - திருக்கலியாணகுணங்களுக்குக் கடலாகிய, அழகர் - பிரிந்தார் - (என்னேவிட்டு) நீவினார்; கணவரவர் - அந்நாயகரது, நெஞ்சது - மனம், கருங்கல் - அலவோ - வலிய கருங்கல் அன்றோ? என் - எனது, புணர் முலையில் - நெருங்கிய தனங்களில், வந்து - உண்டாகி வினை - பரவுகின்ற, பொன்னை - (விரகவேதனையாலுண்டாகி) பொன்றி; மாண பசுலையை, உரையீர் - (அயருக்குச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

'கருங்கலலவோ, பொன்னையுரையீர்' என்றவற்றில் - கரிய உரைகல்லன்றோ? ஆதலால், அதில் பொன்னை உரைத்திடுங்கள் என ஒருபொருள் தொனிக்கவைத்தது காண்க. ஜலதி - நீர் தவருமிடம். பொன் - அதுபோன்ற நிறமுடைய தேமலுக்கு உவமையாகுபெயர்.

இது, சுற்றுச்சீர் மாசுசீரும், மற்றவை விளங்காய்ச்சீரு மாகிய கவிவிரிந்தம்.

[இரங்கல் - மடக்கு.]

கூசு. சுரமதிச்சோலைவரையிறைவர்மதிச்சோலைவரை

சாரகவிமானமார்தாரகவிமானமரு

ராரணநதாமோதரரையநுநதாமோதரநர்
சீரரங்கமொழியாரேஜீயரங்கமொழியாரே.

(இ - ஷ்.) மதிச்ச - பெருமைப்படுத்தி, ஓலை - சீட்டுகளில், வரை - எழுதப்படுகின்ற, சார கவி - சிறந்த பாடல்களினது, மானம் - சிறப்பை, மறார் - மறுக்காதவரும்,—தாரக விமானம் - தாரகமென்கிற விமானத்தை, அரூர் - நீங்காதவரும்,—ஆரணம்தாம ஒது-வேதங்களிற்கூறப்படுகிற, அரூர் - உருத்திரனது வடிவமும், அயன் - பிரமனது வடிவமும், ஆம்-ஆகிய, தாமோதரநர் - தாமோதரனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய, நாம் மதி - குளிர்ந்த சந்திரமண்டலத்தை அளவுகின்ற, சோலைவரை - சோலை மலையிலுள்ள, இறைவா - அழகராகிய நாயகா,—சீர் அறகம் - சிறந்த திரு வரங்கத்தை, ஒழியாரே - விட்டுநீங்கா காண்; தீயர் - கொடிய, என்னோழி மார்,—அங்க மொழியாரே - அங்குச (சென்று என்நிலைமையை) சொல் லார்காண்; (எ - று.)—இவர்கள் சென்று சொல்வாராயின், அவர் உடனே வந்து அருள்வ ரென்று இரங்கியபடி.

தாமோதரனென்பதற்கு - (யசோதையினால்) கயிற்றைக்கொண்டு(கட் டப்பட்ட) வயிற்றையுடையவ ரென்றும், வயிற்றில் திருத்துழாய்மாலையை யுடையவ ரென்றும் பொருள். அங்கு - அங்கவென ஈறுதிரிந்தது இது, பெரும்பாலுமெல்லாசசீர்களுக்காயசீர்களாகிய கொச்சுக்கக்கலிப்பா.

[இரங்கல்.]

௧௭ மொழியுமினியீர்குழைவாரநீரமுததமிழ்சசெய்யுட்பயி ன்நீர், வழியுமாசாரமுஞ்சிறநதீர்மதுரக்கழைகாளினிக்கேளீர், பொ ழியுங் கொடையாரழகர்வெற்பிற் புராரிக்கெதிர்போய்த்தழல்விழி யா, வழியுங்காமன்பழிகாரனங்கேயிணக்கமாகாதே

(இ - ஷ்.) பொழியும கொடை ஆர - (வரையறையில்லாமற்) சொரி கிற ஈகைத்தன்மையையுடையவராகிய, அழகர் - அழகரது, வெற்பில் - சோலைமலையிலேயுள்ள, மதுரம் கழைகாள்-இனிமையான கரும்புகளே!— (நீங்கள்), மொழியும் இனியீர் - இனிமையான சொற்களையுடையீர் [இனிய ஓலையையுடையீர்]; குழைவு ஆரந்தீர் - உள்ளன்பு நிரம்ப மிகுந்தீர் [குழை வாரந்தீர் - தழைகள் நிரம்பப்பெற்றீர்]; மு தமிழ் செய்யுள் பயின்னீர் - மூவகைப்பட்ட தமிழின்ப பாடல்களைப் பயிற்செய்தீர் [முதது அமிழ் செய யுள் பயின்னீர் - முததுக்கள் நிரம்பும்படி வயல்களிலே பொருந்தினீர்]; வழியும் ஆசாரமும் சிறந்தீர் - நல்லெறியும் நல்லொழுக்கமும் மிகுந்துள்ளீர் [வழியும் மா சாரமும் சிறந்தீர் - வழிகின்ற மிக்கசாறும் சிறந்திருக்கின் தீர்]; இப்படிப்பட்ட நற்குணமுடைய நீங்கள், இனிகேளீர் - இப்பொ முது (யான்சொல்வதைக்) கேட்பீராக புராரிக்கு எதிர் போய் - திரிபுரசம் ஹாரஞ்செய்த சிவபெருமானுக்கு எதிரிலே போய், தழல் விழியால் அழியும்- (அவ்வுருத்திரனது) நெற்றிக்கண்ணினது நெருப்பால் அழிந்துபோன, கா மன் - மனமதன், பழிகாரன்-யாவரும் பழிக்கத்தக்க தீசசெய்கையையுடை யவன்; அங்கே இணக்கம் - அக்காமனிடத்திலே சேர்க்கை, ஆதாது - (நற் குணமுடைய உகைக்குத்) தக்கதாகாது; (எ - று.)

புராரிவிழியாம் காம னழிந்த கதை.—முன்னொருகாலத்திற் கைலாச கிரியிலே பரமசிவன், ஸகக்முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்ந்து தலினியித்தம் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவலால் உலரம்புகளையெய்து தனதுதலத்தைக்கெடுக்கலுற்ற மனமதனைச் சிவந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன்நெருப்புக்குஇரையாய் உடலெரிந்துசாம் பலரய்ப்போம்படி செய்துன னென்பதாம்.

குழை வார்த்தீர் - வணக்கம் பொருந்தினீர் என்றுமாம். கரும்பு - முத்தப்பிறக்கும்படங்களிருபதி லொன்று. தமிழ்ச்செய்யுள், அ - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வந்த சாரியை. அங்கே இணக்கம் என்றது - காமனுக்கு விலையிருக்குந்தன்மையைக் கூறுதி.

இது, முப்பத்தெட்டாங்கவீபோன்ற அறுகீராசிரியவநுத்தம். (கௌ)

கூடி. அங்காப் பொழிய வருணனுகுத தேனருவி
அங்காப் பொழியேற் றசலமே—பங்கயமேற்
றுங்கத் திருப்பிரியான் சுத்தத் தமிழ்ப்புலவர்
சங்கத் திருப்பிரியான் சார்பு

(இ - ள்.) அருணனுகு - சூரியனது சாரதிக்கு, அங்காப்பு - வெயில் வெப்பத்தாலுண்டான தாகவிடாய். ஒழிய நீங்கும்படி தேன் அருவி-தேன் பெருக்கை; அம் கா - அழகிய சோலைகள், பொழி - சொரிகின்ற, ஏறு அசலமே - விருஷபகிரியானது, —பங்கயமேல் - செந்தாமரைமலரில் எழுந்தருளிய, துங்கம் திரு - சிறந்த இலக்குரியை, பிரியான்-பிரியாதவனும், —சுத்தம் பரிசுத்தகுணமுடைய. தமிழ்ப் புலவர் -, தமிழ்ப்புலவர்களது, சங்கத்து - சங்கத்திலே, இருப்பு - இருத்தலை, இரியான் - நீங்காதவனுமாகிய அழகனது, சார்பு - சார்ந்திருக்கும் இடமாம்; (எ - று.)

இது, இடமென்னுந் துறை.

அங்காப்பு - வாய்திறத்தல் என்றது, இங்குத் தாகத்தை. அருணன் - செந்திரமானவன்; விரதையின்மகன் கருடனது தமையன்: இடைக்குக் கீழுறுப்பில்லாத இவன் சூரியனுகுசு சாரதியானான். சூரியமண்டலமட்டும் உயர்ந்துள்ளது சோலைமலை யென்பது, தொளி. சங்கம் - கூட்டம். இது, காசு என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த ஒநூல்கம்போடுகைபெண்பா.

கூக. சாரலங்காரமால், சாரலங்காரமால்

நீரலங்காரமால், நீரலங்காரமால்

(இ - ள்.) அம் - அழகிய. கார - மேகங்களை யுடைய, மால் - பெரிய, சாரல் அங்கு - சாரல்களினிடத்தே, ஆர் - பொருந்திய, அம் - சூளிரந்த, ஆல் - ஆரவாரிக்கின்ற, நீர் - அருவிநீரிலே. அவங்கு-அலைகி, ஆரம் - முத்துக்களையுடைய, மால் - (சோலை)மலையில் (எழுந்தருளிய), அவங்கார மால்-அழகப்பிரானை, நீர் - நீங்கள், சாரல் - (சுரணமாகச்) சார்வீராக; (எ - று.)

சாரல்-உடன்பாட்டுவியங்கோள்; “மக்கட்பதடியெனல்” என்னுமிடத்துப்போல. கார - குறிப்புப்பெயரொசுசம். மால்-உரிசொல். சாரல் - மலைப் பக்கம். அங்கு - ஏழனுருப் புறனடையாற் கொள்க; அசையுமாம். “நீர் அலங்காரமால் சாரல்” எனச் செய்யுளின் சுற்றிலும் முதலிலும் நிற்கும்மொழிகள் ஒன்றோடொன்று அனுவயித்ததனால், பூட்டுவீர்போள்கோள்.

இது, இரண்டொண்டடி ஒருவகையாக முழுவதும் மடங்கிவந்ததனால், பாதமடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி.

இது, இருசீருக கூவினசீராகிய குறளடிநான்கால் வந்த வஞ்சித்துறை.

[தூது.]

எ0. அலங்காரன் யமனும்புறஞ்சாய விதழ்மென்றதுங்காது பொருகும்பகனன்வீழா, விலங்கேசன்மகுடந்தகர்ந்தோட முனையம் பெயுங்கூர்முகமன்முன்பென்மயல்கூறீர், கலங்காமலரன்முன்செலுங்காமதுவசங்கனைந்தேவின்முதறின் றுமகிழ்வாயே, சிலம்பாறு தனில்வந்தினம்பேடைகுமுறுஞ்சிலம்போசைநறவுண்டகுருகாரே.

(இ - ள்.) கலங்காமல் - (மனம்) அஞ்சாமல், அரன்முன் - சிவனுக்கு முன்னேயும், செலும் - சென்ற, காமன் - மன்மதனது, துவசம்-கொடியா

கிய மீனை, களைந்து - குத்தியெடுத்து உண்டு, எவின் - (அவனது) அம்பாகிய மலர்களை, முதல் தின்று - அடியோடு புசித்து, மகிழ்வு ஆய் - மகிழ்ச்சி பெற்று, சிலம்பாறுதனில் வந்து - இளம்பேடை குமுறும் - இளமையான (தம்பேகை) ஆரவாரிக்கின்ற, சிலம்பு ஒசை - மகளிர்காற்சிலம்புபோன்ற ஒசையாகிய, நறவு - மதுவை, உண்ட - குடித்துக் களித்த, குருகாரே - காரைகளே! - யமனும் - புறம் சாய - முதுகு காட்டி ஒடுப்படி, இதழ் மென்று - உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு, அதுங்காது - பின்னிடாமல், பொரு - போர்செய்கிற, சும்பகனன் - சும்பகர்ணனும், வீழா - தளராத, இலங்கேசன் - லங்கைக்கு அதிபதியான இராவணனும், மகுடம் தகர்ந்து ஓட - முடிகன்பிளந்து ஒடிப்போம்படி, முனை - முன்னே [ராமாவதாரத்தில்தான்] அம்பு எய்யும் - பாணங்களைப் பிரயோகித்த, கார்முகம் - (கோதண்டமென்கிற) வில்லையுடைய, மன் - தலைவனாகிய, அவன்காரன் முன்பு - அழகனுக்குமுன்னே சென்று, என் மயல் கூறீர் - எனது காமமயக்கத்தைச் சொல்லுவதன்.

சும்பகாணன் - ராவணன் தம்பி: பாணே போன்ற காதையுடையவனென்று பொருள். தம்பேடை கள் கூவுகிற ஒலியைக்கேட்டுக் குருகுகள் களிப்படைதலால், 'இளம்பேடை குமுறுக' சிலம்போசை நறவுண்ட குருகாரே' என்றார்.

இது, பத்தொன்பதாமாவியே போன்ற எழுகிராசிரியச் சந்தவிரந்தம். (1)

[சந்திரோபாலம்பனம்.]

காமனார் வெள்ளைக் கருப்பு வில்லே கீற்று மதி

தாமவடிச் சிந்து சரங்களே - யாமாம்

வளைத்தெய்வ சிகர மலைகளில் லாவென்

வளைத்தெய்வ சிகர மணி.

(இ - ள்.) சிகர மலை - திருச்சோலைமலையி லெழுந்தருளிய, சிகர இவ் லா - ஒப்பில்லாத, வெள் வளை - வெண்மையான சங்கத்தையுடைய, தெய்வ சிகரமணி - தேவர்கட்குத் தலைமேலணியும் இரத்தினம் போன்றவனே! - கீற்று மதி - கீற்றுமடிவமாகிய பிறைசந்திரன், காமனார் வெள்ளை கருப்பு வில்லே ஆம் - மன்மதனது வெண்ணிறமமைந்த கரும்பு வில்லேயாம்; தாமம் உடு - ஒளியையுடைய ஈகூத்திரங்கள், வளைத்து எய்வ - (அவ்வில்லை) வளைத்து எய்யப்படுவனவாகிய, சிந்து சரங்களே ஆம் - சிந்தியுள்ள அம்புகளேயாம். சி-ஸ்ரீ என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. பின்னிரண்டடி முதலில் யமகம். இது, மலரென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்நவிகற்பநேரிகை வெண்பா. (௭௧)

[இரங்கல்.]

௭௨. மணியுந்தியானந்திபாய்வனவெற்பன் மண்ணுமிண்ணுந் தனியுந்தியானலங்காரனெங்கோவெனுந்தாமமென்னும் பணியுந்தியானந்தவேளென்னுந்ரீலம்பசங்குருமப்பைக் கணியுந்தியானமிடுநதிசைபார்க்குமென்றாணங்கே.

(இ - ள்.) என் ஆர் அணங்கு - எனது அரிய இலக்குமிபோன்ற மகள், 'மணி உந்தி ஆன - முத்துக்கள் நீர்ச்சுழிகளிற பொருந்தப்பெற்ற, நதி-சிலம்பாறு, பாய்-பாய்கின்ற, வனம் வெற்பன் - சோலைமலையிலுள்ளவன்; மண்ணும் விண்ணும் - சீமூலகங்களும் மேலுலகங்களும், தனி' - பொருந்திய, உந்தியான் - நாயியையுடையவன்; அலங்காரன் - அழகன்; எம் கோ - எம் ஐ நாயகன், என்னும் - என்பான்; தாமம் என்னும் - மாலையென்பான்; பணியும் - கம்ஸகரிப்பான்; 'அந்த வேள் - அந்த மன்மதன், தியான் - கொடியவன்', என்னும் - என்பான்; ரீலம் - (தலையிட்டுத் தந்தருவிய) ரீலோற்பலமலரை, பசு

குரும்பைக்கு-பசிய தென்னம்பிஞ்சுபோன்ற தனங்களிலே, அண்பும்-தர்பு பான்; தியர்னம் இடம் - த்தில் தியானஞ்செய்வான்; திசை பாரக்கும் - திக்குக்களை (அவன்வருகிருளுவென்று) எதிர்பார்ப்பான்; (எ - று.)—என்று தலைமகள் தலைமகனைப்பிரிந்து படம் பாட்டைச் சொல்லித் தாழ்இரங்கியது.

“சிந்திக்குந் திசைக்குந் தேறுங் கைகடப்புந் திருவரங்கத்துள்ளா யென்னும், வந்திக்கு மாங்கே மழைக்கண் ணீர்மல்க வந்திடாயென் றென்றே மயங்கும்” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

தியான்-தியானனைக் குறுக்கல்லிகாரம்; “திருத்தார் நன்றென்றேன் தியேன்” என்னுமிடத்தப்போல சீலமலரைக் கொங்கைமேல் அணிதல், தலைவனது வடிவொப்புமைபற்றி யென்க.

இது, நிரையசைமுதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (௭௨)

[நாரைவந்தோது.]

௭௩. ஆரமாமலையிற்றேன்றியங்கங்கோடிசெய்திங்கா லீரமேவியதென்காற்றுமிநதுவுஞ்சமனேகண்டா லீரமாலலங்காரர்க்குவிடவராவிடவராதோ தீரமேநாரைகாணீர்செல்லுவீர்சொல்லுவீரே

(இ - ள்.) தீரம் மே நாரைகான் - நீர்த்துறைகளில் மேய்கின்ற நாரை களே!—ஆரம் மா மலையில் தோன்றி சந்தனமரங்களையுடைய பெரியமலைய பருவத்தினின்றும் உண்டாகி [ஆரம் ஆம் அலையில் தோன்றி - முத்துக் கன்பொருங்கிய கடலினின்றும் உதித்தது], அங்கு அங்கு ஒடி-பலவிடங்களி லுந் திரிந்து [அங்கம் கோடி - உடம்பு வளைந்து], செய் தீங்கால் - தீமை செய்வதனாலே, ஈரம் மேவிய - குளிர்ச்சி பொருந்திய, தென் காற்றும் - தென்றலும், இந்துவும் - பிறைச்சந்திரனும், சமனே - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பானதே; கண்டா - அறியுங்கள்; வீரம் மால் அலங்காராக்கு - வீரத் தன்மையையுடைய அழகப்பிரானுக்கு, விடம் அரா விட வராதோ - (இங் காற்றையுஞ் சந்திரனையும் உட்கொண்டு உண்ணும்படி) விஷத்தையுடைய பாம்பை எவுத்தற்குத் தெரியாதோ? நீர் செல்லுவீர் சொல்லுவீர் - நீங்கள் சென்று சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

முன் இரண்டடி-சிலைடையுலாவமயணி. ஈரமேவிய என்பதை இந்து வுக்குங் கூட்டுக. அங்கம் கோடி எனதற்கு ஏறப, இந்து - பிறைச்சந் திரனைப்பட்டது. சமன் - ஸமம் என்னும்வடமொழியின் திரிபு; இதை யமனென்னும் வடமொழித்திரிபாக் கொண்டு, தென்றலும் பிறையும் என க்கு யமன்போலத் தீங்குசெய்யும் என்னும் பொருளுந் தோன்றுதல்காண்க. பாம்பு-காற்றை உணவாகக் கொள்ளுதலாலும், இராகுகே துக்கனென்னும் பாம்புகள் - சந்திரனை விழுங்குதலாலும். இரண்டுக்கும் பரிசாரமாக ‘விட வராவிடவராதோ’ என்றான். தீரமே - உறுதியாகச் சென்று சொல்லுங்க ளென்றுமாம்.

இது, நான்காவகவிபோன்ற அறுசீராசிரியவந்தம். (௭௩)

௭௪. சொல்லாரணப்பொருண்மாலலங்காரர்தன்சோலைவெற்பில் வல்லரிளங்கொங்கைமங்கையெங்கேமனுநூல்வழியிற் செல்லாச்செலுத்தொருகோல்போன்முடங்கிய தீங்கருப்பு வில்லாணைங்கோல்வென்றுமுக்கோல்விழந்திட்டவேதியரே.

(இ - ள்.) மனு நூல் வழியில் - மனுவினுந்சொல்லப்பட்ட, தீதினான வழுப்படியே, செல்லா - செல்லாமல் செலுத்தா - (தீவழியிற்) செலுத்தப்

படுகிற, ஒருகோல்போல் - ஒருகொடுகோல்போல, முடங்கிய - வளைந்திருக்கின்ற, தீம் கரும்பு வில்லான் - இனிய கரும்பாகிய வில்லையுடையவனான மன்மதனது, ஐம் கோல் - பஞ்சபாணங்களை, வென்று - சயித்து, முக் கோல் - திரிதண்டத்தை, விழைந்திட்ட - விரும்பிக் கையிற்கொண்ட, வேதியோ - பிராமணர்களே!—சொல் ஆரணம் பொருள் - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற வேதங்களின் பொருளாகிய, மால் அலங்காரர் - அழகப் பிரானது, தண் - குளிர்ந்த, சோலை வெற்பில் - சோலைமலையிலே, வல் ஆர் இளங்கொங்கை மறகை - சூதாடுகருவியையொத்த இளையதனங்களை யுடைய மகள், எங்கே - எவ்விடத்திற் சென்றாள்? (எ - று.)

என்று தண்ணீர்ப்பிரிந்துபோன தலைமகனது பின்னே உடன் சென்ற தலைவியைக் காணாமல் தேடிவந்த செவிலித்தாய். இடையிலே திரிதண்ட சந்நியாசிகளைக் கண்டு 'எங்கைமகள் எங்கே சென்றாள்? சொல்லுங்கள்' என்று வினாவியது; இது, 'வேதியரைவினாவல்' என்னுந் துறை.

வல் ஆர் - வலிமைபொருந்திய என்றமாம். கொடுகோல் கோணியிருத்தல்போலக் கோணி வளைந்த வில் என்க. "நாலே கரக முக்கோல் மனையே, ஆயுங் காலையந்தணர்க்குரிய" என்றதனால், முக்கோல்குறிநர். முப்பகையை வென்றதற்கும், மூன்றாசைகளே யொழித்ததற்கும் அறிகுறியாகத் துறவிகள் முக்கோலதரித்தல் இயல்பு.

இது, நேரகை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை.

(எசு)

[போதாவோது.]

எஃ வேதாவெனச் சொலசதா பூமேலவரத்தளிரின் மீதாம்விசித்ரம்மறைவிராணர், வாதாசனச்சயனராராமவெற்பிறைவர்வாராமலெய்த்ததுயர்சீராமா, சாதாரணத்ததலவேள் பூசலிப்பொழுதுதாராமடைக்குருகுதாதாமோ, போதாவவைக்கறிவுபோதாவெனிற்பரிவர்போதாமலர்த்துளவுபோதாவே

(இ - ள்.) வேதா என சொல் - பிரமனென்று சொல்லப்படுகின்ற, சுதர் - குமாரர், பூமேல் - உந்திப்பூவினின்றும், வர - பிறக்கும்படி, தளிர்நீர்மீது ஆம் - ஆலிலேமேற் பொருந்திய, விசிதார் - பேரழகுடையவரும், மறைவேர் ஆணர் - வேதங்களுக்கு முதற்காரணமானவரும், வாதாசனம் சயனர் - ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாக உடையவரும் ஆகிய, ஆராமவெற்பு இறைவர் - சோலைமலைத்தலைவர, வாராமல் - மீண்டவராததனால், எய்த்த - (யான்) வருந்தி அனுபவிக்கிற, துயர் - துன்பம், சீர் ஆமா - தகுதியாகுமா? வேள் பூசல் - மன்மதன் செய்யும் போர், சாதாரணத்தது அல - சாதாரணமானதன்று; இப்பொழுது—, தாரா - தாராவும், மடை - நீர்மடையிலே லாழ்கிற, குருகு - குருகும், தூது ஆமோ - தூதாக (அயிரிடத்து)ச் செல்லுமா? 'போதா - செல்லமாட்டா; (எனெனில்), அவைக்கு - அத்தாராவுக்கு குருகுக்கும், அறிவு போதா - (தூதுசென்று சொல்லிக் காரியத்தை முடித்துவருதற்கு ஏற்ற) அறிவு போதமாட்டா.' எனில் - என்றால்—போதாவே - பெருகாரையே! பரிவர்-(அவர்) அன்போடு இரங்கிக்கொடுத்தருள்வர்; மலர் துளவு - மலர்களுடைய திருத்தழாய்மாலையை, போதா - (நீ) போய் வாங்கிக்கொண்டுவந்து கொடு; (எ - று.)—என்று அவற்றைத் தூதுசெல்ல வேண்டின னென்க.

இனி, முதலிலுள்ள 'போதா' என்பதையே விளியாகக் கொண்டு, தூதாமோ? [ஆகமாட்டா]; போதாவே! போதா ஆம் மலர் துளவு போதா என்று உரைப்பினுமாம், வாதாசனம் என்பதற்கு-காற்றை உணவாகவுடைய

தென்ற பொருள். ஆமா, ஆ - எதிர்மறை. தாரா, குருகு, போதா இவை - நீரிவளமும் நாரைப்பறவைகளின் சாதிபேதங்கள். தூதாமோ, து - வினா.

இது, நாற்பத்திரண்டாங்கவிபோன்ற எழுசீரரசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

௭௬ தாவுமன்புள்ளவர்மேவுமன்புள்ளவர் தக்கதாமலையினர் மிக்கசேமலையின்மே, லாவியுங்குமாவோவியந்தேடுமேயலகிலாவஞ்சன்முன் னுலகெலாங்கஞ்சமுங், காவியீமமகரமுநநாவியுஞ்சிகநமுங் காதநஞஞ்சங்கமுமபாதநநஞஞ்சிங்கமுங், கோவையும்மாரமும்பூவையுங்கிரமுங் கொஞ்சமின்சொல்லுநீண் மஞ்சமவின்வல்லுமே.

(இ - ன்.) தாவும - பாய்ந்துவருகின்ற, மன் புள்ளவர் - பெரிய கருடப்பறவையை யுடையவரும், மேவும் - (அடியாரீளித்தது) பொருந்திய, அன்பு உள்ளவர் - அன்பையுடையவரும். தக்கது ஆம் - (பள்ளிகொள்ளுதற்கு) ஏற்ற இடமான, அலையினா - கடலையுடையவருமாகிய அழகரது. மிக்க சே மலையின்மேல்-சிறந்த விருஷபகிரியென்கிற சோலைமலையில், ஆவியும் கூடும் ஆ ஓவியம் - உயிரும் உடம்புமாகப் பொருந்தியதொரு சித்திரப்பாவையை, தேடும் - தேடுங்கள்; அவரு இலா வஞ்சன் முன் - அளவில்லாத தீவினையையுடைய எனது எதிரில், - உவகு எலாம் - உலகம் முழுவதும், - கஞ்சமும் - தாமரைமலரும், காவியும் - நீலோதபலமலரும், மகாமும் - மகரவீணையும், நாவியும் - கஸ்தூரிப்புழுதும், சிகரமும் - மலையுச்சியும், காந்தளும் - செங்காந்தன்மலரும், சங்கமும் - சங்கும், பாந்தளும் - பாய்ப்பும், சிங்கமும் - கோவையும் - கொவ்வையப்பழமும், ஆரமும் - முத்தும், ஆவையும் - குயிலும், கீரமும் - கிளியும், கொஞ்சம் இன் சொல்லும் - மழலைமாகப்பேசுகின்ற இனிய சொல்லும், நீள மஞ்சம் - நீண்ட மேகமும், வின் வல்லுமே - ஆகாயத்தில் உண்டாகித் திரிந்தனாகும் ஆகிய இவையே, (என்கு காரணப்படுகின்றன); (எ - மு.)

இது, தலைமகனது உருவெளிப்பாடு கண்ட தலைமகனது கூற்று.

தாமரைமலர்-முகம் கை கால்களுக்கும், நீலோதபலமலர் - கண்களுக்கும், மகரயாழ் - முன்கைக்கும். நாவி-மயிரொழுக்குக்கும், சிகரம் - தனகைக்கும், காந்தள் - அகநகைக்கும், சங்கம் - கழுத்துக்கும், பாய்ப்பின்படம் - அல்குலுக்கும், சிங்கத்தின் இடை - சிற்றிடைக்கும் கோவைக்கனி - அதரத்துக்கும், முத்து-பல்லுக்கும், குயில் - கண்டத்தின்தொனரிக்கும், கிளிமூக்கு - கைநகத்துக்கும், மஞ்ச-கருங்குழலுக்கும், வானவில் - நெற்றி அல்லது புருவத்துக்கும் உவமை. பூவையுங் கீரமுங் கொஞ்சு - நின்சொல் என்பதற்கு - குயிலுங் கிளியுங் கேட்டு மெச்சும்படியான இனிய சொல் என்றுமாம். நாவி-கஸ்தூரிமாரென்கை கொண்டு, பாரைகைகு உவமையாகவுமாம். சே - எருது. ஆவியுங்குமாவோவிய மென்றது-உயிர் பெற்று இயங்குகின்ற சித்திரப்பிரதிமைபோன்ற கட்டழகுடைய மக ளென்றபடி. இச்செய்யுள் முதலில் மடகீதம், பிறகு பிராசமும் பெற்றுவந்தது.

இது, பெரும்பாலும் எல்லாச்சீரும் விளசீராகிய எண்சீரரசிரியவிருத்தம்.

[மேகவிடு தூது.]

௭௭. மஞ்சகா ளுங்களைப்போன மாரன்பூ மாரிபெய்ய

விஞ்சியது பேராசை வெள்ளங்காண்—டஞ்சம

வழுத்தீர் மதிச்செங்கண் மாலலங் காராக்கு

வழுத்தீர் மதிச்செங்கண் மால.

(இ - ன்.) மஞ்சகான் - மேகங்களே!—உகத்தீர் போல் - நீங்கள் விடாமழைபொழிவதுபோல, மாரன் - மன் தீதன், பூ மாரி பெய்ய - ஈகப்பாணங்

கனாகிய மழையைப் பொழிய, பேர் ஆசை வெள்ளம் - மிக்க ஆசையா இடி வெள்ளம், விஞ்சியது - மேன்மேல் மிஞ்சுதது; தஞ்சம் - (உங்கனையே) பற்றுக்கோடாகப் பற்றுக்கின்றேன். வருதீர் மதி - குற்றமில்லாத அறிவையும், செம் கண் - சிவந்த கண்களையுமுடைய, மால் அலங்காரர்க்கு - அழகப்பிரானுக்கு, எவகன் மால் - எங்கனது மயக்கநோயை, மதிசசு - நினைத்து, வருத்தீர் - (அதுபோய்ச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

காண் - அசை. மூன்றாமடிக்கு - குறைவில்லாத பூர்ணசந்திரனைச் சிவந்த இடதுகண்ணை வுடைய அழக ரென்றமாம். மதிதது - மதிசசு எனப் போலி. எவகன் - தனித்தன்மைப்பன்மை.

இது, நானென்னும் வரம்பாட்டால் முடிந்த இந்ருவகற்பநேரிகைவேண்பா.

[இயலிடங்கூறல்.]

எ.டி. செங்கண்மாயவர்ப்பதி, மங்கையாரிடம்வண்புனம்

கொங்கையுறகணுங்குதலையு, மங்கரும்பிணையாகுமால்.

(இ - ள்.) சீ பதி - திருமகளுக்குக் கணவராகிய, செம் கண் மாயவர் - சிவந்த கண்களையுடைய மாயையுடைய அழகரது. மங்கையார் - மகளூடைய, இடம்—வண்புனம் - வளப்பம்பொருகதிய சேரலையாம்; (அவளுடைய), கொங்கையும் - தனங்களும, கணும் - கண்களும், குதலையும் - குதலைப்பேச்சும், அங்கரும்பிணையாகும்—; (எ - று) —கொங்கை, அங்கு அரும்பு இணை ஆகும் - இரண்டு தாமரையருமபுகளாகும்; அங்கு - அசை கண், அம் கருபிணை ஆகும் - அழகிய கரிய பெண்மானின் பார்வையாம்; குதலை, அம் கரும்பு இணை ஆகும் - கருப்பஞ்சாற்றுக்கு ஒப்பான தாம; அம் - அசை மூன்று வகையாகப் பொருள்பட்டிருந்த சிலைடைபுற்றிய உவமையணி ஆல் - ஈற்றசை.

தெய்வப்புணர்ச்சியின் இறுதியில் தலைமகளது அடைதற்கரிய தன்மையை நினைந்து வருந்துகின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டு உற்றதரைக்கக் கேட்ட பாவகண் 'நின்றோர் காணப்பட்ட வடிவுக்கு இடமும் இயலும் யாது? கூறுவாயாக' எனக் கேட்க. தலைவன் தான்கண்ட மகளின் இடத்தையும் இயலையுற கூறியது. இது.

இது - முதற்சீர் தேமாச்சீரும், மற்றிரண்டிடு கூவளச்சீர்களுமாகிய சிந்தடி நான்கு கொண்டு வந்த வஞ்சிவநுத்தம்.

(எஅ)

[கார்காலம்.]

எக். மாலுநான் முகனுமரனுமாமழகர்மால்விடைச்சயிலமயிலனீர், நீலராமிறைவரின்னம்வந்திலர்கன்னெஞ்சர்போலுமினியென் செய்வே, னைலகாலம்வடகாலதாகவெதிரம்புகாலவிவ்வனைத்ததால், காலகாலர்களமெனவிருண்டுபலகாறிற்றதமழைகாலமே.

(இ - ள்.) மாலும் - திருமாலும், நான்முகனும் - பிரமனும், அரனும் - உருத்திரனும், ஆம்-ஆகிய, அழகர் - அழகரது, மால் - பெரிய, விடைசயிலம் - விருஷப்கிரியிலையுள்ள, மயில் அனீர்-மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய பாங்கிமார்களே—வடகால்அது - வாடைக்காற்று, ஆலகாலம் ஆக - ஹாலாஹலவிஷம்போல மாணவேதனை செய்யாநிற்க, காலகாலர் களம் என் இருண்டு - யமனுக்கும் யமனாகிய உருத்திரமூர்த்தியினது நஞ்சுண்டகண்டம்போல (மேகங்கள்) கறுத்து, பல கால் திறந்த - பலகால்கள் இறங்கிய, மழைகாலம்—, எதிர் அழகு கால - எதிராக அம்புகளைச் சொரிய [எதிரே மழைநீரைப்போழிய], வில் வளைத்தது - வில்லை வளைத்தது [இந்திரவில்லை

வளைத்தது; இன்னம் - (மீண்டுவந்து அணைவதாகக் குறித்துப்போன) கார் காலம் வந்தபின்னும், நீலர் ஆம் இறைவர் - நீலநிறமுடையவராகிய தலைவர், வந்திலர் - மீண்டுவததாரில்லை; (ஆதலால் அவர்), கல்நெஞ்சர் போலும் - கல்போல (என்றும் இளகாமல்) வலிய மனமுடையவரபோலும்; இனி என் செய்வேன் - இனி (யான்) யாது செய்வேன்! (எ - று.)—ஆல் - அசை.

இது, தலைவி இரங்கியது.

இது - பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாசசீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆஞ்சீர்கள் கூவினவாகாயசீர்களும்; ஏழாஞ்சீர் வினச சீரும்கிய எழக்காசியிருந்தும் (எக)

அ0. மழையுறங்குதடஞ்சோலைமாமலைவாணர் வாணன்கரங்களை பூதங்கள், விழையுமபாரவெழுக்கொன்றேபற்றி வீசுமாலுமபர் வேந்தாமவருக்கே, பழையநான்மறைசிவகாசனமலாப்படுக்கைவிடு நடுக்கடலவெண்ணெய்போற், குழையுமன்பாகருத்தேயுபரிகைகுளிர் நிலாமுற்றங்கோகுலவகாணுமே

(இ - ள்.) மழை உறங்கு - மேகங்கள் வந்து தங்குகின்ற, தட - பெரிய, சோலை மா மலை - மாலிருஞ்சோலைமலையில, வாணர் - வாழ்ந்திருப்பவரும், — வாணன் - பாணசரனது, கரங்களை - (ஆயிரங்) கைகளை, பூதங்கள் விழையும் - பூதகணங்கள் (உண்ணுதற்கு) விருமபுமபடியான, பாரம் எழுக்கன் என்றே - பெரிய இறைசசிதான்களென்றே, பற்றி வீசும் - பிடித்து அறுத்து எறிந்த, மால் - திருமாலும், உமபா வேந்த ஆம் - தேவாநாயகனு மாகிய, அவருக்கே - அவ்வழகாக்கு, — பழைய நால் மறை - அநாநியான நான்குவேதங்கள், சிவகாசனம் - (ஏறி வீற்றிருக்கின்ற) சிம்மாசனமாம்; நடு கடல் - திருப்பாற்கடலின் நடுவட்டம், மலா படுக்கை விடு - (பள்ளிகொள்ளுகிற) புஷ்ப படுக்கைபறையாம், வெண்ணெய் போல் குழையும் - வெண்ணெய் போல நெகிழ்த்து இளகுகின்றீர், அன்பர் கருத்தே - அடியார்களது மனனே, உபரிகை - (வாழ்கிற) மேல்மாளிகையாம்; கோசுலம் - திருவாய்ப்பாடி, குளிர் நிலா முற்றம் - (விளையாடுகிற) குளிர்ந்த நிலாமுற்றமாம்; (எ - று.)

நிலாமுற்றம் - நிலாக்காலத்தில உலாவுத்தகிடமான வீட்டின் வெளியிடம். காணும் - முன்னிலையசை

வாணன்கரங்களை வீசிய கதை பலிசகரவர்த்தியின் புத்திரனாகிய பாணசரனது மகளான உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒருபுருஷனோடு தான் சம்போகஞ்செய்ததாகக் களுக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிகவும் ஆசை பற்றினவளாய்த தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரவேகைக்கு இச்செய்தியைத் தெரிவித்தது, அவன்மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனது பேரணைப் பிரதயுமனது குமாரனு மாகிய அநிருத்தனைன்று அறிந்துகொண்டு, அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டு மென்று அத்தோழியையே வேண்டி, அவன் தன் யோகவிததைமகிமையால் துவாரகைக்குச சென்று அநிருத்தனைத் துக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட்ட, உஷை அவனோடு போகங்களை அனுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளரால் லறிந்த அப்பாணன் தன்சேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காலமல் யாதவர்களெல்லாம் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமகாமுனி வரால் நடந்தவரலாற்றை அறிந்துகொண்ட பூநீகிருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடிகைய நினைத்தருளி உடனேவந்துநின்ற அவர்தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு பாணபுரமாகிய சோணிதப்புரத்துக்கு எழுந்தருளிப் போர்செய்து

சக்கரத்தை எடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரத்தோள்களையுந் தரரைதாரையாய் உதிரம் ஒழுக அறுத்துவிட்டன ரென்பதாம்.

இது, கட்டளைக்கலப்பா; இலக்கணம் கீழ்க் கூறப்பட்டது. (௮௦)

அக. குலமலையாயாவாழி கொடியவென்றன்சிந்தா குலமலையாயாவாழிகொடியமதளிலங்கை, நிலமலையமாதவரினாணைநிந்தாய்மநதாநிலமலையமாதவர்கைநின்னாவங்கண்டாய், பலவருணவாரீசநயனமுழுநீலோற்பலவருணவாரீசன் பயப்படவெற்பெடுத்து, நலவரிசைக் கவிகைபுனைகாரேதென்குருகூர் நலவரிசைக்கவிகைவிடாநளினுமின் னையகனே.

(இ - ள்.) குலம் மலை - சிறந்த சோலைமலையில எழுந்தருளிய, மாயா - மாயவனே! கொடிய மதிள் - கொழுகளையுடைய மதில்களையுடைய, இலங் - நிலம் - இலங்காப்பட்டணம், அலைய - அழியும்படி, மா தவரின் நாண் எறிந்தாய் - பெரிய (கோதண்டமென்னும்) வில்லின் நாணியை (க் கைவிரலால்) எறிந்து டங்காரத்தொனி செய்தவனே!—மந்தாநிலம் - இன்னதென்றற்காற்றுக்கு உற்பத்தில்தானமான, மலையம் - பொதியமலையிலெழுந்தருளிய, மா தவர் - மிக்க தவத்தை யுடைய அகஸ்தியரது, கை-கையில், நின் ஆவம் - உனது அம்பருததுணியை, கண்டாய் - கண்டவனே!—பல அருணம் வாரீசம் - பலவாகிய சிவந்த தாமரைமலர்கள் போன்ற திருக்கண்களையுடைய வனே!—முழு நீலோற்பல வருண - நெறிப்புள்ள [அன்றமலர்ந்த] கருகருவனாமலரின கிற்றமுள்ளவனே!—வாரீசன் பயப்பட-மேகவாகனாகிய இந்திரனும் அஞ்சும்படி, வெறபு எடுத்து - கோவாத்தனகிரியைத் தூக்கி, நலவரிசை கவிகை புனை - நல்ல ஒழுகாகவுள்ள குடையாகப் பிடித்த, காரே - காளமேகம் போன்றவனே!—தென் குருகூர் நலவர் - தென்கிலுள்ள திருக்குருகூரிலெழுந்தருளிய நற்குணங்களையுடைய நம்மாழ்வாரது, இசை கவி - தனது புகழைப் பாடிய பாடல்களை, கைவிடா - நீங்காத [எப்பொழுதும்] திருவுள்ளமுவந்து கேட்டருளுகிற, நளினம் பின் நாயகனே - தாமரைமலரிற் பொருந்திய மின்னம் கொடிபோன்ற திருமகளது தலைவனே!—வாழி-வாழ்வாயாய்; கொடிய - கொடுத்தன்மையை யுடைய, எந்தன் - எனது, சிந்தாகுலம் - மனக்கவலை, அலை மாயா ஆழி - அலைகள் ஒழியாத [மேன்மேல் வருகிற] கடல்போல ஒரு எல்லையில்லாததாம்; (எ - று.)—அதனைப் போக்கியருளவேண்டு மென்றபடி.

‘மலயமாதவர்கை நின்னாவங் கண்டாய்’ என்றது, ஸ்ரீராமபிரான் சரபங்கருக்குப் பரமபதமளித்தபின்னர் அகத்தியமுனிவரது ஆச்சிரமத்திற் சென்று, முன் வருணனிடத்திற் கொடுத்திருந்த தூணிரமும் வில்லும் வானூந் தண்டும் அம்முனிவர்தரப் பெற்றுக்கொண்ட வரலாற்றை உட்கொண்டு. ‘பல அருண வாரீச நயன’ என்றது, ஆயிரக கண்க ளுடையவனாதலால். வாரிஜம் - வாரீசமென விகாரம்; நீரிற் பிறப்பது.

இஃது, அடிகள் தோறும் தனித்தனி வந்த முதல்முற்றுமடகீது.

இது, புதினெட்டாங்கவியேபோன்ற எண்கீராசிரியநூத்தம். (௮௧)

[இரங்கல்.]

௮௨. நளினவிலோசனரழகர்புலோமசைநாதன்
 னிளவலுமாயவார்மாயவார்வெற்பினிலிலையோகாண்
 டனையவிழும்லீகைபுல்லியவண்டிர்தமியேன்போல்
 வளைகலைநாண்மதிதோந்நிடுநின்றேமருண்மலை.

(இ - ன்.) தலை அவிழ் - முறுக்குவிரிந்து மலர்ந்த, மல்லிகை - மல்லிகைமலரை, புல்லிய-மொய்த்திருக்கின்ற, வண்டர் - வண்டுகளே!—களினம் விலோசனர்-தாமரைமலர்போலத் திருக்கண்களுடையவரும், புலோமசை நாத்தன் தன் இளவலும் ஆயவர் - புலோமசையினது கணவனாகிய தேவேந்திரனுக்குத் தம்பியானவரும், மாயவர் - மாயையையுடையவரும் ஆகிய, அழகர் - அழகரது, வெற்பினில் - சோலைமலையில், —தமியேன்போல் - (அவரைப் பிரிந்து) தனியனாகிய என்னைப்போல, —வளை கலை நாண் மதி தோற்றிட நின்று - கைவளைகளும் அரையுடையும் நாணமும் அறிவும் இழக்க நின்ற[வளை கலை நாள் மதி தோற்றிட நின்று-வளைந்த வடிவமாகிய குறைந்தகலையையுடைய அப்பொழுதுண்டான இளம்பிறைச்சந்திரன் விளங்கும் படி நின்று], மருள் - மயங்குகிற [மயங்குதற்குக் காரணமான], மாலை - மாலையெழுத்து, இலையோ - இல்லையோ? (எ - று.)—காண் - அசை.

பிரிந்தவர் வருந்துதற்குக் காரணமான இவ்வந்திப்பொழுது தலைவர் பிரிந்துசென்றுள்ள அம்மலையிடத்தி லிருக்குமாயின், அவரும் என்னைப் போலவே வருந்தி உடனே வந்திருப்ப ரென்று தலைவி மாலையெழுத்திற்கு இரங்கிக்கூறிய துறை இது

புலோமணை - இந்திராணியின் பெயர்களி லொன்று; புலோமனிடத் தினின்றும் பிறந்தவ ளென்று பொருள். இந்திரனைக் காததற்பொருட்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி தம்பியாகத் திருவவதரித்து விரோதிரஸந்ரு செய்து உபேந்திரனாக அவனருகில் எழுந்தருளியிருத்தலால், 'புலோமசை நாத்தன் தன் இளவலுமாயவர்' என்றார்; "முறைமையினும், புருகடனுக்குத் திருத்தம்பியாகிப் புரக்கும்" என்றா முன்னேரும். சுற்றடி-சீலையுடையணி.

இது - பெரும்பாலும் சுற்றுச்சீர் ஒன்று காய்ச்சீரும், மற்றைநாண்கும் விளச்சீர்களு மாகிய கலநிலைத்துறை.

(அஉ)

[இதுவும்அது.]

அரு. மருதொடித்துள்ளவெறிநதுகுருநதிலேறி வடத்துறங் கிச்சோலைமலைவருமால்வெற்பி, விருதலைப்புள்ளென்னவிருநதிமைப் புநீங்காவெண்ப்பிரிந்தபாதகர்நாட்டில்லைபோலு, மருவியமதமிக்களை மாதனைகடள்ளியடையலர்மாககோட்டையிடநதாவிதேக்கித், தெரு வுதொறுமால்யானைக்கன்றுபோலத் தென்றலிளங்கன்றோடித்திரி யும்வேனில்.

(இ - ன்.) மருது-இரட்டைமருதமரங்களை, ஒடித்து-முறித்துத்தள்ளி, விள எறித்து-விளாமரத்தைச் சாய்த்து, —குருந்தில் ஏறி - குருந்தமரத்தின் மேல் ஏறி, —வடத்து உறங்கி - ஆவிலையிற் பள்ளிகொண்டு, —சோலைமலை வரும் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, மால்-அழக ரது, வெற்பில் - மலையிலே, —இருதலைப்புள் என்ன - இரண்ட்தலைகளையு டையபறவைபோல-இருந்து-கூடியிருந்து, இமைப்பும் நீங்கா-கண்ணிமைப் பொழுதளவும் விட்டுநீங்கப்பொருத, எனை-என்னை, பிரிந்த - விட்டுநீங்கின, பாதகர் - தீதொழிலுடையவர் (சென்ற), நாடு-தேசத்தில், —அருவி மதம் மிக்கு - மதநீர்ப்பெருக்கு மிருந்து [அருவி மத மிக்கு - நீருவிகளிலே மிகப் பயின்று], அனை மா தளைகள் தள்ளி - பொருந்திய பெரிய கட்டுச் சங்கிலிகளை அறுத்துத்தள்ளி [அனை மாதளைகள் தள்ளி - குழைகின்ற மா தளஞ்செடிகளைச் சாய்த்து], அடையலர் மா கோட்டை இடந்து - பகை வர்களது பெரிய கோட்டைமதிலை யழித்து, ஆவி தேக்கி - (அப்பகைவரது) உயிரைத் திரளாக ஒழித்து [அடை அலர் மா கோட்டையிடம் தாவி தே க்கி - இலைகளையும் பூக்களையுமுடைய மோமரத்தினது கொம்பினிடத்தைத்

தாவி நெருங்கி], தெருவுதொறும்-தெருக்களிலெல்லாம், மால் யானை கன்று
சோல - பெரிய இளயானைபோல, தென்றல் இளங் கன்று-தெற்கிலிருந்து
வருகிற மந்தமாருதம், ஒடி திரியும் - பாலி உலாவப்பெற்ற, வேனில் - வசந்த
காலம், இல்லை போலும்—; (எ - று.)

இருக்குமாயின், தலைவர் என்னை வந்து கூடினவராதல்வேண்டுமெ
ன்று தலைவி வேனிலுக்கு இரங்கிக்கூறியது இது.

வினாவெறிந்த கதை:—கமசனாலேவப்பட்ட கபிதாசுரன் விளாவின்
வடிவமாய்க் கண்ணன் தன்சீழ் வரும்பொழுது மேல்விழுந்துகொல்வதாக
எண்ணிவந்திருக்க. அந்தெறிந்தகிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறேதன்னைக்-கால
லும்பொருட்டுக் கன்றின்வடியங்கொண்டுவந்த வதஸாசுரனைப் பின்னிர
ண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்தசு சமுந்ரி விளாமரத்தின்மேலு எறிய,
இருவரும் இறந்து தமதுஅசுரவடியத்தடனே விழுந்தன ரென்பதாம்.

கண்ணன் குருந்தில் ஏறியது —குளத்திலிறங்கிராடிக் கொண்டுருந்த
இடைப்பெண்களது துகில்களை விளையாட்டாகக் கவர்த்துகொண்டுபோய்
ஒளித்தபொழுதி லென அறிக; ‘கீரினிற குடைநது பாரில் சிகரிவாக்கவன்
கள் பூண்ட, நாரியர் துகிலை யாரி நலனுறங் குருந்தி லேறி’ என்றார் பிற
ரும்: “குருந்திடைக்கூறைய பணியாய்” எனப் பெரியோராகூறியதுவ காண்க.

சற்றும்பரியாமைக்கு இருதலைப்புள்ளை உவமைகூறினர்; இருதலைப்
புள் - கண்டபேரண்ட மென்பர். சோலைமலையென்றதற்கேற்ப, மருதம்முத
லியுமரவகன்வரிசையாகக் கூறினர்போலும் இரக்கஞ்சிறிதுமின்றிப்பிரிந்
பேர்னதேயுமன்றிக் குறியிட்டகாலத்தே மீண்டும் வராமையென்றி, ‘பாத
கர்’ என்றார்; இனி. வருத்தமுறுத்துபவா என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.
அடையவர் - சேராதவர். ஏறு ஏற்றையென்பதுபோல, கோடு-கோட்டை
யென ஐயீற்றுடைக் குற்றியலும்காம்; இனி, உருபுமயக்கமாகவுமாம். சிலை
டையுமையணி.

இது, பதினாண்டுகாலவிபோன்ற எண்ணோசரியவந்தும். (அட.)

௮௪. திரியுங்கிரிக்கெதிரசென்றோரழகர்திருமலைமேற்
பரியுங்கொடித்தடந்தோவலவாபரிபோற்றிறைகள்
விரியுமபுனற்கடலுண்டமையாதுநமயின்கொடிகண்
சொரியுமபுனற்கடற்கோடுதல்பாதுண்டுவிப்புயலே.

(இ - ள்.) திரியும் கிரிககு - சஞ்சரிக்கின்ற மலைபோன்ற கஜேந்திராழ்
வானுக்கு, எதிரா - முன்னே, சென்றோர் - போய்த் தயா தீர்த்தருளினவ
ராகிய, அழகர் - அலங்காரரது, திரு மலையேல் - சிறந்த சோலைமலையிடத்
தே, பரியும் - அன்புகொண்ட, கொடி தட தேர் வலவா - துவசத்தையு
டைய பெரியதேரைச செலுத்தகிற சாரதியே!—நுண் துளி புயல் - சிறிய
கீர்த்துளிகளைப் பொழுகின்ற மேகங்கள், பரிபோல்-குதிரைப்பந்திகள்போ
ல, திரைகள் விரியும் - அலைகள் (ஒன்றன்பினை ஒன்றாக ஒழுங்காகப்) பரவப்
பெற்ற, கடல் - கடலினது, புனல் - நீரை, உண்டு-குடித்து. அமையாது-
திருப்பிட்டாமல், நம் மின் கொடி-நமது மின்னற்கொடிபோன்ற கர்தலி,
கண் சொரியும்-கண்களினின்று பெருக்குகின்ற. புனல் கடற்கு - கண்ணீ
ராகிய கடலுக்கு, ஒடுதல் - விரைந்துசெல்லுதலை, பாள்—; (எ - று.)

இது-பகையாசனுக்குப்பின்னிடைந்து தன்னைவந்துஅடைந்தானொரு
வேந்தனுக்கு உதவிசெய்தற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்துசென்ற தலை
மகன் தான்சென்றவினைமுடிந்தபின்புமீண்டுவருகிறவன், வழியிடையில்தலை
மகளது சிலைமையை கீனைத்துத் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறியது; நிலைமை
நிலைந்துகூறில் என்னுந் துறை. இவ்வனம் கூறுதற்குப் பயன் - இதனைக்

கேட்டுத் தேர்ப்பாகன் விரைவில் தேருர்பவனுதல். புயல் ஓடுதல் பார் என்றதனால். தலைமகன் காரகாலத்தில் வருவதாகக் காலகருதித்துப்போனவனென அறிக. நம் இன் கொடி எனப் பிரித்தல் மோனைக்குச் சிறவாமை காண்க

இது, கிரையகை முதலதான கட்டளைக்களித்துரை. (அச)

மூடு புயல்பார்க்குஞ் சாதகமே பேண்ணேன்பொன் னாட்டி.

னியல்பார்க்குஞ் சேமலைமே லெந்தாய்—தையயி

னிலையா திருக்கவரு ணையா மிடிதீராத

தலையா திருக்கவருவா

(இ - ன்) பொன் நாட்டின் ஆயல பார்க்கும்—பொன் னுலகமாகிய தேவ லோகத்தினது தன்மையை எட்டிப்பார்க்கிற [மிகஉயர்ந்த], சேமலைமேல் - விருஷபகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற. எந்தாய் - எமது ஸ்வாமியே!—தைய யின்னிலையா—அருளுககு இருப்பிடமானவனே!—திரு கவர்—திருமகனால்முழு வதுங்கவரப்பட்டெள்ள. உள் நேயா - உள்ளன புடைபவனே!—(அடியேன்),—புயல் பார்க்கும் சாதகமே போன்றேன்—மேகத்தின் துவருகையையே எதிர் பார்க்கிற சாதகமென்னுட்பரவை போல(உன தகநனை மழையையே) எதிர் பார்த்திருக்கின்றேன்;(ஆதலால்), மிடி—எனதுபிரவிட தன்பத்தை, தீர்த்து—ஒழித்து, அலையாது இருக்க - உருந்தாமலிருக்கும்படி, அருள் - அருள்செய்வாயாக; (எ - று.)

மேகத்தினின்றும் பெய்கிற மழைநீர்ததளியைத் தரையில் விழுந்திரு முன்னமே வாய்திறந்துஎழறுத் குடிசுதல், சாதகபட்சியினது இயல்பு அத மன்றைநீரைக் குடியாகத் தபோல யான் மரணத்தெய்வங்களினருளை எதிர் பாரே னென்றார். நிலம் - வடசொல்; நிலைமென்ப போலி

இது, மலரென்னும்வாயபாட்டாலமுடிந்த இருவிருப்பநேரிகைவேண்பா.

[வலைச்சியார்.]

அக அலைகடலினடுதையிலுமழகர்நாட்டி லஞ்சொலெலாங்கு ளமாகவஞ்சனககண், வலையெறிவிாபொய்கைவிட்டுென்னுவிதாங்கு மவரலாறுகேளுமசசமருங்குநிலிலுங், கலைமதியோடாரலலர்வெ னிசைசமீறுங் கவலைமுன்னீரிரையேறுகுங்கனகருப்பநு, சிலையருவ ரால்மலங்குபடுதலபாருநதிருக்கைவையுமழச்சுறவைததேவினீரே.

(இ - ன்.) அலை கடலின் - அலைகின்ற பாற்கடலினது, நடு - நடுவிடத் திலே. தயிலும்—யோகரிக்கிறைசெய்கின்ற, அழகர் - அழகரது, நாட்டில் - நாட்டிலே.—அம் சொல் எல் ஆம் குளம் ஆக - அழகிய செக்கெறப்பயிர்கள் தினமுமவளாகிற குளத்திலே பொருந்த [அம் சொல் எவாம்—அழகிய சொல் முழுவதும், குளம் ஆக - வெல்லப்பாகாக], அஞ்சனம் கண் வலை - கழத்தீ கண்களையுடைய வலையை[மையிட்ட கண்களாகிய வலையை], எறிவீர் - மே லேவீசுகிற வலைச்சியார்களே!—பொய்கை விட்டு—குளங்களை விட்டு[பொய்கைவிட்டு - வஞ்சனையை முழுவதும்விட்டு], என் ஆவி தாகடும் - எனது வாலியை வந்தடையுங்கள்[எனது உயிரைத் தரிக்கசெய்யுங்கள்]; வரல்ஆறு கேளும் - ஆறுவருகையைக் கேளுங்கள் [எனது விருத்தார்த்தத்தைக் கேளு வீகள்]; மசசம் மருங்கு நிலிலும் - மீன்களின் அருகிலே நிலிலுங்கள் [மசச அ மருங்கு நிலிலும் - (எனது) வீட்டினிடத்தே வந்து நிலிலுங்கள்]; கலை - கலையென்னும் மீனும், ஆரல் - ஆரலென்னும் மீனும், மதியோடு - அறிவுடனே, அவர் வெளிசைச - பெரிய துண்டிலே, மீறும் - கடந்து அப்பால் தன் னிப்போய்விடும் [கலை மதியோடு - கலைகளையுடைய சந்திரனுடனே, ஆரல்

அலர் - இணங்குதல் பொருந்திய, வெள் - மன்மதனால், இச்சை - காமமய
ச்சம், மீறம் - விஞ்சும்]; ■ அலை - நீரலைகளையுடைய, முன்னீர் - கடலில்,
இரை ஏற்கும் - உணவுக்கு ஏற்ற, கன கருப்பம் - பெரிய வயிற்றையுடைய,
சிலை - ஆரவாரத்தையுடைய, அரு - கிடைத்தற்கரிய, வரால் - வராவென்
னும் மீனும், மலங்கு - மலங்கு என்னும் மீனும், படுதல் - பொருந்துதலை,
பாரும் - பாருவகள் [கவலை முன்னீர் - என்வருத்தத்தைக் கருதுவீராக;
இனர - ஒவ்வையுடைய, ஏற்கும் - கையில எடுத்த, கனம் கருப்பஞ் சிலை -
பெரிய கரும்புலிலையுடைய, அருவரால் - உருவமில்லாத மன்மதனால், மல
ங்குபடுதல் - (யான்) கலகசமடைதலை, பாரும-நோக்குவதன்]; திரு ஐதவை
யும் மழை சுறவை தேடுவீர் - சிறந்தவைகளை வைத்து மேகம்போற் கரிய
சுருமீனைத் தேடுவீர் [திருக்கை வையும் - (என்மீது உங்கள்) கண்ணைக்
கததை வையுங்கள்; அழைச்ச உறவை தேடுவீர் - அழைத்துக் கூடுதல்பொ
ருந்துவீராக], (எ - மு.)—வெள் - வேள் என்பதன் விகாரம்.

மீன்விற்கும் வலையாமகனொருத்தியைக் கண்டு காழற்ற ஒருவன் அம்
மகளை முன்னிலைப்படுத்திச் சிறுங்காரமான வார்த்தை பேசினதாகச் செய்
யுள்செய்வது, விலைச்சியார் என்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்.

இனி, கலை மதியோடு ஆர் அல் அலர் வெள் இச்சை மீறம் எனப்பிரி
த்து, கலைநிரம்பிய சந்திரனோடு பொருந்திய இராததிரியில்மிகுகின்ற வெண்
மை [வெறுமை]யான விருப்பம் விஞ்சுகிறது என்றும் பொருள்கொள்ள
லாம். கவலை-கல் அலை எனப்பிரித்து, மடங்குகின்ற அலைகளையுடைய முன்
னீரென்றுமாம். அருவா - அருவா; மன்மத னென்று பொருள். திருக்கு -
தருக் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. இனி, திருக்கை வையும் - மாறுபாட்
டை ஒழிபுகள். வலைச்சியார் - வலைச்சி மீன்பிடித்து விற்கிற நெய்தலினால்
த்துப்பெண்கள்.

இது, பதினாண்டுகவியோன்ற எண்கீராசிரியவந்தம்.

(அக)

[இடைச்சியார்.]

அள தேடுதமிழ்வுடிவழகர்நெடியவிடைமலைமேற் சிறியவிடை
ப்பெரியவிடைத்திருக்குலத்தினமுதே, கூடுகின்றவெண்ணெயொ
டும்வேனிலானெய்யுங் குறைவிலைவிறபோர்திகன்கொண்டதெழுபடி
கா, ணுடறிந்தத்திமோகமுறையிணக்கம்வையு நவமணிசேர்ப்பான்
ணுழிநல்குவென்மெல்ல, வாடைதனையொதுக்கிடுமென்பால்வாருமி
ச்சமாமுழக்குமோர்போதுமகலெனநதமிலை.

(இ - ள்.) தமிழ் - தமிழினால், தேடு-ஆராய்ந்துசொல்லப்படுகிற, வடிவு
அழகர் - சிறுமேனியழகரது, நெடிய - பெரிய, விடைமலைமேல் - விரு
ஷபகிரியின்மேலுள்ள, சிறிய இடை - சிறுத்த இடுப்பையுடைய, பெரிய
இடை திரு குலத்தின் அமுதே - சிறந்த இடையர்களது மேன்மையான
குலத்தின்தோன்றிய அறிஞரும் போன்றவளே!—கூடுகின்ற வெண்ணெயொ
டும்-திரளுகிற வெண்ணெயையும், வேனில் ஆன் செய்யும் - வெதும்பக்காய்
சுசப்பட்டுள்ள பசுவின் நெய்யையும், குறைவிலை விறபோர்-குறைந்தவிலைக்கு
விற்பவர்கள், அதிகம் - மிகுதி; எழுபடி - எழுபடி, கொண்டது - கொள்ளப்
பட்டது; காண்-நீ அறிவாயாக; அறிந்த ஆடு ததி - அறிந்த ஆட்டுத்தயிரையும்,
மோகம்-மோர்நீரையும், உறை - உங்கள் வீட்டில், இணக்கம் வையும் - கொ
ண்டபோய் வையும்; நவம் சேர் மணி - புதுமையான ஒருசேர் நெல்மணி
யையும், பொன் நாழி - ஒருநாழி பொன்னையும், நல்குவேன்-கொடுப்பேன்;
மெல்ல - உண்ணுதற்கு, ஆடைதனை - எட்டை, ஒதுக்கிடும் - ஒதுக்கி எடுத்

துக் கொடும்; மெல் பால் வாரும் - இனிமையான பாலு வாரும்; அகல் எனம் தமில் - வாயகன்ற பாத்திரத்தில், மிசும் ஆம் - மிகுதியாக வுண், உழக்கு மோர் - ஒருஉழக்குமோர், போதும் - (எனக்குப்) போதும்;—[கூடுகின்ற என் - பொருநாதிய வலிமையையுடைய, எட்டும் - (புஷ்ப) பாணக களால், வேனிலான் - வசந்தகாலத்திறகு உரிய மன்மதன், எய்யும் - எய்கின்ற,வில் போர் - விலவின் போாககு, குறைவு இலை-குறைவில்லை; எழுபடி அதிகம் கொண்டது - (முன்னினும்) எழுமடங்கு மிகுதியைக்கொண்டது; நாடு அறிந்தது அதிமோகம்-எனது அதிகமான காமமயக்கத்தை நாடெல்லாம் அறிந்தது; முறை இணக்கம் வையும்-முறைமையாக (என்னிடத்தில்) நண்பு வையும்; நவ மணி சோ பொன் ஆழி நலகுடிவன்-நவரத்தினங்களும் பதித்துசெய்த பொன்மயமான மோதிரத்தைக் கொடுப்பேன்; மெல்ல - மெதுவாக ஆடைதனை - வஸ்திரத்தை, ஒதுக்கிடும்—; என்பால் வாரும் - என்னிடம் வாரும்; இச்சம ஆம் - இச்சைகொள்ளும், உழக்கும் - கூடும்; நந்தமில் - நம்மின்றும், ஓர்போதும் அகலேல் - ஒருபொழுதும் நீங்கற்க].

தெருவில் தயிரகொண்டுவிறகும் இடைச்சியை நோக்கிக் காதுவெகொண்டா டெரு விடன் தனதுவேட்கையை வெளிப்படுத்தி அவலைமுன்னிலைப்படுத்திச் சொன்னதாகக் கூறுவது, இடைக்கியார் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாகும்.

‘அமுதே!’ என ஒருமையாக விளித்ததற்கு ஏற்ப, ‘காண்’, ‘அகலேல்’ என ஒருமைவினைகொடுத்தது கூறினா; இடையிலவந்த பன்மைவினைகள் - உயர்வுபற்றியன. ஏயொடும் - ஏயொடும் என விகாரம் ஆடை - பால் முதலியவற்றின் எடு இனி, உழக்கும - பெயரெச்சமாய், யான வேட்கையாலவருந் துகிற ஒரு சிறுபொழுது மென்றுமாம் இடைச்சியார் - பால் பெய் தயிர் முதலியவற்றைக் கொண்டுவிறகிற ஆயாமகளிர். காண் - முன்னிலை யசையுமாம்.

இது, பதினெட்டாவது கவிபோன்ற எண்ணிராசிரியர் நூத்தம். (அள)

அடி நந்தன் நந்தன் வென்றுகாரதனை நனுகைசெங்கை முகிழ்க்குமின் னளினமாதென விகலுமாரனை நமது சாபம் விடாதெனுஞ், சந்தர சூரியர்தனகளைச் செய்சங்குசகரமென ததொழுஞ் சலதியாடுதல்ய முனை மூழ்குதறவமெனுநதலைநாளிலே, யையநதலைப்பணியுநதருப்பையுமாகிலேனெனுமவேனுவா யமுதமுண்டியர்வமசமான ததிட்டமே யெனுமாசைநோய், மந்திரத்திலுறது தீரகருகின் வாசமவிசிய துளவு காண் வாசவன்பதிபரவுசிபதிவாசசுநதராசனே

(இ - ள்.) வாசவன் பதி பரவு - இந்திரனது உலகத்திலுள்ள தேவர்களெல்லாந் துதிக்கின்ற, சி பதி - சிறந்த (மாலிருஞ்சோலை) திருப்பதியில்; வாச - வாசஞ்செய்பவனே!—சுந்தராசனே - அழகப்பிரானே!—நனுகை - எமதுமகள்,—கார்தனை - (உனது திருமேனிரிதமமைந்த) மேகத்தை நோக்கி, (நீயென்றே நினைத்து), நந்தன் நந்தன் என்று - ‘நந்தகோபகுமாரனே!’ என்று கூப்பிட்டிடு. செம கை முகிழ்க்கும் - சிவந்த கைகளைக் கூப்பித்தொழுவான்; மின் - (அம்மேகத்தினிடத்திற் பொருந்திய) மின்னலை நோக்கி, நீளினம் மாதா என - (உனது திருமார்பில வீற்றிருக்கிற) தாமரையிலுள்ள திருமகளென்று எண்ணி, இகலும் - (தனக்கு அவ்வாறு உன்னுடன் கூடி வாழ்தல் கிடைக்கவில்லையே என்று) பொருமைப்படுவன்; மாரனை - (தன்னை வருத்துகிற) மன்மதனைக்குறித்து, நமது சாபம் விடாது எனும் - ‘நாம்சபிக்கிற சாபுசொல் உன்னைச் சுமமாவிடரீது’ என்று அடித்தொலை; சந்தர சூரி

யந்தகளை - சந்திரனையும் சூரியனையும் நோக்கி, செய சங்கு சக்ரம் என - (உனது திருக்கைகளிற் பொருந்திய) வெற்றியையுடைய சகைமுஞ் சக்ரமும் என்று எண்ணி, தொழும் - வணங்குவான்; 'சலதி ஆதிதல் - (நீ வாழ்கிற) கடவிலே நீராடுதலும், யமுனை மூழ்குதல் - (நீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் மூழ்கின) யமுனையில் ஸ்நானஞ்செய்தலுமே, தவம் - நல்லதபசாகும்,' எனும் - என்பான்; 'தலைநாளிலே - முன்காலத்திலே, ஐந்தலை பண்பும் தருப்பையும் - நீ படுக்கும் இடமான ஐந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனும் தருப்பைப்பல்லுமாக, ஆகிலேன் - ஆகாமற்போனேனே!' எனும் - என்று இரங்குவான்; 'யேனு - யேயங்குமூல, வாய அமுதம் உண்டு - (உனது) அதரத்தின் அமிருதத்தைக் குடித்து, உயர்வம்சம் ஆனது-உயர்ந்த குலம் [முகத்தில்] ஆகியது, அதிட்டமே = (அதன்) நலவினைப்பயனே,' எனும்-என்பான்; ஆசை நோய - (அவளுடைய) காமப்பண், மந்திரத்தில் அருது-(தேவதாந்தரபரா உச்சரிக்கிற)மந்திரங்களிலை நீங்காது; நீன-உனது, யாசம் வீசிய-வாசனை வீசுகிற;துளவு - திருத்தழாய்மாலே யொன்றுதான், தோகும்-(அந்நோயை) நீக்கவலது, (எ - று) - காண - தேற்றம், முன்னிலையசையாகவமாம்.

இது, தலைமகனிடஞ்செனது தலைமகளது காதல்நோயைக் கூறி அவள் நோயைத் தணிவிக்குமாறு மாலையைத் தந்தருளும்படி கேட்கிற தோழிமார் களதுகூறல். நந்தன-மகன்; களிப்பையுண்டாக்குபவனென்று பொருள்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்தாருஞ் சீர்கள் மாசசீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழாறு சீர்கள் விளசீர்களுமாகி வந்த அமையடியாகவும், அஃது இரட்டிக்கொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பக்ஷைத் தீர்த்திரியவந்தம். (அஅ)

அக சுந்தரத்தோவரபுகாரன்னாடன்னததூவியநதான் மந்தரத்தினுசொழ்கினிசெல்லுமோசகரவாளஞ்சுற்றி யந்தரபபானுவமோடசசெந்தீயுநெடாழிவிழக கந்தரத்தன்னுளககணபோற்கொதிக்குங்கடுஞ்சுரமே.

(இ - ன்.) சுந்தரம் தோள் அழகா - அழகிய திருத்தோள்களையுடைய அழகரது, நல் நாடு - நல்ல நாட்டிலே யுள்ள. அன்னம் தூவி அம் தான் - அன்னப்பறையின சிறகுபோல மெல்லிய அழகிய பாதங்களையும், மந்தரம் தீம் சொல - மடமையையுடைய இனிய சொற்களையு முடைய. கினி - கினி போன்ற காதலி; - அந்தரம் பானுவும் - ஆகாயத்துச் செல்லுகின்ற சூரியனும், சுந்தரவாளம் சுற்றி ஓட - (கடலுக்கு அப்புறத்தன்ன) சுந்தரவாளகிரியைச் சுற்றி ஓடிப்போம்படியாகவும், - செம் தீயும்-சுவந்த அக்கினியும், நெடு ஆழி விழ - பெருங்கடலிற்புகரு விழும்படியாகவும், - சுந்தர அதத்தன் குளம் கண்போல் - சுப்பிரமணியக்கடவுளது தந்தையாகிய உருத்திரனது நெற்றி யிலுள்ள (நெருப்புக்) கண்போல், கொதிக்கும் - மிகச்சுகுகின்ற, கடுஞ் சுரம் - கொடிய பாலைநிலத்தில், செல்லுமோ - செல்லுவாளோ? (எ - று.)

இது - தலைமகளை உடன் அழைத்துக்கொண்டு போகுமபடி தோழியி னாற் கூறப்பட்ட தலைமகன், தலைமகளது அடிகளின் மென்மையையுந் தான் செல்லும் பெஞ்சுரத்தின் வன்மையையும் நீனைது மனம் வாடியது; 'அடி யோவேழினை நீதவனுங் வாடல்' என்னுந் துறை.

செந்தீயென்றது - சமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கும் படபாமுகாக்கினி சுருத்தன்மையையுடைய சூரியனும் அக்கினியும் சுரத்தின் வெம்மைதா க்ருவதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் முறையே ஓடிக்கடலில்விழுவ ரென, சுரத்தின் வெம்மைமிகுதி கூறியபடி; ஏதுத்தந்திறிப்பேற்றவணி: "சூரியன், தேரு மோடாது மாமாகம்" என்றா கம்பரும்.

இது, நோயை முத்துதாசிய கட்டளைக்கலித்துறை.

(அக)

[பிச்சியாநீ.]

கூ0. மேதினிபோற்றமுந்நாமலைத்திருப்பிச்சியாரே வெளிப்பட்டார். முனிவாமலைத்திருப்பிச்சியாரே, கோதுபடுகுழல்போகவிளங்குதலைச் சுகமே கொள்ளுகொண்டிருக்குவரவிளங்குதலைச்சுகமே, காதலிட்டசெம்பணியுநடுககாவினுடையுந் நபாலமுந்குலமுங்கண்டேநடுக்காவியுடையு, மாதரியமுங்காசிவழிதேவநதிரமே யறிவீரேயன் நெதிரத்தமதவோடநதிரமே

(இ - ன்) மேதினி போற்ற - உலகமெல்லாம் துதிக்கின்ற அழகர் - அழகரது, மலை - சோலைமலையுள்ளது. திரு பிச்சியாரே - அழகிய பிச்சியாரே! - வெளிப்பட்டார் - (நீங்கள்) புறப்பட்டு விசியிலவந்தீர்கள்; (இனி), முனிவர் - முனிவர்கள், மலைத்து இருப்பு - வருந்தித் தயவுசெய்திருத்தலை, இச்சியாரா விருமபார் [தமது கயத்தைவிட்டி உமமைவிரும்புய நென்றபடி]; (நீங்கள்), இவகுயம் - இங்கே (இய்யாறுவெவந்தரித்த) உருமபொருட்டு, கோது படுகுழல் போக விளங்குதலை கோதுகள் படுமபடிபான கூந்தல் இல்லையாக விளங்குவதனை, சுகமே - சுகமாக, கொள்ளுகொண்டோ - மிகுதியாக உடைத்தாயிருக்கிறீர்; இளங்குழலை (உமது) இளமையான குழலைச்சொல், சுகமே - கிளிமொழியே போலும்; காதலிட்டு - (நீ) காதலித்தத, செம்பு அணியும் - செம்பினாலாகிய ஆபரணத்தையும், நடு - வரையில் (நடுதது), காவி உடையும - செம் காவிக் கலவில தோய்தகெடுக்க காவடியவஸ்திரத்தையும், நபாலமு - கையிலுள்ள தலைபோட்டையும், குலமும் - குலாயுதத்தையும், கண்டே - பாததே. ஆவி நடுக்கு உடையும - (காண்பவரது) உயிர் நடுக்கமுடையதாய் அழியும்; உங்கள் சிவமத வேடம் - உங்களைச் சுவமத்தத்தக்குரிய வேஷத்தை, திரமே - உறுதியாக, ஆதரியும் - காப்பாற்றுகள்; அன்று எதிர்த்த - முன்னே (சிவனோடு) எதிர்த்து அழிந்த, மத வேள் - மண் மதனது, தந்திரம் - வஞ்சனையின்பயனை, அறிவீரே - நீ அறிவீரன்றோ?

சிவசின்னம் பூண்டு நெருவிர பிச்சைக்குவருகிற மகனொருத்தியை நோக்கி ஒருகாமுகன் தன்மேட்டையைப்புவப்படுத்தி முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, பிச்சியாரின்னும் உறுப்பாம்

இனி, இரண்டாமடிக்கு - குற்றமில்லாத கூறகல்போனதனால் விளங்குகின்ற முடியழகின லுண்டான இன்ப மொன்றையே இழந்தி ரென்று நகொள்ளலாம். பிச்சியார் சைவவேடநதரித்துப் பிச்சைக்குவரும் மகளிர்,

இது, பதினெட்டாவகவிபோன்ற எண்கீராசியவிரந்தம். (கூ0)

மதுகுத முகுந்தா வாமன மாயா
வதிருபா ராமா வழகா - யதுவீரா
வெண்ணந துளவா விமலா கமலாட்சா
தண்ணந துளவா சரண்

(இ - ன்) மதுகுதா—! முகுந்தா—! வாமனா—! மாயா—! அதிருபா - மிகுந்த செளந்தரியமுடையவனே! ராமா—! அழகா—! யதுவீரா - யது குலத்தில் திருவவதரித்தவனே! வெள் நந்து உளவா - வெண்மையான சங்க முள்ளவனே! விமலா - குற்றமற்றவனே! கமல அட்சா - செந்தாமரை மலர்போலத் திருக்கண்களுடையவனே! தண் அம் துளவா - குளிர்ந்த அழகிய, துழாய்மாலையுடையவனே! - சரண் - (நீயே எனக்குப்) புகலிடம்.

உளவா - உள்ளவன் என்பதன் விளியாகிய உள்ளவா என்பதன் தொகுத்தல். வெள் நந்து உளவா - வெள்ளிய சங்கை ஊதுபவனே யென்று

மாம்; உளவுதல் - பயிலுதல். அன்றக்கே, நந்தன் அபா எனப் பிரித்து-சம கத்தினிடத்தில் விருப்பமுள்ள வென்றுமாம்.

இது, மலரென்னும்வாய்பாட்டான் முடிந்த இரவி நரீபநேரிகைவெண்பா.

கூஉ. சரணகோகனகங்கற்பகநாறத் தண்டுழாய்முடிபரிமளிக் கச் சங்குநேமியும்வெண்ணிலாவெயிலெறிககத தமனியத்துகிப்பள பளக்க, மரகதமேனிபெழில்பழுத்தொழுமகமரகுண்டலம்புயத்தல ம்ப வனசலோசனங்களருண்மழைபொழியவநதநின்கோலநான்மற வேன், நிரண்முலைக்கிராததுணுகிடைக்கிராதசிறுமிகண்முகமதியெ னவாய் திறந்தவாம்பலையும் பறந்தவண்டையுந் செந்நீயெழுபுகை யெனப்பதறி, விரனெரித்தடங்கா விழிபுதைத்தோடி வெண்பளிக் கறைகுடிபுகுங்கா வெற்பலங்காராவுற்பலங்காராமெய்யனேதெய்வ நாயகனே.

(இ - ன்.) திரள் முலைக்கு இராத-பருத்த தனங்களைப் பொறுத்திருக்க மாட்டாத, துணுகு - (அதனால் வரவரச) சிறுத்துப்போகிற, இடை - இடப் பையுடைய, கிராத சிறுபிகள் - வேட்ப்பெண்களது. முகம் - குளிர்ந்தமுகத் தை, மதி - பூர்ணசுந்திரனென்று எண்ணி, வாய் திறந்த - மலர்ந்த, ஆம்பலையும் - செவ்வாம்பலமலரையும், பறந்த - (அதன்மேற்) பறக்கின்ற, வண்டையும் - வண்டுகளையும் (நோக்கி), செம் நீ எழுபுகை என சிவந்த நெருப்பும் (அதிலின்று) எழுகின்ற புகையும் என்று எண்ணி, பதறி - அஞ்சி நடுங்கி, விரல் செரித்து-('இதற்கு யாதுசெய்யோம்?' என்று) சைவிரலகளை நொருக்கிக்கொண்டு வருந்தி, அடங்கா விழி புதைத்து-(கைகளுக்கு)அடங்காத [யிகப்பெரிய] (தமது) கண்களை (க் கைகளால்) மூடிக்கொண்டு, ஓடி - விரைந்துசென்று, வெள் பளிகரு அறை - வெண்மையான ஸ்படிகக்கற் களாலாகிய சிறுவீடுகளிலே, குடிபுகும்-சேர்ந்து வசிக்கப்பெற்ற, கா வெற்பு-சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, அலங்காரா - அழகனே!—உற்பலம் கார் ஆம் மெய்யனே - நீலோத்பலமலரும் காளமேகமும் போன்ற திருநிறமுடைய வனே!—தெய்வநாயகனே - தேவர்களுக்குத் தலைவனே!—சரண கோகன கம் - தாமரைமலர்போலத் திருவடிகளில், கற்பகம் நாற - (தேவர்கள் அருசசித்த) கலபகவிருஷுகளின் மலர்கள் மணக்கவும்,—முடி - திருமுடியில், தண் துழாய் - (அணர்ந்துள்ள) குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலை, பரிமளிக் க - வாசனைவீசவும்,—சங்கும் நேமியும் - சங்கமுஞ்சக்கரமும்,(முறையே), வெள் நிலா வெயில் எறிக்க - வெண்மையான நிலாவையும் வெயிலையும் வீசவும்,—தமனியம் துகில் - பொன்மயமான பீதாம்பரம், பளபளக்க - பள பளவென்று விளங்கவும்,—மரகதம் மேனி - மரகதரத்தினம் போன்ற திருமேனியின், எழில் - அழகு, பழுத்து ஒழுக் - முதிர்ந்து மேன்மேற் பெருகவும்,—மகரகுண்டலம் - மகரமென்னுமயினின்ஷடவமாகசெய்த குண்டல மென்னுங் காதணிகள், புயத்து அலம்ப - தோள்களின்மீது அசையவும்,— லோசனங்கள் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்கள், அருள் மழை பொழிய - கருணைமழையைப் பெய்யவும்,—வநத - எதிரிலவந்து தரிசனத் தந்த, நின் கோலம் - உனது காட்சியை, நான்—, மறவேன் - (எப்பொழு தும்) மறக்கமாட்டேன்; (எ - று.)

கோகனகம் - கோகநதம் என்பதன் விகாரம்; சக்கரவாகங்கன் கூடித் குலாவுதற்கு இடமாயிருப்ப தென்றும், கோகமென்னும் நதியில் மிகுதியாயித் தோன்றுவதென்றும் பொருள். வகஜம் - நீரிப்பிறப்பது. மயக்கவணி.

இது, இரூபத்தாருங்குவிபோன்ற பதினாறுநூற்சரியவிரந்தும். (கூஉ)

[தூது.]

கூந். தெய்வசிகாமணியை யெங்கள் சாரசோரசிகாமணியைக் கண்மணியிறசிற்ற்தோன்றனை, யைவாசகாயனை முதலுநதும்பியன் ரோவழைத்த தின்னநதும்பிகளேயழைத்துவாருந், கைவருபந்தாடு மணிமுற்றமெல்லாந் சுமழ்பனிநீரிதைத்திறைத்துக்கழுநீர்போலும், மைவிழியார்குளமாக்கிவிட்டா ரென்னவன்பகையோபொருமுதலை வளர்க்கின்றாரே

(இ ன்.) தெய்வசிகாமணியை - (தேவர்களுக்கெல்லாந்) தலைமேலணியும் இரத்தினம் போன்றவனும், எங்கு—, சார சோர சிகாமணியை - மகாலிடர்களுக்கும் கள்வர்களுக்கும் முதல்வ னெனவனும், கண் மணியில் சிறந்தோன்தன்னை - கண்ணின்கருமணியினும் சிறந்தவனும், ஐவர் சகாயனை—பாண்டவர்க்குத் துணைவனுமாகிய அழகனை,—முதலும் - முன்னகாலத்திலும், தம்பி அன்றோ - தம்பியென்னும் பெயருடைய யானையல்லவோ, அழைத்தது - கூப்பிட்டது? இன்னம்—மறுபடியும், தம்பிகளே - தம்பியென்னும் பெயருடைய வண்டிகளே! அழைத்துவாரும்—(நீங்கள்) அழைத்துவாரும் கள்; கழுநீர்போலும் மை விழியார் - கருகருவளைமலர்போன்ற மையணிந்த கண்களையுடைய என்பாங்கிமார், வரு பந்து ஆடும் - கையில்வருகிற பந்தை ஆடுகிற, அண் முற்றம் எல்லாம் - அழகிய முனறிலினிட முழுவதும், சுமழ் பனிநீர் இறைத்தது இறைத்தது—(எந்தாபத்தைப்போக்குதற்பொருட்டு) வாசனைவீசுகிற பனிநீரை மிகுதியாக இறைத்தது, குளம் ஆகி விட்டார் - குளம்போலச் செய்துவிட்டார்; என்ன வல் பகையோ - (என்மீது அவர்களுக்கு) என்ன கொடிய பகைமையோ? பொரு முதலை வளர்க்கின்றாரே - போர்செய்கின்ற முதலையை வளர்க்கிறார்களே [பொருமுதலை வளர்க்கின்றாரே—(எனது) வருத்தத்தை மேன்மேலும் வளரசெய்கிறார்களே!]; (எ - று.)

ஐரரசோரசிகாமணி என்றது கிருஷ்ணபதாரத்தில் பலவாயிரம் ஆய் சகிமாரோடு கலந்தும், அவர்கள் மாளிகையில் வெண்ணெய் முதலியன நிருடியும் விளையாடியதை யுட்கொண்டு 'முன்னே தம்பி கூப்பிட வந்த பொரு முதலையை அழித்துக் காத்தவனாதலால், இப்பொழுதும் தம்பிகளே! நீங்கள் கூப்பிட்டால் அவன் வந்த எனது பொருமுதலைப் போக்கியருள் வன்' எனத் தலைவி கூறினாள்.

இது, பதினான்காங்கவிபோன்ற ஷண்மூர்த்தியால் நூத்தம். (கூந்.)

[இரங்கல்.]

கூசு வளங்குலவுதண்டலைநெடுங்கிரிமுருந்தர்நல்வரந்தினம்வழங்கழகர்தா, மிளங்குதலைகொஞ்சியபசுங்கிளிகள் கெஞ்சியுமிரங்கியினம்வந்திலரையோ, வுளங்கரையுமென் சொல்முனஞ்சமனமிங்கிட வுதைநதவர்வெகுண்டிசடவே; களங்கமறவெநததுமதன்சடலமென் றனர்கரும்புகையொழிந்ததலவே

(இ - ன்) வளம் குலவு - வளங்கள் மிகுந்த, தண்டலை நெடுங்கிரி—பெரிய சோலைமேலையி லெழுந்தருளிய, முருந்தர் - முருந்தரும், நல் வரம் - நல்ல வீரர்களை தினம் - நான்றோறும், வழங்கு - கொடுப்பவருமாகிய, அழகர்—, இளங் குதலை கொஞ்சிய பசுங்கிளிகள் கெஞ்சியும் - இளமையான குதலைப்பேசுக்களைப் பேசுகிற பசிய (என்றலுநதனுப்பப்பட்ட) கிளிகள் மிகவுங்கீழ்ப்படிந்து வேண்டிக்கொண்டும், இரங்கி - (என்மீது) இரக்கங்கொண்டு, இனம் - இன்னமும், வந்திலர் - வந்தாரில்லை; ஐயோ—உளம் கறையும் - மனம் வருந்துகின்றது; என் சொல - என்னைவென்று சொல்வேனாக;

‘முனம் - முன்னே, சமன் நடுங்கிட உழைத்தவர்-யமன் அஞ்சி நடுங்கும்படி உழைத்தவராகியசிலுவூர், வெருண்டுசெடவே-தோபித்ததுஎரித்ததனாலே, மதன் சீடலம்-மன்மதன் து உடம்பு, களங்கம் அற-அடையாளமு மில்லாமல், வெந்தது-வெந்து சாம்பராய்ப்போய்விட்டது’, என்றனர் - என்று சொன்னார்கள்; கரும்பு கைஒழிந்தது அவலவே - கையிலுள்ள கரும்புவில் ஒழிந்ததன்றே தன்னே மன்மதபாணங்கள் வருத்ததலால், அப்பாணங்களை எய்கிற கரும்புவில் ஒழிந்ததன்று என்றான்; கரும் புகை என்றும் ஒரு பொருள் தோன்றும்

இது - பெரும்பாலும் முதலாக தன காய்ச்சிற்களும், ஆரவது தேய்ச்சிரும், ஏழாவது புளிமாசீருமாகிய எழகீராசிரியச்சந்தவிநத்தம். (கூச)

[இரங்கல் - மடத்து.]

கூரு அலமேந்தழகாபதிசசுணையோடுமெய்ப்பதிசசுணையே யணிவாற்குதிரோமருந்தினையே யகன்றேமேயமருந்தினையே, குலவஞ்சகமேகோகிலமே கொம்பிறபுனத்திககோகிலமே கூடவளர் மாதவிப்போதே கொடியார்க்கென்மாதவிப்போதே, கலைமுன்பிரியக் கணக்கன்றே கரும்பைப்பிரியக்கணக்கன்றே கணியாகாட்டுமருவலரே கணியாகாட்டுமருவலரே, சலதிமுகக்குமுதமஞ்சே தனித்தே ரிமிடமுகமஞ்சே தையலொதுங்குமவரவழையே தையயுண்டாறால் வரவுழையே

(தி - ன்.) அலம்எந்து-(பலராமாயதாரத்தில்)கல்பையைஎந்திய, அழகர்-அழகரது, பதி-சோலைமலைத்திருப்பதியிலுள்ள, சுணையே-ஊற்றுநீர்ச்சுணையே (என்துமகள்), மெய் பதிசச - (விரகதாபத்தால்) உடம்புபதைத்து, ஊணையுமே - உண்ணிவ மூழ்குகிறான்; அனல் வால் கதிர் போம்-அணில்வால் போலக் கதிர்வாகிய, அருந் தினையே-அருமையான தினைப்பயிரே! மேய மருந்தினே-(இ ன்ரோய்க்குப்) பொருந்திய மருந்தை, அசன்றேம்-பெரும விருக்கினோம்; குலவு அம் சுகமே - விளங்குகிற அழகிய கிளியே! கோகிலமே-குயிலே! (கணவனைப்பிரிந்த என்மகளுக்கு), கொம்பின் புனம் திக்கோ-பூவகொம்புகளையுடைய சோலையின் திசையெல்லாம், கிலமே - பாழாகத் தோன்றுகிறது; கூட வளர் - (என்மகளோடு) கூடவே வளர்ந்த, மாதவி போதே - குருக்கத்திமலரே! கொடியார்க்கு - கொடிய தலைவார்க்கு. என் மாதவிப்பு - எனது இலக்குமிபோன்றமகள் படுகிற வருத்தத்தை, ஒது - சொல்லு; முன் - எதிரேயுள்ள, பிரியம் - அன்புள்ள, கலை கன்று கணமே - மான்கனின் இனமே! கரும்பை பிரிய - கரும்புபோன்ற என்மகளைப்பிரிந்துநீங்க. கணக்கு அன்றே - (தலைவர்க்கு) நீதியுமே; கணி ஆர் - (லேவகைமரங்கள் நிறைந்த, காடு - வனத்திலுள்ள, மரு - வாசனையையுடைய, அவரே - மலரே! மருவு - (என்மகளுக்கு) வருகிற, அவர் - (அயலார்தூற்றும்) பழிப்பேச்சை, கணியார் - சிறிதுமெண்ணை தலைவர்க்கு. காட்டி - விளங்க எடுத்துச் சொல்லு; சலதி முகக்கும் - கடல்நீரை மொண்டு பருகுகிற, முகம் - முகத்தையுடைய, மஞ்சே - மேகமே! தனித்தே ரிமிடம் - (கணவனைப்பிரிந்த என்மகளுக்கு)தனித்த ரிமிஷமே, உகம் அஞ்சே - ஐந்துயுகம் போலக் காணப்படுகிறது; தையல் ஒதுவரும் - (என்மகள் நிழலில்) ஒதுவாருகிற, வரம் லுழையே - சிறந்த சுரபுண்ணைமரமே! தயை உண்டானால், வர அழை - (தலைவரை இங்குவரும்படி) அழைத்துவருவாயாக; (எ - து.)

|| அலம்-ஹலம். பதிசசு-பதித்தசு. தையலொதுங்கும்-ஆழகுபெருந்தியு என்றமாம். வெய்தற்கு உரிய இரங்கல் குறிஞ்சிக் கணமயுகத்தியு:வழுவமைதி.

இது, முப்பத்தொன்பதாம் கவிபோன்ற பன்வருச்சிராய்விநத்தம்.

௧௧. வரம்பெற் நிடுதலி னருந்தவக கிழவருங்
கண்டகரை யடாததலின் மண்டலத் தரசருங்
கற்பக மண்டலிற் கனக நாடருங்
கான முழக்கலி னானகந திருவரு

௧௨. மெழுதரு மறை கள்கூ றிடலால் வியாதனும
போதக மோதலிற் புராணவே தியருளு
சாந்தமுற் நிடுதலிற் றனிஞா னிகளு
மான்மத மடுததலின் வைணவக குரவரு
நவமணி விரித்தலி னன்னு வலரு

௧௩. மன்னம வழங்கலி னகவாழ்க கையருளு
செம்பொ னீட்டலிற் றிருப்பாற கடலு
மச்சங் களைதலி னமுதசரு சீவியும
பூமிதந திடுதலிற் புண்ட ரீகனும
பொங்க ருறைதலிற் பூவை வண்ணனு

௧௪. மம்பிகை கலத்தலி னநதி வண்ணனும
பொருமலை யெறிதலிற் புலோமசை கொழுநனு
மகிலங் காட்டலி னலாகதி ஞாயிறு
முதத்திழ் துதித்தலின் முழுமதிக கடவுளுளு
• சிவனுங் கடவுட சிலம்பாற் றிறைவ

௧௫. விருபது சிகரத் தெண்ணிலாச சிகரப்
பொன்மலை வளைத்த செம்மலை யேரதும்
வெண்குன் றெடுத்த கருங்குன் றெருநாண்
முழைவாய் திறநது மழைமீர் விடித்து
முடுகுசெங் களத்துக் கொடுமரம் வாங்கி

௧௬. யடுசம ராட நடுநடு நடுங்கிக்
கொடுமுடி கவிழ்தலிற் குறநகை பூத்து
நாளைவா வின்றுன நீளபதிக கேகென
விடைகொடுத தருண்மால் விடைமலை வாண
வுரதிக் கமலத் துச்சிவிட டிறங்கிக

௧௭. கருத்திற் றெளிந்த கரகநீ ராட்டிக்
கண்டகண் போற்குளிர் தண்டுழாய் சாத்தி
யிசைமக ளுடன் றுதித் தெண்ணில கோடி
பிரமா போற்றிய பரம சாயீ
யளவறு பிறைகளுங் களனுறு கறைகளுங்

௧௮. கண்ககிலா மழுக்கருங் குணக்கிலாக கழுக்களு
முடையார் புலித்தோ லுடையா ரிடையா
ரல்கிலா வுமைகளு மிலகுபன் னதிகளும்
பதிகொ ளத்தனா் குதிகொண் மத்தனா்
விடிபத் திரன்முநற் கோடிபத் திரொடு

சு0. மனந்த முருத்திரர் தினந்தினன் தொழுதிடுந்

திருவடி யுடைய பிரம மூர்த்தி

யொருவிண் ணப்பமுன் பெருமுனி பின்னர்

நம்பினன் னிழலிற் றம்பிபின் றொடரச்

செஞ்சிலை யொடும்போய்க் கருஞ்சிலை மிதித்து

சுநீ. மின்னிள மேகமும் வில்லும் பிறையு

மரவிற் தழுமாங் கதிறசில பூவுஞ்

சங்கமுந் திகிரியும் பங்கய முகுளமுங்

காந்தனாங் டொடியும் பாததனங் கதலியு

மாவிளந தளிரும் வகுததனை மீண்டும

ரு0. புன்மதி யுடைய வெண்மனப் பாறையை

நற்பதப் படுத்தி யற்புதம விளைக்குங்

கண்ணநீ யுண்ணக் கவர்ந்த

வெண்ணெய் செய்து விடுவதுன் கடனே

(இ - ள்.) வரம் பெற்றிடுதலின் - வரங்களைப்பெறுதலால் [வரம்பு எந்
றிடுதலின் - அணைகளைத் தள்ளிவிடுதலால்], அருந் கவம் கிழுவரும்-செய்தற்
கரிய தவத்திற்குஉரிய முனிவர்களையும், - கண்டகரை அடர்த்தலின்-முன்
பேர் கொடிய துஷ்டர்களை அழித்தலால் [கண்ட கரை அடர்த்தலின்-பொ
ருந்திய கரைகளை அழித்தலால்], மண்டலத்தது அரசரும்-நாட்டை ஆளுகிற
அரசர்களையும், - கற்பகம் அண்டலின் - கல்பகவிருஷங்களைச் சாருதலால்
[கல்பக மண்டலின்-கற்களும் பிளகமும்படி பாய்தலால்], கணகம் நாடரும்-
பொன்னாட்டவராகிய தேவர்களுக்கும், -கானம முழக்கலின்-தீதம்பாடுவத
னால் [கானம் உழக்கலின்-காட்டைக் கலகருவதனால்], ஆன கந்திருவரும்-
பொருந்திய கந்தருவர்களையும், -எழுது அரு மறைகள் கூறிடலால்-எழுது
தற்குஅரிய வேதங்களைச் சொல்லுதலால் [எழுதரும் அறைகள் கூறு இட
லால்-பொருந்திய பாறைகளைப் பிளந்து துண்டாக்குதலால்], வியாதனம்-
வேதவியாசமுணிகளையும், -போதகம் ஒதலின் - ஞானங்களை உபதேசித்த
லால் [போதகம் மோதலின் - யானைக்கன்றுகளைப் புரட்டிவருதலால்],
புராண வேதியரும் - புராணங்கள் சொல்லுகிற அந்தணர்களையும், -சாந்தம்
முற்றிடுதலின் - பொறுமைக்குணம் மிக்கிருப்பதனால் [சாந்தம் உற்றிடுத
லின் - சந்தனமரங்கள் பொருந்தியிருத்தலால்], தனி ஞானிகளும் - ஒப்
பற்ற தத்துவஞானமுடையவர்களையும், -மால் மதம் அடுத்தலின் - திருமா
லை தெய்வமாகக்கொண்ட மதத்தைப் பொருந்துதலால் [மான்மதம் மடுத
லின் - கஸ்தூரிகள நிறைதலால்], வைணவக் குரவரும் - வைஷ்ணவசமய
ஆசிரியர்களையும், -நவம் அணி விரித்தலின்-புதுமையாக அலங்காரலிலக்க
ணைகளை விவரித்துச்சொல்லுதலால் [நவ மணி விரித்தலின்-ஒன்பதுவகைப்
பட்ட இரத்தினங்களைப் பரப்புதலால்], நல் நாவலரும்-நல்லவித்துவான்க
ளையும், -அன்னம் வழங்கலின் -அந்நதானஞ்செய்வதனால் [அன்னப்பறவை
கள் பொருந்தப்பெறுதலால்], அகம் வாழ்க்கையரும் - இல்லில்வாழ்தலையு
டைய கிருகஸ்தர்களையும், -செம்பொன் நீட்டலின்-சிவந்த இலக்குமியைத்
தருதலால் [செம்பொன் ஈட்டலின் - சிவந்தபொன்னைத் தொகுத்துக்கொ
ணர்தலால்], திரு பால்கடலும் - திருப்பாற்கடலையும், -அச்சம்களைதலின்-
பயத்தை ஒழித்தலால் [அச்சமரு அனைதலின் - சிறந்த சங்குகள் பொருந்து
தலால்], அமுத சஞ்சீவியும் - (மரணத்தைப் போக்குகின்ற) அமிருதசஞ்
சீவி யென்னும் மருந்தையும், -பூமி தந்திடுதலின் - உலகங்களைப் படைத்த

வினாள் [பூமிதநதிதெவின் - மலர்கள் ிதக்கப் பெறுதலால்], புண்ட
ரீகனும் - தாமரையில் தோன்றிய பிரமனையும், - பொருநர் உறைதலிங்-
இலக்குமி வாழப்பெறுதலால் [சோலைகளிற் செல்லுதலால்], பூனை பண்
ணனும் - காயாமலர்போன்ற திருநீரமுடைய திருமாலையும், - அம்பிகை
கலத்தலின் - உமாதேவியைக் கூடுதலால் [அம்பிகைகலத்தலின் - ஓடா
கள் பொருந்தப்பெறுதலால்]. அந்தி உண்ணனும் - மாலையப்பொழுதுபோ
ன்ற செந்நிறமுடைய சிவனையும், - பொரு மலை எறிதலின் போர்செய்
கிற மலைகளைச் சிறக்கெட்டுதலால் [பொரு மலை எறிதலின் - மோதுகி
ன்ற அலைகளை வீசுதலால்], புலோமனைக் கொழுநனும் - சசிதேவியின் கண்
வனான இந்திரனையும், - அகிலம் காட்டலின் எல்லாப்பொருள்களையும்
விளங்கக் காண்பித்தலால் [அகில அங்கு ஆட்டலின் - அகிறகட்டைகளை அங்
கே அலைத்துத்தள்ளுதலால்], அவர் கதிரா ஞாயிறும் - பார்த்த கிரணங்களை
முடைய சூரியனையும், - முது அழித்த உதித்தலின் பழமையான அபிருத்த
தோடு தோன்றுதலால் [முது அழித்த துதித்தலின் - மூலகைத்தமிழாலுந் துதி
க்கப்படுதலால்], முழு மதி கடவுளும் - சூரணசந்திரனையும், - சிவனும் - ஒத்
திருக்கின்ற, கடவுள் - தெய்வத்தன்மையையுடைய. சிலம்பாறு - சிலம்பாற்
றிற்கு; இறைவு - தலைவனே! என் இலா சிகரம் - கணக்கிலலாத சிகரங்
களையுடைய, பொன் மலை - மேருவை, யுனைதக - வில்லாகவணக்கிய, செம்
மலை - ருத்திரமூர்த்தியை, எந்தும் - தரிக்கின்ற, வென் குன்று - கைலாச
கிரியை, இருபது சிகரத்துமலையுச்சிபோன்ற (தன்) இருபதுகைகளாலும்,
எதிக்-செய்யத்தகுந்ததுக்கிய, கருங் குன்று-கரியமலைபோன்ற இராவணன்,
ஒருநான்-ஒருநாளில், முழை வாய் நிறந்து-மலைகளுகைபோன்ற (தன் துபத்
து)வாய்களையுந் திறந்து-மழைபோல இடித்து-மேகத்தொளிபோல ஆரவா
ரஞ்சேய்து, முடுகு - எதிர்த்துவருகின்ற, செம் களத்து - (உதிர்ந்தார்)
சிவந்துள்ள போர்க்களத்திலே, கொடுமரம் யாவகி - யுனைந்த (கோதண்ட
மென்னும்) விலை யெடுத்து, அகிசமர் ஆட - உககிரமான போரைச் செய்
த்தலால், நடுநடு நடுங்கி - மிகவும் அஞ்சி. கொடுமுடி கவிழத்தலின் - மலைச்
சிகரம்போன்ற தலைகள் குளிராத நானுதலால் குறுநகை பூத்து-புன்சிரிப்
புச்செய்து, 'நானே வா - நானேக்குத் திருமபவும் உனது சேனையோடு
போருக்கு'வா, இன்று-இன்றைக்கு, உன் நீள் பதிக்கு எரு-உன்னுடைய பெ
ரிய இலங்கைநகாக்குப் போ, என - என்று, விடைகொடுத்தருள்-உத்தரவு
கொடுத்தனுப்பிய, மால் விடைமலை வாண - பெரியருஷபகிரியில் வாழ்பவ
னே! - என்னிலகோடி பிரமா-அநேகங்கோடி பிரமதேவர்கள், உத்திக்கமல
த்து உச்சி விட்டுஹறங்கி-(தமக்குப் பிறப்பி-மான உனது)நாபீகமலமலரின்
மேலிடத்தைவிடிக் கீழிறங்கி, கருத்தின் தெளிந்த கரகம் நீர் ஆட்டி-தமது
மணம்போலத் தெளிந்துள்ள கைக்கமண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தத்தால் திரு
மஞ்சனஞ்செய்து, கண்ட கண்போல் குளிர் தன் தழாய் சாத்தி-(எம்பெரு
மானைத்) தரிசித்த (தமது) கண்கள்போல மிகவும் குளிராததன் திருத்து
ழாய்களை அருச்சித்தது, இசைமகளுடன் துதித்து-(தமதுமனைவியான)ஸரஸ்
வதியுடனே தோத்திரஞ்செய்து, போற்றிய - ஆராதித்த, பரமசாயீ-சிறந்த
தலைவனே! - அளவுஅறு பிறைகளும்-கணக்கில்லாத பிறைச்சந்திரர்களையும்,
களன்உறு கறைகளும்-கண்டத்திற்பொருந்திய விஷங்கறைகளையும், கணக்
குஇலா மழுக்களும் - எண்ணில்லாத மழுவாயுத்தங்களையும், குணக்கு இலா
கழுக்களும்-கோணவில்லாத சூலங்களையும், உடையார்-உடையவரும், புலி
தோல் உடை ஆர் - புலியின் தோலாகிய உடுப்புப் பொருந்திய, இடைமார்-
இடையையுடையவரும், அலகு இலா உமைகளும் - அளவில்லாத உமாதே
விகளும், இலகு பல் நதிகளும் - விளங்குகின்ற அநேகநதிகளாகியனும்,
பதி கொள் - பொருந்தப்பெற்ற, அத்தனார்-கடவுளும், குதிக்கொள்-நடனஞ்

செய்கின்ற, மத்தூர் - பித்தரும், (ஆகிய). அனந்தம் உருத்திரர் - அநேகம்
ருத்திரர்கள், வீரபத்திரன் முதல் - வீரபத்திரன் முதலான். கோர புத்திர
ரோடும் - பயங்கரமான மக்களுடனே வந்து, தினம் தினம் தொழுதிடும் -
நாள்தோறும் வணங்குகின்ற, திரு அடி உடைய-திருவடிகளை யுடைத்தான்,
பிரமமூர்த்தி-பரப்பிரமஸ்வரூபியே!—ஒரு விண்ணப்பம் - (அடியேன்செய்வ
தொரு) விஜ்ஞாபனம் உனது, (அது என்னவென்றால்).—(ரி) முன்-முன்னே
[பூர்வமாவதாத்தில்]. பெரு முனி பின்னா - விசுவாமித்திரமகாமுனிவர்
பின்னே, நம்பி நல் நிழலின்-பூத்தவருளிய உணதநல்லநிழலைப்போல, தம்பி-
லக்ஷ்மணன், பின் தொடர - விடாமர பின்னே தொடர்ந்துவர, செம் செல்
மொடும் - சிவந்த வில்லுடனே, போய்— கருகு சிலை மிதித்து - கரியகல்
லைக் காலால் மிதித்து, (அச்சல்லில்) மின் இள மேகமும் - மின்னலோடு
கூடும் இளமையான மேகத்தையும், வில்லும் வில்லையும், பிறையும் -
குறைசசந்திரனையும். அரவிந்தமும் - தாமரைமலரையும், ஆங்கு அதில் -
அத்தாமரைமலரில். சில பூவும்—(குவளை குமிழ் முல்லை முதலிய) சிலபூக்களையும்,
சங்கமமும் - சங்கத்தையும், திகிரியும் - மூங்கிலையும், பங்கயம் முருள
மும் - தாமரையரும்பையும். காகத்தரும் - காகன்மலரையும், கொடியும் -
கொடியையும். பார்த்தனும் - பார்ப்பையும். கதலியும் - யாழையையும், மா
இளந் தளிர்மும் - மாமரத்தினது இளந்தளிரையும், மீன்மெ வருத்தனை -
திரும்பையும் உண்டாக்கியருளினாய்; அறபுதம் வீளைக்கும் - அதிசயத்தைச்
செய்யவல்ல, கண்ண - கிருஷ்ணனே!—புல் மதி உடைய - அறபுத்ததியை
யுண், ய, என் - எனது, மனம் - வலநெஞ்சாகிய, பாறையை - கருங்கல்லை,
நல் பம்படுத்தி - நல்லபக்குவப்படுத்தி, நீ—உண்ண கவராத வெண்ணெய்
செய்துவிடுவது - உண்ணும்பொருட்டிக் களவாடின வெண்ணெய் போல
இனிக்கும்படி செய்துவிடுவது, உன் கடனே உனது கடமையேயாம்; (எ-று.)
அறைகள் கூறுஇடலால் - வேடர் முதலியோரது சிறுவீடுகளே சிறைத்
த்து அழித்தலால் என்றமாம். வியாதன் - வ்யாணன்; (சேதங்களை) வருத்
தவரென்று பொருள். போது அகம் மோதலின் எனப்பிரித்தது, மலர்களைத்
தம்மிடத்து அலைத்தலால் வென்றமாம். மான மத மடுத்தலின் என எடுத்து,
மாண்கள் மிகநிரம்புதலால் வென்றது கொள்ளலாம். ஸ்வை, மலைகளினின்று
அடித்தாக்கொண்டு வரப்பட்டவை. பாறகடல்கடைத்தகாலத்து அநினின்
றுத் திருமகன் தோன்றினவென அறிக. அபிமுத உதித்தலின் என்றது—சுந
திரன் பாறகடலிற் பிறந்தவருதலாலும் அந்ருதமயமான கிரணமுடையவ
ருதலாலும். சீலேடைப்பறிவந்த உலமையணி. இருபதுசிகரத்து முதலிய
மூன்றடிக்கும் செஞ்சிலை யென்ற அடியும் - மூர்த்தோடை. கருங்குன்று
என்றதற்சேற்ப, முழுவாய் என்றும், கொடுமுடியென்றது கூறினார். இசை
மகன் - கல்விக்குத்தலை. உருத்திராநநாமாகவே, அவர் சின்னங்களான
பிறைமுதலியனவும் பவவாயின. விஜ்ஞாபகம் என்னும் வடமொழி - பிரா
கிருதபாணையில விண்ணுணம் எனத் திரிந்தின்றது, திழிழல் விண்ணப்ப
மெனச் சிறைத்தவந்தது. மின் - விளங்குகிற அகலிகையினது மேளிகரும்,
மேகம் - அதிலுள்ள கருங்குழலுக்கும், வில் - புருவத்தாகும், பிறை - நெற்
றிக்கும், அரவிந்தம் - முகத்துக்கும், அதிற் சில பூ - அம்முகத்திற் பொருந்
திய'எனப் பல் மூக்கு முதலிய அபயவகங்களுக்கும், சங்கம் - கழுத்துக்கும்.
மூங்கின் - தேர்ளுக்கும், தாமரைமுகை - கொங்கைக்கும், காக்தன் - அக்
ணக்கும், கொடி - இடைக்கும், பார்த்தன் - அல்குறுகரும், கொடி-இடைக்
கும், மாந்தளிர் - பாத்தாக்கும் உலமையாகக் கூறப்பட்டனவெனக் கண்டு
கொள்க. செய்யதற்குரிய காரியங்களை யுஞ் செய்கின்ற திறமை [அடியுட்
நாசாமரத்திப்படி] உடையவருதலால், முன் கல்லைப்பெண்ணுக்கினதுபோல
வெள்ளத்து தவற வெண்ணையாக்க வெண்ணெய் வேண்டியபடி.

முதல்நாட்போரில் தன்சேனைமுழுவதும் படைக்கலமனைத்தும் அழியத் தனியுறிய் அகப்பட்ட இராவணனது எளிமையை நோக்கி இராம பிரான் இரங்கி மேலும்போர்செய்யாதுற்றுத்தி 'இன்றுபோய் நாளே நின் படையோடு வா' என்றுகூறி விட்டான் என்பது வரலாறு; "ஆனையாவுனசுகமைநதன் மாருதமறைந்த, பூனையாயின கண்டனை யின்றுபோய்ப் போர்க்கு, நாளாவாவென நலகின்ன நாகின்ககமுகின், வாலேதாவறுகோசலநாடுடை வள்ளல்" என்ற கம்பராமாயணசெய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. இவ்வுண்மை பகைவனிடத்து அருள்கொண்டு அவனை விடுதல், நூழ்ச்சி என்னும் புறப்பொருள் துறையாம்; அது, வலியுழைதவர்மேற போர்க்குச் செல்லாமல் அடக்காது உவ்வுசெய்து தழுவுவது. இச்சொல். இராமபிரானது காமவீரியும், நகுணை, அறத்தன் வழிநிறைவு முதலிய திருக்கவியாணகுணங்கள் விளங்கும்.

மலையேறித்த வரலாறு — முன்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள் போல இரகுடையனவாயிருந்த ஆகாயமாக்கத்திற பறந்துசென்று ஊர்களின்மேல் உட்கார்ந்து உயிரகளை நாசஞ்செய்தவர, தேவர்களேயேண்டு கோளால் இந்திரன் அம்மலைகளின் சிறகுகளை தனது வச்சிராயுத்ததினால் அறுத்துத் தள்ளினான் எனப்பதாம்.

இராவணன் வெண்துள்ள எடுத்த வரலாறு — இராவணன் அளகாபுரிக்குச் சென்று குபேரனோடு எதிர்த்துப் பொருது அவனைவென்று புஷ்பக விமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிககொண்டு கைலாசமலைநகுமேலாக ஆகாயமார்க்கத்திலே வினாந்து மீண்டு வருகையில் அம்மலையின்மகிமையால் விமானம் தடைபட்டுநிற்க, அதற்குக்காரணம் இன்னதென்றுஅறியாது திகைக்கையில், நந்திதேவர் எதிரிலுந் து 'சியவிராஜாநீகுத் தனகுமிடமான திருக்கைலாயத்தின் பெருமையிது' என்று சொல்லவும், கேள்பமல், தசமுகன். எனதபிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடுபறித்து எடுத்து அப்பாவெறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்கெல்வேன்' என்றுகூறி விமானத்தினின்றும் இறங்கித் தனதுஇருபதுகைகளையும் அம்மலையின்கீழ்க் கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்து அசைக்க, அதனையுணர்ந்த உருத்திரமூர்த்தி சினந்து தன்கால்விரலாற சிறிது அழுத்தவே, அரக்கன் மலையின்கீழ் அகப்பட்டுக் கைந்நசுக்கி பிசுவருந்தி வெகுதூரம்புலம்பிப் பின்னர்ச சாமவேதகானத்தாற் சிவனருளப்பெற்று விடுபட்டு, இராவணனென்ற பெயரையும், சிறந்ததொரு வாட்படையையும், நீண்டஆயுளையும் அப்பெருமான் அளித்தருள, பெற்று அப்பாற்சென்றனென்பதாம்.

இது - ஈற்றயலடி முச்சரீரடியும், மற்றையடிகள் நாற்சரீரடியுமாகவந்த தனல், நேரிகையாசிரியப்பா. (கூசு)

[பாண்.]

கூ. வெண்ணெய்குறைகொண்டகொண்டன்மேனிமாயர்வனகிரி விறலியென்றகோகிலத்துமென்பெடைக்கொர்சேவல் கேள், பண்ணுமிங்கிதங்குடைந்து பாணர்தம்மைவென்றபின் பாத்தற்கு முருமையோவொர்பாணநின்னைவெல்வது, வண்ணமார்பெழுந்தகொங்கைகண்ணமென்பரதுமெயர் வந்துபானிறைந்ததுண்மைதலைபாலென்பது, மெண்ணெய்துபசுநரம்பெனுங்கொடிக்குவிட்டநீரேற்குமோவவர்க்கும்பாழின்விக்குகாயநிம்புமே.

(இ - ன்.) வெண்ணெய்குறைகொண்ட - வெண்ணெய்பக் கொள்ளை கொண்டு உண்ட, கொண்டல் மேனி - கார்மேகம்போலுந் திருமேனியை.

யுடைய, மாயர் - விசித்திரசத்தியையுடைய அழகரது, வனகிரி - சோலை மலையின் கண் வசிக்கும், விறலி என்ற - பாண்மகளாகிய, மெல் கோகிலத்
பெடைக்கு - மிருதுத்தன்மையுடையதாகிய குயிற்பேடைக்கு, ஓர் சேவல் - ஓர் குயிற்சேவல்போலும் பாண்ணே! கேள்-கேட்பாயாக; பண்ணும்-பண்ணமைக்கப்பட்ட, இககிதம் - இனிமையைத்தருவதாகிய யாழினை, குடைந்து - (விரனுனியால்) வருடி வாசித்து, பாணர்தம்மை - (இசையில்தல்வல்ல) பாணர்களை, வென்ற பின்-(யாழ்வாசித்தலில்) வென்றபின்னர், ஓர் பாண - தனியான பாண்ணே! நினை வெல்வது - நினைச சயிப்புது, பாத்தரும் - பாத்தராகியநாயகர்க்கும், அருமையோ - அருமையாருமோ? [அருமையன்று]; (யாழ்வாசித்தலில் மிகவல்லவர் என்றபடி); (இது நிற்க) வண்ணம் மார்பு எழுந்த - (என்று)அழகிய மார்பிடத்து ஓகிலிவளர்ந்த,கொங்கை - ஸ்தனம், மெய் - ஆ - உண்மையாக, கிண்ணம் என்பர் - (முன்பு தலைவர்) பொற்கிண்ணமென்று புகழ்வர்; அது - அக்கொங்கை, வந்து பால் நிறைந்தது - பால் சுரந்து நிரம்பப் பெறுது உள்ளது, (என்பதும்) - என்று சொல்வதும். மதலை பாலன் என்பதும் - புதல்வன் பாலகனென்பதும், உண்மை - மெய்; எண்ணெய் ஈது - (என்னுடலிற்றேய்ந்த) இவ்வெண்ணெய், பசு நரம்பு எனும் கொடிக்கு - பசிய நரம்பாகிய கொடியை வளர்த்தற்கு, விட்ட நீர் - பாய்ச்சிய நீர்; யாழின் - (கேட்டோர் செவிப்புலனை வசிகரிக்கும்)யாழினிசைபோல, வீக்கு - (என்கணவாதுகட்புலனை)வசிகரித்தற்குஉரிய, காயம் - (எனது) உடல்,நிம்பமே (இப்பொழுது வெறுத்தற்கு உரிய); வேம்பே; (ஆதலின்), அவர்க்கும் - (எனக்கேயன்றி) அவ்விறைவர்க்கும், ஏற்குமோ - ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாருமோ? (எ - று.)

பரததையரைப்புணர்த்தற்பொருட்டுத் தலைமகளைப்பிரிந்துசென்ற தலைமகனல் தலைமகளதுகருத்தை யறிந்து அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அவளிடம் தான்வரும்படி பேசிவருமாறு அனுப்பப்பட்ட பாண்ணுக்குத் தலைவி வெருண்டுகூறியது; இது, பாண்ணோடு வேதூறநல் என்னுந் துறை.

உயிர்கடோறு மொளித்துநின்றதுவுங் கனவென்பதையும், படைப்பு முதலிய முததொழிந்தக் சிறந்ததாகிய காப்புத்தொழி லுடையா எனென்பதையுங் குறிப்பித்தற்கு, 'வெண்ணெய்குறைகொண்ட கொண்டல்மெனியாயர்' என்றார்.வனகிரிஎன்பதற்கு இயைய,விறலியைக் குயிற்பேடையாகவும், பாண்ணைக் குயிற்சேவலாகவுங் கூறினர். இககிதம் என்பது-அதனைத்தருவதாகிய யாழிற்கு ஆதலால், ஆகுபெயர். பரததையால்வரும் இன்பம் அறத்தான் வரும் இன்பம் போல்வதன் மென்பதும், அவ்வன்புறாகரும் இழிபுநோக்கி ஒருமை அன்விகுதிபுணர்த்தியும் கூறினர். "அறத்தான் வருவதே யின்பமற் தல்ல,புறத்த புகழு மில"என்பவாகலின். புதல்வனைப்பெறுதற்கு முன்னர்த் தலைவரை பொற்கிண்ணமெனப்பூனைத்தரைக்கப்பட்டுக் கொங்கை பெற்றபின்னர் அந்நிலை குலைந்த தென்பது தோன்ற 'வண்ணமாற்பெழுந்த கொங்கை கிண்ணமென்ப ரதுமெயா, வந்து பால் நிறைந்தது' என்றும்,எங்கைமார் கலவியே அவர்க்கேற்குமென்பது தோன்ற 'யாழின்வீக்கு காயம் நிம்பமே அவர்க்கேற்குமோ' என்றும் கூறப்பட்டன பாலன் என்பதன் ஈற்றிலுள்ள'என்பதும்' என்பது, பால் நிறைந்தது என்பதனீற்றிலும் கூட்டப்பட்டது. மற்றை உம்மைகள் இரண்டனுள் முன்னது - இழிவுசிறப்பிலும், பின்னையது - இறந்தததழீயிய எச்சத்தோடு உயர்வுசிறப்பிலும் வந்தன. கொங்கை-பால்பகாவொறிணப்பெய ராகலின், 'அது'என்றும், 'பால் நிறைந்தது'என்றும் ஒருமையாக் கூறினர். ஓ ஏ இவ்விரண்டும் - எதிர்மறையிலும், பிரிநிலையிலும் வந்தன. பாலனைப்பழித்த வென்னும் பொருட்கிடமாய், உலகை உருவகம் முதலிய அனியுமுடைத்தாய் வந்தது.

இது, பதினாஞ்சுரீகீ கழிநெடியலடி ஆசிரியவிநுத்தம். (௬௭)

[இரங்கல்.]

கூடி. காயரன்பிரமன்முதலோர்தொழுஞ்சனகர்நிமிர்காளமன
சனவழகர்மா, மாயரம்புனியுநவரீதமுங்கமழ்பவளவாயர்கண்டிலர்
கொலளிகாள், பாயுமவெம்புலிபொருதமாமனென்பவன்விடுமொர்
பாறைநெஞ்சினன்சிகரநே, ராயகொங்கையிலொழுகுபால்பரந்தெ
விரியகோரசந்திரகிரணமே

(இ - ள்.) அளிகாள் - வண்டுகளே!—காய் அரன் - (எல்லாவுலகங்களை
யு) காய்ந்துஅழிக்கிரகடவுளாகிய சிவனும்.பிரமன் - பிரமனும்,முதலோர்-
முதலிய தேவர்கள், தொழும் - வணங்குகின்ற, சன - (யாவர்க்குந்) தந்
தையும், நிமிர் காள மஞ்ச அன அழகர் - விளங்குகிற கர்க்காலத்தர் கள
மேகம்போன்ற அழகரும். மா மாயர் - மிக்கமாயையுடையவரும், அம் புலி
யும் - அழகிய லோகங்களுக்கும், நவரீதமும் - வெண்ணெயும், கமழ் - வாசனை
வீசுகின்ற, பவளம் வாயா - பவழம்போறசிவந்த வாயையுடையவருமாகிய
அலங்காரா, —பாயும் வெம்புலி பொருத - மேலேஜீறிப்பாய்கிற கொடியபுலி
போன்ற, மாமன்என்டவன் - மாமனாகிய கம்சன், விடும் - எவியனுப்பின்.
ஒர் - ஒரு, பாறை நெஞ்சினன் - நருங்கல்போல வலிய மனதையுடைய
பூதனையினது, சிகரம் நோ ஆய - மலைசிகரத்துக்கு ஒப்பான, கொங்கை
யில் - (நஞ்சுதீற்றிய) தனக்களினின்றும், ஒழுகு - பெருகுகின்ற, பால்—
பரந்து என - பரவினாற்போல, விரி - பரவுகிற, அகோர சந்திர கிரணம் -
உக்கிரமான சந்திரனது நிலாவின் தன்மையை. கண்டிலர்கொல் - கண்டா
ரில்லையோ? (எ - று.)—கண்டனராயின், பிரிந்துசென்ற தலைவர் இவனும்
வராதிரா றென்றபடி இது, சந்திரோபாலம்பதம்.

புலிகமழ்வாயரென்றது - பிரளயகாலத்து உலகங்களையெல்லாம் உண்
டவராதலின். பொருத - உவழுவருபு.

இது, பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்து கூவியசர்க்களும், இரண்டு
நான்கு கருவிளகாய்சர்க்களும், ஆறு ஏழு புனிமாசர்க்களுமாய்வந்த எழுசீ
ராசிரியலிந்தம். (கூடி)

கூக. சந்தனநிழற்குளிருவநததகைதீர்ச்சந்தரமுதியேகவியுமிந்
த்ரதருமானு, மைந்தலையராவிலவருமழகர்பழமறைதேடரியமுனை
யார்முளரிதெரியமுனைபோல, வந்தருணம்வைகையிதுபொய்கையி
துமுத்தின்வண்டலிதுகொண்டறவழமண்டபமிதல்லாற்,செத்திருந
ன்னகரமிதுசிகரமிதுசோலைச்சிலம்பிடைசிலம்பியசிலம்புநதியிதுவே.

(இ - ள்.) சந்தரமுதியே-சந்திரன்போன்ற முகமுடையவளே!—செம்
திரு-செவ்விய இலக்குமிபோன்றவளே!—வந்த தகை தீர்-வெயிலில்நடந்து
வந்த இளைப்புநிகழும்படி, சந்தனம் நிழற்குள் - சந்தனமரத்தின்நிழலிலே,
இரு - சந்தேதவகையிருப்பாயாக; கவியும் - மேலேகவிற்துகொண்டிருக்கிற,
இந்தரத்ரு - இந்திரனது பஞ்ச கல்பகவிருஷங்களை, மானும் - ஒத்த, ஐந்
தலை - ஐந்துதலைகளையுடைய, அராவில் - ஆதிசேஷனில், வரும் - எழுந்தரு
ளியிருக்கிற, அழகர்-அழகரும், பழ மறை தேடிஅரிய - அநாகியான வேதங்
களினால் தேடிதற்கரிய,முனையார்-முன்னையவருமாகிய எம்பெருமான்.(கிரு
ஷ்ணவதாரத்தில் துளைத்துவிளையாடிய), முளரி தெரி யமுனைபோல-காம
ரைமலர்தன் விளங்கப்பெற்ற யமுனாகதிபோல, வந்தருள் - குளிர்ச்சியூக
வந்தருள்கிற, நம் - நம்முடைய, வைணவகதி, இது - இதுவாம்;
பொய்கை-தடாகம்,இது—;முத்தின் வண்டல்-முத்துக்களையுடைய சேற்று
வண்டல், இது—;கொண்டல் தவழ்-மேகங்கள் தவழப்பெற்ற[மிகஉயர்ந்த],

மண்டபம்—, இது—; அல்லால் - அல்லாமலும், நல் நகரம் - நல்லபட்டணம், இது—; சிகரம் - மலையுச்சி—, இது—; சோலைச்சிலம்பிடை - சோலை மலையினிடத்தே, சிலம்பிய-ஒலிக்கின்ற, சிலம்புநதி-சிலம்பாறு, இதுவே—.

இது, தலைமகளை உடன்கொண்டுபோகின்ற தலைமகன் அவன் இடைவழியிற் கடுஞ்சுரத்திற் செல்லும்போது வெயிலால் மிகவும்வருத்தி இளைப்பு உற்றது நோக்கி, அவளைத் தான்போகும்இடத்தின் அண்மைகூறியுற்றியது.

இது, பதினெட்டாங்கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிருத்தம். (கூக)

க00. நதிபெற்றபாதாமலையலங்காரானுட்டணங்கே

கதிபெற்றன்னநதமீகாபன்காமன்கழைகழையே

பதிபெற்றவவவங்கமிவவங்கஞ்சங்கம்பலித்ததங்கே

துதிபெற்றமுததங்கிடைத்ததொப்பேதுன்ககககடற்கே.

(இ - ன்.) நதி பெற்ற பாதா - கங்காநதியையும் சிலம்பாற்றையும் பெற்ற திருவடியை யுடையவராகிய, மலை அலங்காரா-சோலைமலையழகரது, நல் நாடு-நல்ல நாட்டிலுள்ள, அணங்கே-தெய்வமகன்போன்றவளே!—கதி பெற்றனன்-(உன்னையடைந்து) நற்கதியை [நல்லதுறையை]ப் பெற்றேன்; அந்த காமன் - அந்த மன்மதன், மீகாமன்-மரக்கலஞ்செலுத்துபவனாக; கழை - (அவனது) கருப்புவிடல். கழையே-கொழுமரமாம்; இ அங்கம் - இந்த (உனது)உடம்பு,பதி பெற்ற அவங்கம் - கரையைவந்துஅடைந்த அம்மரக்கலமாம்; அங்கே-அவ்விடத்தில், சங்கம்பலித்தது - சங்குகள் ஈன்றது [புணர்ச்சி]கிடைத்தது; துதி பெற்ற முததம் கிடைத்தது-(யாவராலுந்)துதிக்கப்படுகிற முததக் கிடைத்தது [முதத்திடுதல் கிடைத்தது], உன் சகம் கடற்கு - உனது சகமாகிய கடலுக்கு, ஒப்பு ஏது - சமானமெது? (எ - று.)

இது-தலைமகளைப் புணர்ந்த தலைமகன், அவளது இன்பத்தைப் புகழ்ந்து கூறியது. உருகவணியும் சிலேடையுடையவிரவ்வந்தசேர்வையணி.

இது, நிரையசை முதலதான கட்டளைக்கவித்துறை. (க00)

க0க. சுகமும்பிகமுமறையோதுஞ்சோலைமலையிலலங்கார

ரிகமுமபரமும்வருத்தபிரானெல்லாபபதமுந்தரவாழ்வீர

மகமுநதவமுஞ்செய்ததொக்குமானநதனைக்கும்பிடிமவாநுஞ்

செகமும்பரவுஞ்சிலம்பாற்றுத்திருநீர்படியுமொருநீரே.

(இ - ன்.) ஒரு நீர் - நீங்கள், — மானந்தனை கும்பிடும் - விமானத்தை வணங்குகள்;வானும் செகமும் பரவும்-விண்ணுலகத்தவரும் மண்ணுலகத்தவருந் துதிக்கின்ற, சிலம்பாறு - நுபுகங்கையினது, திரு நீர் - பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தில்,படியும்-நீராடுங்கள்;(இவ்வாறு செய்வீராயின்),—சுகமும் பிகமும் மறை ஒதும் - கிளிகளுந் குயில்களும் வேதங்களை ஒதுகின்ற, சோலைமலையில் - சோலைமலையிலுள்ள, அலங்காரர் - அழகரும், இகமும் பரமும் வருத்த பிரான் - இம்மையின்பத்தையும் மறுமையின்பத்தையும் கொடுத்தருளுகிறவருமான எம்பெருமான், எல்லா பதமும் தர - எல்லா நற்பதவிகளையும் கொடுக்க, வாழ்வீர் - வாழ்வீர்கள்; மகமும் தவமும் செய்தது ஒக்கும் - (இவனும் விமானத்தைக் கும்பிடுதலும் சிலம்பாற்றிலீராடுதலும்)பெரியபாகவகையும் அரியதவதையுஞ் செய்ததபோலும்;(எ-று.) என்று உலகத்தவரைநோக்கி உபதேசித்து முடித்தார்.

இது, முப்பத்தெட்டாங் கவிபோன்ற அறுகீராசிரியவிருத்தம். (க0க)

அழகர்கலம்பகம் முற்றிற்று.

அநுபந்தம்.

திருமாலிருஞ்சோலைக்கு 'ருஷபகிரி'யென்று பெயர் வந்த கன் காசணம்:—
 தருமதேவதை பிரளயகாலத்தினும் தான் அழியாதிருக்கும் உபாயங் கருதித்
 திருமலைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து வரம்பெற்று மலைவடிவமாகி அந்த அழகிப்
 பிரானைத் தன்மீதுகொண்டு நிலைபெற்றது எனவும், தருமதேவதைக்கு
 விருஷபவடிவம் உள்ளதொலும் தருமத்துக்கு விருஷமென்று ஒரு பெயர்
 உள்ளதொலும் அம்மலை விருஷபகிரியென்றும் விருஷகிரியென்றும் வழங்
 கப்பட்ட தெனவும் நூல்கள் கூறும்; "கரும மோருருக்தாகுகி மால்பத்தி
 யின்றலைப்பட்ட, டொருமையோங்கிய மாலிருஞ்சோலை சூழாட்டின், பெரு
 மையாவரேபேசுவா" (நகரப்படலம்-க) என்ற கூடற்புராணமுங் காண்க.
 இதுநீறக, அனந்தகுணபாண்டியனைக் கொல்லுகிறபொருட்டிசு சமணர்
 கள்செய்த அபிசாரமோமத்தினின்று தோன்றிய பசுவடிவமான அசுரன் அசு
 சமணர்களவிருப்பத்தினபடி பாண்டியராஜனைக் கொல்லுகிறதாகத் துரை
 யையணுகியபொழுது, அமலாசனம் அநநகரகநாமம் சோமசுந்தரக்கட
 லுனை யணுகி முறையிட, அசுகிவடிபருமான் தமது சாந்திதானத்திலுள்ள
 ருஷபவடிவமான நகுதியை நோக்கி "சமணர்களேவிய பசுவை நீபோய வெ
 ன்றுவரக்கடவாய்" என்று கட்டியாயிட்டவனவில, அகவிடபம் ஆரவாரித
 தக்கொண்டு விரைந்துசென்று அபபசுவைகவிட்டித தனது பேரழகைக்
 காட்ட, அந்த மாயப்பசு அடவிடபத்தின் ிது இரகசைகொண்டு ஆகைநோய்
 ிக்கு வலியொடுங்கி, இதன் கவிரிமுதல் மலைவடிவாயிற்று அதவே பசுமலை;
 பின்பு அங்குடபமும் உலகதாரையிருநான்றாகத் தனது துலசநீரத்தை,
 இடபமலையாக அங்கேறித்துவிட்டுச் சென்றத எனநறுமஉண்டு; "உலகநி
 கரியாத தன்பேருருவினை யிடபகருனா க்குலவுநிறுவி" (மாயப்பசுவை
 வதைத்தபடலம் - உஉ) என்ற பரஞ்சோதிமுனியா திருவிளையாடற்புராண
 மும. "வினையறவந்திறைஞ்சு மெழின்மழவிலடையே நோக்கி, மனமகிழ்ந்
 கணிகளோடுமதிதவமுயாபிேறாடு, மினிமையிற்கிடத்திராமரிடபவெற்பெண்
 னப் போந்த, தனுமொடுங்கிடாத தோங்கத் தண்டலையிலையதாதி," "ஆந
 கதுகண்டோரெல்லா மதிசயத்தருளைவாழ்த்தி, தாககருமுலகைகூர்ந்
 தார" (மதுரையான திருவிளையாடல - உஎ உஅ) என்ற வேம்பத்தாரார்
 திருவிளையாடற்புராணமுங் காண்க

**அழகர்கலம்பகச்
செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.**

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அகாப்பொழிய	எடு	சந்தனநிழற்	கூக	பிரானெனச	உஉ
அஞ்சாரலும்	உரு	சமையமென	சச	புயங்கசயனா	உஅ
அத்தியின்மத்தியி	ரு	சரணகோகனகந	கூ0	புயல்பார்க்குஞ்	அடு
அப்போதகததுறை	கூரு	சாரலங்காரமால்	எடு	புள்ளின்வாய்	எக
அரசர்தூத	ருகூ	சிறந்தன்பதந்	சஉ	பொறுபொறுதூத	ச0
அருணன்பரிபோற	ரு0	சீதரராஞ்	ருகூ	மஞ்சகர	எகூ
அலகைமாமுலை	கூச	கூகமும்பிசுமும்	க00	மணங்கமழ்ப்புவையு	ருடு
அலங்காரன	எடு	சந்தரத்தோள	அஅ	மணியுந்தியான	எகூ
அலமேந்தழகா	கூஉ	சுழல்காறறை	சு0	மதுகயிடவன்சடல	உச
அலைகடல்	அரு	செங்கண்மாயவா	அ0	மதுகுதன	அகூ
அவனிவ	கக	சொல்லாரணப்	எஎ	மருதொடித்து	அரு
அழகர்பதினம	ரு	சொல்லிடபாசல	ருரு	மலைக்குமேன்மலை	உக
ஆரமாமலைபிற	எஎ	தூழைவிருந்தவன	ருரு	மலைதூங்குமாயர்	சஎ
ஆரமவெற்பி	ருஅ	தூரமருங்கா	சஅ	மலையழகர்	ருடு
ஆனைக்குமுன்செல	உ	தாவமுன்புளவா	எகூ	மழையுறங்கு	அச
இடர்களென்ற	ககூ	தீயவீருப்பணிதா	சக	மாயகின்றதேவர்க்	எ0
இலையும்பசம்புல	ருஅ	திரியுகிரிக	அச	மாலு,கும்வேளையி	ருகூ
இனியஞ்சனென	கூச	தினகரனுமப்பால்	சச	மாலுநான்முகனு	அ0
ஈரமதிச	எரு	துணையென்று	சரு	மாலககரும்புபிறை	உ0
உணைககண்	ககூ	துறவழகா	சச	மானமாலழகர்	ருஎ
உளிரிணை	ருரு	தேயவசிகாமணி	கக	மின்னுமுகிலே	ருக
ஈழுலோகமு	சகூ	தேடுதழி	அகூ	முதலாழ்வார	ச
எர்ப்பூங்காறாத	கரு	தேருதயனம	ரு0	மேகநககடல்	சஉ
இனருகிழனு	எரு	தேனைப்பழித்த	சஅ	மேதினிரிபோற்	அகூ
கூடநாரைகுன்றாக	சச	தேறறும்பொய	சரு	மோழியுமனியர்	எச
கூரமஞர்வெள்ளை	எகூ	நதிபெற்றமாதா	க00	வரமபெற்றிடுதலி	கூரு
காயவன்	ககூ	நந்தனந்தன	அஎ	வளங்குலவு	ககூ
காலழகந்தானு	சகூ	நள்ளவிலோசன	அஉ	வாளுந்திகிரிப்	ருஉ
காளழைகமும	ருகூ	நிலங்குலவுநாபர்	ருஎ	விடலரு	சஎ
குணசலதியா	எரு	நினையாநவாதம	ருகூ	வித்தகர்கருத்துட்	கூ0
குலமகமாயா	அஉ	நியாகிலுஞ்	உஅ	வேண்ணெய்குறை	கூஎ
கொடுக்கின்றசெவ	சச	நீர்பூக்க	கூ	வேண்டலர்கைக்	ருக
கொண்டல்வண்ண	உ0	படவரவப்	ருக	வேதாவெனீச	எஅ
கொழுநிலைவிட்டா	உகூ	பதிககின்ற	உரு	வேயினுனிரை	ருரு
கோடிதவ	சஅ	பாலிருந்தீர்	எக	வைக்குமிடத்தன்பு	சஉ

